Uzay Tazısı'nın Yolculuğu

A. E. VAN VOGT

ithaki

ROMAN

A. E. van Vogt

1912 yılında Winnipeg'de doğdu. Küçük yaşlarda çalışmaya başladı. 1926 da *Amazing Stories* dergisiyle tanışması hayatının akışını değiştirdi. Öyküler ve radyo oyunları yazmaya başladı.

Bilimkurgu türündeki ilk öyküsü *Vault of the Beast*'tir. Yine bir BK öyküsü olan *Black Destroyer* 1939 yılında Astounding Dergisi'nde yayımlandı. Bu öykü *The Voyage of tbe Space Beagle* (Uzay Tazısı'nın Yolculuğu) adlı ünlü romanına da kaynaklık etti.

1939 yılında ilk eşi BK yazarı Edna Mayne Hull ile evlendi. Birlikte 40'lı yıllarda pek çok eser ürettiler.

İlk romanı *Slan,* 1940 yılında *Astounding* Dergisi'nde tefrika halinde yayımlandı. 1941'de *The Weapon Shops of Isher,* 1943'te ise *The Weapons Makers* adlı romanları yayımlandı. Bir süre yazmaya ara veren yazarın son romanları arasında, *Children of Tomorrow, The Battle of Forever* ve *Computerworld* sayılabilir.

1996'da SFWA tarafından verilen Büyük usta ve Retro-Hugo ödüllerini aldı. 26 Ocak 2000'de öldü.

İthaki Yayınları – 148
Bilimkurgu – 42
ISBN 975-8607-70-7

A. E. van Vogt
Uzay Tazısı'nın Yolculuğu

Kitabın özgün adı:
The Voyage of the Space Beagle

İngilizceden çeviren: Dr. Sönmez Güven

1. Baskı İstanbul, 2002

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Dizi Editörü: Sönmez Güven Sanat Yönetmeni: Murat Özgül Düzelti: Şule Cepcepoğlu
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan

İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok 4/6 81300 Kadıköy İstanbul Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 349 14 35
www.ithakiyayinlari.com
E-mail: penguenithaki@superonline.com

Uzay Tazısı'nın Yolculuğu

A. E. van Vogt

Çeviren: Dr. Sönmez Güven

ÖNSÖZ

Bilimkurgu yazınının son yıllarda ülkemizde de ivme kazanmasına ve önemli birçok yapıtın yayımlanmasına karşın altın çağa ait eski bir tüfek nedense unutulmuştu.

Kanadalı edebiyatçı A. E. van Vogt serüvenlerle dolu yaşamında farklı türlerde yapıtlar vermiş ender yazarlardandır.

Kanada'ya göç eden Hollandalı avukat bir babanın çocuğu olarak 1912 yılında Winnipeg'de doğmuştur. Ekonomik kriz sırasında babası işini kaybedince A. E. van Vogt eğitimini yarım bırakmak zorunda kalmış ve hayatını kazanmak için çalışmaya başlamıştır. 1926 yılında *Amazing Stories* dergisini keşfetmiş ve diğer işlerinin yanı sıra yazarlığa da atılmıştır, ama ilk yazıları bilimkurgu değil aşk üzerine olmuştur. Ayrıca radyo oyunları da kaleme almıştır.

Bilimkurgu temalı ilk yapıtı olan "Vault Of The Beast - Hayvanın Mahzeni" adlı öyküsünü *Astounding* dergisine 1939 yılında gönderir. Yayımlanan ilk bilimkurgu öyküsü yine *Astounding* dergisinin Temmuz 1939 sayısında çıkan "Black Destroyer - Kara Destroyer" olmuştur. Bu öykü daha sonra eklemelerle zenginleştirilerek 1950 yılında yayımlanacak olan "The Voyage Of The Space Beagle - *Uzay Tazısı'nın Yolculuğu*" adlı ünlü yapıtının temeli olacaktır.

John W. Campbell'in yayın yönetmenliği altında ve hızlı bir tempo ile 1947 yılına dek 35 öykü yazacak ve ileride bu öykülerini kitap halinde derleyecektir.

1939 yılında yayımlanan "Discord In Scarlet - Kızıl İhtilaf" adlı öyküsü daha sonra "The Voyage Of The Space Beagle - *Uzay Tazısı'nın Yolculuğu*" adlı romanına eklenecek ve 1979 yılına varıldığında Ridley Scott tarafından "Alien - Yaratık" filminde kullanılacaktır. A. E. van Vogt bu nedenle ve yasal haklar çerçevesinde FOX film şirketinden 80'li yıllarda 50 000 dolar alacaktır.

Charles Darwin'in *Beagle* adlı gemiyle çıktığı yolculuk ve bu yolculuğun sonucunda ortaya çıkan gerçekler insanlığın önünü nasıl aydınlattıysa, A. E. van Vogt da bir bilimkurgu yazarı olarak ilerki çağlarda insanoğlunun ufkunun bu kez aynı adı taşıyan bir uzaygemisiyle açılacağını betimlemek istemiştir. Uzayda yıldızlararası araştırma seferine çıkan bilimadamlarıyla karşılaştıkları olayları bize güzel bir dille anlatmıştır.

Yapıtın başkahramanı olan bilimadamı Elliot Grosvenor bize tek yönlü değil çok yönlü düşünmenin sonuca götüreceğini vurgulamaya çalışır. Nitekim eskiden ayrı olan bilim dalları günümüzde bile bütünleşmeye başlamışlardır. İnsanın yaşam mücadelesi ancak bu sayede geliştirilen teknolojilerle kolaylaşacaktır.

Türkiye'de bilimkurgu teriminin henüz ortaya çıkmadığı ve konuyla ilgilenenlerin sayısının gerçekten de parmakla sayıldığı bir dönemde, İstanbul'da başarılı bir yayıncılık faaliyetine girmiş olan *Çağlayan Yayınları* bu konuya da el attı ve Başka Dünyalarda logosunu taşıyan bir dizi başlattı.

1954-55 yıllarında her on beş günde bir kitap sloganı ile çıkıp tam on sayılık bir dizi yaptı Çağlayan Yayınevi. Bugünlerde sahaflarda bile artık zorlukla bulunabilen bu kitapların içinde ne yapıtın özgün adı vardı ne de yazarının. Ayrıca bu kitaplar hem kısaltılmış, hem de özel adların çoğuna sadık kalınmamıştı.

Çağlayan Yayınevi'nin yayımladığı bu yapıtlar arasında "Feza Canavarları" gibi çarpıcı bir başlıkla çıkan kitap A. E. van Vogt'un "The Voyage Of The Space Beagle" adlı romanından başkası değildi.

Ben de 1968 yazında amcamın evinde tanıştığım ve bir solukta okuduğum bu diziden aldığım tadı hâlâ unutamam.

Yıllar sonra bu kitapların yazarlarını ve özgün adlarını bulmak için çaba harcarken bilimkurguya benim gibi gönül vermiş başka dostlarla karşılaştım.

Bir vakitler yaşamımda okuduğum en güzel ikinci BK kitabı diye not düştüğüm bu yapıtı, yine bir eski tüfek ve arkadaşım Sönmez Güvenin çevirisinden, 34 yıl sonra bir kez daha okumak çok hoş bir duygu.

A. E. van Vogt 1939 yılında ilk eşi olan bilimkurgu yazarı Edna Mayne Hull (1905-1975) ile evlendi. Eşi ile birlikte 40'lı yıllarda ortak eserler verdiler. A. E. van Vogt 1942/43 yıllarında çalışmalarını daha da ilerletti ve serbest yazar olarak çalışmaya başladı. 1944 yılında eşiyle birlikte Los Angeles'a taşındı.

İlk romanı "Slan" 1940 yıllında *Astounding* dergisinde tefrika edildi. Bu yapıtta mutantlardan ve onlardan nefret edip avlayan insanlardan söz ediliyordu. Çift kalplerinin verdiği üstün fiziksel güçleri ve ayrıca üstün zekâlarıyla slanlar tüm zorluklara göğüs geriyor ve dünyanın yönetimini ele geçiriyorlardı. Bu yapıt bilimkurgu sevenler arasında kısa bir sürede kült haline gelmiş ve yeni bir terim ortaya çıkmıştır: Bilimkurgu fanı slandır.

1941 yılında "The Weapon Shops Of Isher - Isher'ın Silah Atölyeleri" ve 1943 yılında da "The Weapon Makers - Silah imalatçıları" adlı romanlar yayımlanır. Kraliyet yönetimiyle silah imalatçıları arasındaki iktidar mücadelesidir anlatılan. Ölümsüz kahraman Robert Hedrock Kraliçe Innelda'ya karşı silah imalatçılarının yanındadır.

Null-A dizisi ise önce iki kitapla başlar: 1948 yılında "The World Of Null-A - Null-A Dünyası" ve 1956 yılında "The Pawns Of Null-A - Null-A Piyonları" Uzun bir aradan sonra 1985 yılında üçüncü kitap gelir: "Null-A Three - Null-A Üç".

Bu romanlar Gilbert Gosseyn adındaki bir kahraman üzerine kuruludur. Burada kahramanın soyadıyla bir kelime oyunu yapılmıştır: Go sane — Aklı başında ol. Süper kahraman Gosseyn tüm gökadasını kapsayan bir entrikanın içinde bulur kendini. Öncelikle sistemi irdeler, serüvenleri süresince birkaç kez ölür ve yeniden klonlanır, teleportasyon yöntemi ile uzaklara yol alır ve yeniden...

A. E. van Vogt altın döneminin ardından yazmaya bir süre ara vermişti. Bu arada eski öykülerini yeniden elden geçirerek yayımladı. Birçok farklı ilgi alanlarına girdi. 1956 yılında L. Ron Hubbard ile "Hypnose" adlı eserini kaleme aldı.

Ayrıca L. Ron Hubbard'ın dianetik kuramını geliştirmesine yardım etti. Hubbard'ın sciencetology kilisesini kurmasından sonra ayrıldı ve yeniden yazmaya koyuldu. Aşağı yukarı yirmi kitap daha yazmasına rağmen eski yapıtlarının tadını yakalayamadı. Bilimkurguda süper kahramanlar temasının modası geçmişti. 1940'1ı yıllarda Asimov ve Heinlein'la birlikte büyük usta sayılmasına karşın aynı başarıyı bir daha yakalayamadı.

Son romanları arasında 1970 yılında yayımlanan "Children Of Tomorrow - Yarının Çocukları", 1971 yılında yayımlanan "The Battle Of Forever - Sonsuz Savaş" ve 1983 yılında yayımlanan "Computerworld - Bilgisayardünya" sayılabilir.

1980 yılında ikinci eşi Lydia ile evlenen A. E. van Vogt 1996 yılında SFWA (Science Fiction Writers of America) tarafından verilen Büyük usta ve Retro-Hugo ödüllerini aldı.

Son yıllarında alzheimer hastalığına yakalanan A. E. van Vogt 26 Ocak 2000 tarihinde vefat etti.

Türkiye'de tek romanıyla tanınan bu büyük ustanın dilimize yeniden kazandırılması bizim için bir kazanç ve onun anısına saygıdır.

Uzay Tazısı ve büyük usta A. E. van Vogt'la birlikte evrene açılmaya hazır mısınız?

Bülent AKKOÇ
İstanbul
Eylül, 2002

1

Coeurl çevresini kollayarak dolaşıyordu. Karanlık, aysız ve neredeyse yıldızsız gece solundan doğru tırmanan sert ve kızıl bir şafağa gönülsüzce boyun eğmekteydi. Hiçbir sıcaklık duygusu vermeyen belirsiz bir ışıktı bu. Kâbustan fırlamışa benzeyen bir manzarayı aydınlattı ağır ağır.

Siyah, sivri kayalıklar ve siyah, ölü bir ova şekillendi çevresinde. Soluk kırmızı bir güneş irkiltici ufkun üzerinde hayal meyal göründü. Işık demetleri gölgelikleri yokladılar, ama izlerini yaklaşık olarak yüz günden beridir sürdüğü id yaratıkları ailesinden hâlâ bir eser yoktu.

Gerçekler karşısında ürpererek durdu sonunda. İri önayakları ustura keskinliğindeki her tırnağı kabartacak biçimde kasıldılar. Omuzlarından uzanan kalın dokunaçları gergince inip kalkıyordu. Kulaklarını oluşturan saç benzeri duyargalar çılgın gibi titreşirken iri kedi kafasını havadaki başıbozuk her esintiyi, her vuruyu muayene ederek iki yana salladı.

Karşılık yoktu. Karmaşık sinir sistemi boyunca hızla dolaşan bir karıncalanma hissetmedi. Bu ıssız gezegendeki biricik yiyecek kaynağını oluşturan id yaratıklarının varlığına işaret eden hiçbir belirti alamıyordu. Coeurl donuk, kızıl ufkun üzerine çizilmiş dev bir kedi silueti, gölgeler dünyasında kara bir kaplanın çarpık gölgesi gibi, umarsızca çömeldi. Onu yeise düşüren şey teması yitirmiş olmasıydı. Normal koşullarda organik id maddesini kilometrelerce öteden saptayabilecek duyusal donanıma sahipti, ama artık normal

olmadığını anladı. Gece boyunca temas kuramaması fiziksel olarak çökmekte olduğuna işaret ediyordu. Daha önce bahsini işittiği ölümcül hastalık olsa gerekti bu. Geçen yüzyıl içinde yedi kez kımıldayamayacak kadar bitkin düşmüş ve ölümsüz bedenleri besinsizlik yüzünden bir deri bir kemik kalarak mahvolmuş coeurller bulmuştu. O zaman dirençsiz bedenlerini hevesle parçalamış ve kaldığı kadarıyla onları hâlâ yaşatan idlerini emmişti.

Coeurl o ziyafetleri anımsadığında heyecanla titredi. Sonra yüksek sesle kükredi, meydan okuyan kükremesi havayı titretti, kayadan kayaya yansıdı ve bedenindeki her sinir lifini ürpertti. Bu, yaşama istencinin içgüdüsel bir anlatımıydı.

Sonra, ansızın, kaskatı kesildi.

Uzak ufkun çok yukarılarında minicik bir parıltı görmüştü. Parıltı yaklaştı. Hızla büyüdü ve devasa, madeni bir küreye dönüştü. Muazzam, yuvarlak bir gemi olmuştu. Cilalanmış gümüş gibi ışıldayan dev küre gözle görülür biçimde yavaşladı ve Coeurl'ün üzerinden tıslayarak geçti. Sağ tarafındaki bir dizi kara tepenin üzerine doğru uzaklaştı, bir an için neredeyse hareketsiz kaldı, sonra alçalarak görüş alanından çıktı.

Coeurl şaşkın durgunluğundan patlarcasına sıyrıldı. Kayaların arasında kaplansı bir çeviklikle koştu. Yuvarlak, kara gözleri ızdıraplı bir ihtirasla yanıyordu. Azalmış güçlerine rağmen kulak duyargaları öylesine yüklü bir id mesajı ilettiler ki tüm bedeni açlığının acısıyla zonkladı.

Bir kaya kütlesinin gölgesine sürünüp önünde uzanan kentin yıkıntılarına baktığında, uzak ve şimdi pembemsi olan güneş, mor ve siyah gökyüzünde iyice yükselmişti. Gümüş renkli gemi, büyüklüğüne rağmen, yıkılmakta olan metruk kentin yanında ufacık kalıyordu. Yine de geminin üzerinde onu bir anda öne çıkaran, çevresine egemen kılan dizginlenmiş bir canlılık, güçlü bir dinginlik

havası vardı. Ölü metropolisin hemen dışında başlayan kayalık ve direngen ovada kendi ağırlığıyla çökerttiği bir beşikte dinleniyor gibiydi.

Coeurl geminin içinden çıkmış olan iki bacaklı yaratıklara baktı. Toprağın yaklaşık otuz metre yukarısındaki aydınlık bir delikten sarkıtılmış hareketli bir merdivenin çevresinde küçük gruplar halinde toplanmışlardı. Boğazı açlığının acilliğiyle tıkanır gibi oldu. Beyni saldırmak ve bedenlerinden id titreşimleri yayılan bu çelimsiz yaratıkları ezip geçmek dürtüsüyle karardı.

Sisli anılar dürtüyü henüz kaslarından yükselen bir elektrik akımı halindeyken durdurdular. Kendi türünün uzak geçmişinden gelen ve mahvedici makinelerle, beden gücünün kat kat üzerindeki enerjilerle ilgili bir anıydı bu. Anı güç depolarını zehirledi. Yaratıkların gerçek bedenlerinin üzerine güneşin ışınları altında yanar döner parıldayan şeffaf bir madde giymiş olduklarını görmeye vakit buldu.

Kurnazca düşünmeye ve bu yaratıkların varlıklarını daha iyi kavramaya başladı. Bu, diye ilk kez mantığını çalıştırdı Coeurl, başka bir yıldızdan gelmiş bilimsel bir araştırma seferi olsa gerekti. Bilimadamları yok etmez, araştırırlardı. Eğer o saldırmazsa bilimadamları da onu öldürmekten sakınacaklardı. Bir bakıma aptaldı şu bilimadamları.

Açlığının verdiği cüretle açığa çıktı. Yaratıkların onu fark ettiklerini gördü. Döndüler ve ona doğru baktılar. Ona en yakın olanlardan üçü asıl gruba doğru yavaş yavaş geriliyorlardı. Grubun en ufak tefek üyesi belinde asılı kılıftan donuk renkli madeni bir çubuk çıkardı ve bir elinde kararsızca tuttu.

Bu hareket Coeurl'ü telaşlandırmıştı, ama o uzun adımlarla yürümeye devam etti. Geri dönmek için artık çok geçti.

Elliot Grosvenor iyice geride, borda iskelesinin yanında, olduğu yerde kaldı. Hep arka planda olmaya alışmaya başlamıştı. *Uzay Tazısı*'ndaki yegâne neksiyalist olmak sıfatıyla, bir neksiyalistin ne mene bir şey olduğunu tam olarak anlamayan, bunu pek de umursamayan diğer uzmanlarca aylardır görmezlikten geliniyordu. Grosvenor'ın bu durumu düzeltmek için planları vardı. Ama bunun için ortaya henüz bir fırsat çıkmamıştı.

Uzay giysisinin başlığındaki alıcı ansızın canlandı. Adamın biri hafifçe güldü ve "Kişisel olarak, ben bu kadar iri bir şeyle şansımı denemem," dedi.

Adam konuşurken Grosvenor Kimya Bölümü'nün şefi Gregory Kent'in sesini tanımıştı. Fiziksel olarak ufak tefek bir adam olan Kent muazzam bir kişiliğe sahipti. Gemide çok sayıda arkadaşı ve destekçisi vardı ve yaklaşan seçimlerde keşif başkanlığı için adaylığını şimdiden ilan etmişti bile. Yaklaşmakta olan canavarın karşısındaki tüm adamların içinde silahını çeken tek kişi Kent olmuştu. Şimdi ince, madeni aracı elinde okşayarak bekliyordu.

Başka bir ses daha duyuldu. Daha derin ve daha rahat bir sesti bu. Grosvenor sesin keşif başkanı Hal Morton'a ait olduğunu anladı. "Kent, bu yolculukta yer alıyor olmanın bir nedeni de bu işte," dedi Morton, "hiçbir şeyi şansa bırakmaman."

Bu dostça yapılmış bir yorumdu. Morton, Kent'in başkanlık için kendini karşısına rakip olarak hazırlamasına aldırmıyordu. Tabii, bu daha saf dinleyicileri Morton'ın hiçbir kötü niyet beslemediğini düşündürmeye yönelik siyasal bir ustalık da olabilirdi. Grosvenor başkanın böylesi bir kurnazlığa sahip olduğundan en ufak bir kuşku duymuyordu. Morton'ı çok zeki, makul ölçüde dürüst ve birçok sorunu otomatik bir yeteneklilikle çözümleyen kurnaz bir adam olarak görüyordu.

Grosvenor, Morton'ın ilerlediğini, diğerlerinden biraz daha öne çıktığını gördü. Güçlü bedeni şeffaf giysisini kabartıyordu. Başkan kediye benzer hayvanın siyah ovanın siyah kayaları üzerinden yaklaşmasını o konumdan izledi. Diğer bölüm şeflerinin yorumları Grosvenor'ın alıcısından dökülüyordu.

"Bu bebekle sokakta gece vakti karşılaşmak istemem doğrusu."

"Aptal olma. Bu açıkça zeki bir yaratık. Belki de hâkim türün bir üyesidir."

Grosvenor'ın Psikolog Siedel'a ait olduğunu tanıdığı bir ses "Fiziksel gelişimi," dedi, "çevre ile hayvansı bir uyum gösteriyor. Diğer yandan, bize doğru yaklaşışı ise bir hayvanı değil ama bizim zekâmızı kavramış ve kendi de zeki olan bir yaratığı çağrıştırıyor. Hareketlerinin ne kadar tutuk olduğunu fark etmişsinizdir. Bu ihtiyatın ve bizim silahlarımızın ayırdında olduğunun delilidir. Şu omuz dokunaçlarının uçlarına bir göz atmak isterdim. Eğer el benzeri çıkıntılar ya da vantuzlar şeklinde sonlanıyorlarsa bu kentin sakinlerinin soyundan geldiğini varsayabiliriz." Bir an durakladıktan sonra bitirdi sözlerini: "Onunla iletişim kurmak çok yararlı olacaktır. Yozlaşarak daha ilkel bir konuma gerilemiştir diyebilirim."

Coeurl yaratıklardan en yakında olanına üç metre kala durdu. İde olan gereksinmesinin galebe çalmasından korkuyordu. Beyni yırtıcı bir kargaşanın sınırlarına dek sürükleniyor ve onu orada frenleyebilmek büyük bir çaba gerektiriyordu. Tüm bedeni bir maden eriyiğine gömülmüştü sanki. Görüşü bulanıyordu.

Adamların çoğu yakınına geldiler. Coeurl onu içten bir merakla incelemekte olduklarını gördü. Başlarına taktıkları şeffaf başlıkların içinde dudakları kıpır kıpırdı. Kendi aralarında kurdukları iletişim —hissettiğinin bu olduğunu varsaymıştı— rahatlıkla algılayabileceği bir frekanstaydı. Mesajlar anlamsızdı. Dost görünme çabasıyla

dokunaçlarından birini kendine doğru çevirirken kulak duyargalarıyla da adını yayınladı.

Gresvenor'ın kime ait olduğunu çıkaramadığı bir ses heceleri sündürerek "Kıllarını kıpırdattığında radyomdan bir çeşit parazit aldım," dedi. "Morton, acaba sence..."

Başkan bitmemiş soruyu "Mümkündür," diye yanıtladı. "Bu senin işin, Gourlay. Radyo dalgalarıyla konuşuyorsa eğer, onun için bir çeşit dil kodu geliştirebiliriz."

Morton'ın diğer adama adıyla hitap etmesi onun İletişim Bölümü Şefi Gourlay olduğunu ortaya koymuştu. Konuşmaları kaydetmekte olan Grosvenor buna memnun oldu. Hayvanın gelişi ona gemideki bütün önemli kişilerin seslerini kaydetme fırsatını verecekti. Başından beri yapmaya çalıştığı buydu.

"Ah," dedi Psikolog Siedel, "dokunaçları vantuzlar halinde sonlanıyor. Sinir sistemi yeterince karmaşıksa eğer, herhangi bir aracı kullanabilecek tarzda eğitilebilir."

Başkan Morton "Öğle yemeği için içeri girsek iyi olacak," dedi. "Daha sonra işe koyulmak zorundayız. Bu türün bilimsel gelişimiyle ve özellikle de onları mahveden şeyin ne olduğuyla ilgili bir çalışma yapılmasını istiyorum. Dünyada, galaktik bir uygarlık kurulmadan önceki dönemlerde, çeşitli kültürler birbiri ardı sıra zirveye çıktılar ve sonra da yıkıldılar. Yıkıntıların içinden daima yeni bir kültür yükseldi. Burada niçin böyle olmadı? Her bölüm kendi özel araştırma alanında çalışacaktır."

"Ya pisi ne olacak?" dedi birisi. "Sanırım bizimle birlikte içeri gelmek istiyor."

Morton önce güldü, sonra ciddileşti. "Onu zor kullanmadan birlikte götürmenin bir yolu olsaydı keşke. Kent, sen ne dersin?"

Ufak tefek kimyager başını kararlılıkla salladı. "Her ne kadar ikisi de pek önemli sayılmasalar bile, bu atmosferde klorin gazı oranı

oksijenden daha yüksek. Bizim oksijenimiz onun akciğerlerinde dinamit etkisi yapar."

Kedimsi yaratığın bu tehlikeye kulak asmadığı Grosvenor için çok açıktı. Canavarın ilk iki adamın peşi sıra hareketli merdivenden yukarı tırmanışını ve büyük kapıdan içeri dalmasını izledi.

Adamlar döndüler ve Mortona doğru baktılar. Morton onlara elini salladı ve "İç kapıyı da açın ve bırakın biraz oksijen koklasın. Bu onun aklını başına getirir," dedi.

Ama bir saniye sonra başkanın şaşkınlık içindeki sesi iletişim aygıtlarında çınlamıştı:

"Olur şey değil! Fark etmedi bile! Demek ki akciğerleri ya yok, ya da klor gazını kullanmıyorlar. İçeri tabii ki girebilir. Smith, işte sana bir biyoloji hazinesi... yeterince zararsız, eğer dikkatli davranırsak. Ne metabolizma ama!"

Smith hüzünlü bir yüzü olan uzun boylu, sıska, kemik torbası gibi bir adamdı. Görünüşüne oranla genellikle boru gibi çıkan sesi Grosvenor'ın alıcısında duyuldu. "Bulunmuş olduğum çeşitli araştırma seferlerinde daha üst düzeyde sadece iki yaşam biçimi olabileceğini saptamıştım: Klora bağlı olanlarla oksijene gereksinim duyanlar... yani yanmayı sağlayan iki elemente. Flor soluyan bir yaşam türü hakkında da kulağıma bir şeyler çalınmadı değil, ama henüz o tür bir canlıyla karşılaşmadım. Tüm itibarımı ortaya koyarım ki hiçbir karmaşık organizma iki gazı birden kullanacak tarzda uyum sağlayamaz. Morton, eğer mümkünse bu yaratığın elimizden kaçmasına izin vermemeliyiz!"

Başkan Morton güldü, ama konuştuğunda sesi ciddiydi: "Kalmaya yeterince hevesli görünüyor."

Başkan o sırada hareketli merdivenden yukarı çıkmaktaydı. Sonra Coeurl ve diğer iki adamla birlikte hava alıtına girdi. Grosvenor acele davranmasına rağmen geniş bölmeye dolan

yaklaşık bir düzine adamdan biri olabilmişti. Büyük dış kapı kapandı ve hava içeri tıslayarak dolmaya başladı. Herkes kediden uzak durmaya çalışıyordu. Grosvenor hayvanı giderek artan bir huzursuzlukla izledi. Birkaç fikir birden gelmişti aklına. Onları Morton'a iletebilmeyi istiyordu. Bunu yapabilmeliydi. Bu tür araştırma gemilerindeki genel kural bölüm şeflerinin başkanla doğrudan ve rahatlıkla bağlantı kurabilmeleri şeklindeydi. Neksiyoloji Bölümü'nün şefi ve ayrıca biricik üyesi olarak bu kural onun için de geçerli olmalıydı. Uzay giysisinin iletişim aygıtı, diğer bölüm şeflerinde olduğu gibi, Morton'la konuşabileceği tarzda düzenlenmeliydi. Ama ona sadece bir alıcı verilmişti. Bu ona ancak önemli adamların saha çalışmaları sırasında yaptıkları konuşmaları izleme olanağını veriyordu. Eğer biriyle konuşmak isterse, ya da başı derde girerse, santral görevlisine bağlanmasını sağlayacak bir düğmeye basması gerekiyordu.

Grosvenor düzenin değer ölçülerini sorgulamıyordu. Gemide yaklaşık bin kişi vardı ve her canı isteyenin Morton'la konuşması elbetteki olanaksızdı.

Hava alıtının iç kapısı açılıyordu. Grosvenor diğerleriyle birlikte ite kaka daldı içeri. Birkaç dakika içinde hepsi de görev yerlerine çıkan bir dizi asansörün önünde yığılmışlardı. Morton'la Smith arasında kısa bir görüşme geçti. Sonunda Morton "Eğer giderse onu yukarı yalnız göndereceğiz," dedi.

Coeurl asansör kapısı ardında çınlayarak kapanıncaya ve kapalı kafes yukarı doğru hareket edinceye dek bir itirazda bulunmamıştı. O anda homurdanarak döndü. Bütün mantığı bir an içinde alabora olmuştu. Kapıya doğru atıldı. Yüklenmesiyle birlikte madeni kapı büküldü ve duyduğu umarsız acı onu daha da çılgına çevirdi. Artık tuzağa düşürülmüş bir hayvandı o. Madeni kapıyı pençeleriyle yırtmaya çalıştı. Kalın dokunaçları duvar panellerini kaynak

yerlerinden söktüler. Asansör isyan edercesine gıcırdıyordu. Yırtık metal uçları dış duvarlara sürtünüyor olmasına rağmen manyetik güç asansörü yukarı doğru çekmeye devam ettikçe sarsılmalar olmaya başlamıştı. Asansör sonunda hedefine ulaştı ve durdu. Coeurl kapının kalan kısmını da yırtıp attı ve koridora fırladı. Adamlar silahlarını çekmiş halde koşarak gelinceye dek bekledi.

"Aptalız biz," dedi Morton. "Ona asansörün nasıl çalıştığını göstermeliydik. Onu kandırdığımızı, ya da bunun gibi bir şey sanmış olmalı."

Kediye işaret etti. Morton yakındaki bir asansörün kapısını birkaç kez açıp kaparken Grosvenor hayvanın kömür karası gözlerindeki vahşi parıltının yavaş yavaş silindiğini gördü. Dersi bitiren Coeurl oldu. Koridora açılan büyükçe bir salona girmişti.

Salonun zeminini kaplayan halının üzerine uzandı ve sinirleriyle kaslarındaki gerginliği dindirmeye çalıştı. Korktuğunu belli ettiği için kendi kendine kızıyordu. Yumuşak huylu bir canlı olduğu havasını yitirmiş gibi geliyordu ona. Gücü adamları irkiltmiş ve yıldırmış olsa gerekti.

Bu durum başarması gereken görevinde, yani gemiyi ele geçirmesinde, daha fazla tehlikeye maruz kalacağı anlamına geliyordu. Bu yaratıkların gezegeninde kendine sınırsız id bulabilecekti.

2

Coeurl iki adamın muazzam ve eski binanın madeni giriş kapısı önündeki molozu temizleyişlerini gözlerini kırpmadan izledi. İnsanlar öğle yemeklerini yemiş, uzay giysilerini bir kez daha giymişlerdi ve ne yana baksa onları tek tek ya da gruplar halinde görebiliyordu. Coeurl ölü kenti hâlâ araştırmakta olduklarını tahmin etti.

Onun ilgisi ise tamamen besin üzerine odaklanmıştı. Bedeni hücrelerinin duyduğu açlıkla sızlıyordu. Duyduğu arzunun şiddetiyle kasları seyiriyor ve zihni kentin içine dağılan adamları izleme tutkusuyla yanıyordu. Adamlardan biri tek başına gitmişti.

Öğle yemeğinde insanlar ona hiçbir değeri olmayan kendi yiyeceklerinden sunmuşlardı. Onun canlı yaratıklar yemek zorunda olduğunu anlamadıkları açıktı. İd sadece bir madde değil bir maddeler bütünüydü ve ancak yaşamla dopdolu dokulardan elde edilebilirdi.

Dakikalar birbirinin peşi sıra akıp geçti. Coeurl hâlâ dizginliyordu kendini. Uzandığı yerden insanları izliyor ve onların da izlediğini bildiklerini biliyordu. Adamlar gemiden çıkardıkları uçan bir makineyi büyük binanın girişini kesen kaya kütlesinin önüne çekmişlerdi. Öfkeli bakışları onların hiçbir hareketini kaçırmıyordu. Açlığının yoğunluğuyla ürperirken bile makineyi nasıl kullandıklarını ve bunun ne kadar kolay olduğunu görebiliyordu.

Akkor halindeki ateş sert kaya kütlesini sonunda yiyip bitirdiğinde neyi beklemesi gerektiğini anlamıştı. Ama bu önbilgi bile korkmuş gibi sıçrayıp dişlerini göstermesini engellememişti.

Grosvenor olup biteni küçük bir devriye gemisinden seyretti. Coeurl'ü izlemek kendi kendine üstlendiği bir görevdi. Yapacak başka bir şeyi yoktu. *Uzay Tazısı*'nda hiç kimse bir neksiyalistin yardımına gereksinmiyordu.

O bakarken Coeurl'ün aşağısındaki kapı açıldı. Başkan Morton yanında bir adamla birlikte geldi. İçeri girerek gözden kayboldular. Az sonra sesleri Grosvenor'ın alıcısında çınlamıştı. İlk konuşan Morton'ın yanındaki adamdı.

"Her yer darmadağın. Bir savaş cereyan etmiş olmalı. Bu makinelerin neye yaradıklarını anlamak kolay. Önemsiz şeyler. Benim bilmek istediğim nasıl denetlendikleri ve uygulandıklarıdır."

"Tam olarak neyi kastettiğini anlamıyorum," dedi Morton.

"Kolay," dedi diğeri. "Şu ana kadar gördüklerim sadece araç gereçti. Avadanlık da olsa silah da, aşağı yukarı her makine, enerjiyi alıp dönüştüren bir transformatördür. Peki, enerji santralleri nerede? Kütüphanelerinde bir ipucu bulabileceğimizi umut ediyorum. Bir uygarlığın böyle çökmesine ne yol açmış olabilir?"

Alıcılarda başka bir ses daha duyuldu. "Ben Siedel. Sorunuzu duydum, Mr. Pennons. Bir bölgenin yaşanılmaz hale gelmesi iki nedenle olur. İlk neden yiyeceğin tükenmesidir. İkincisi ise savaş."

Grosvenor, Siedel'ın diğerine adıyla hitap etmesinden memnun olmuştu. Tanımlanmış bir ses daha eklenmişti koleksiyonuna. Pennons geminin başmühendisiydi.

"Bak, benim psikolojik arkadaşım," dedi Pennons. "Bilimleri onlara yiyecek sorunlarını çözme olanağı vermiş olmalıydı, en azından sınırlı bir topluluk için. Diyelim ki bunu beceremediler...

Öyleyse niçin uzay yolculuğunu geliştirip besin bulmak için başka dünyalara gitmediler?"

"Gunlie Lester'a sor." Konuşan Başkan Morton'dı. "İnişe geçmemizden önce bir kuramdan bahsettiğini duymuştum."

Astronom Lester daha ilk çağrıya yanıt vermişti: "Henüz elimdeki verileri teyit etmedim. Ama, siz de takdir edersiniz ki, içlerinden bir tanesi başlı başına dikkate değer. Şu sefil güneşin çevresinde dönen tek gezegen bu ıssız yer. Başka hiçbir şey yok. Ne bir ay, ne de bir planetoid. En yakın güneş sistemi derseniz dokuz yüz ışık yılı ötede. Bu gezegendeki egemen canlı türüne öylesine büyük bir sorun olmuştu ki, sadece gezegenlerarası değil ama yıldızlararası yolculuğu da bir defada çözmeleri gerekti. Bizim ne denli yavaş geliştiğimizi aklınıza getirsenize. Önce Ay'a ulaştık. Onu gezegenler izledi. Her başarı bir sonrakinin yolunu açtı ve yıllar sonra yakın bir yıldıza ilk uzun yolculuğumuzu yapabildik İnsanoğlu gökadaları arasında yolculuk etmesini sağlayan anti-ivme sürümünü neden sonra bulabildi. Bütün bunları göz önüne aldığımızda yeterli bilgi birikimini sağlayamayan uygarlıkların yıldızlararası yolculuğu becerebileceğini aklım kesmiyor."

Başka yorumlar da yapıldı, ama Grosvenor hiçbirini dinlemedi. Koca kediyi son gördüğü yere bir göz atmıştı. Yaratık görünürlerde yoktu. Dikkatinin dağılmasına izin verdiği için kendi kendine lanet okudu. Küçük uçağıyla tüm arazinin üzerinde ivedi bir tur attı. Ama çok fazla karmaşa, çok miktarda moloz, çok sayıda bina vardı. Ne tarafa baksa görüş alanı birtakım engeller tarafından kesiliyordu. Yere kondu ve yoğun bir tempoyla çalışmakta olan birkaç teknisyenle konuştu. Çoğu kediyi "yirmi dakika kadar önce" gördüklerini anımsıyorlardı. Tatmin olmayan Grosvenor aracına atladı ve kentin üzerine doğru uçtu.

Coeurl, kısa bir süre önce, kendini olabildiğince gizleyerek ve hızla hareket etmişti. Açlıktan sinirli ve huzursuz bir enerji yumağı halinde gruptan gruba gitmişti. Küçük bir otomobil yaklaştı, tam önünde durdu ve ürkütücü bir kamera vızıltıyı andıran sesler çıkararak onun fotoğraflarını çekti. Dev bir burgu bir kaya kütlesinin üzerinde çalışmaya başladı. Yarım yamalak dikkat ederek izlediği bir yığın şeyin görüntüsü Coeurl'ün beyninde bir çevrinti gibi dönüyorlardı. Bedeni kentin içlerine doğru tek başına gitmiş olan adamın peşinden koşmak dürtüsüyle didişiyordu.

Daha fazla dayanamayacağını anladı ansızın. Ağzının kenarlarında yeşil bir köpük birikmişti. O an için hiç kimse onun olduğu tarafa bakmıyor gibiydi. Kayalık bir setin ardına bir ok gibi fırladı ve hızla koşmaya başladı. Uzun, seri sıçrayışlarla kayarcasına gidiyordu. Belleği büyüsel bir fırçayla tertemiz silinmişçesine hedefi dışındaki her ama her şeyi unutmuştu. Zamanın aşındırdığı duvarlardaki deliklerden ve ufalanmakta olan binaların koridorlarından kestirmeler yaparak ıssız caddeler boyunca koştu. Sonra kulak duyargaları id titreşimleri almaya başladığında gövdesini yere yaklaştırdı ve sinsice yürümeye başladı.

Sonunda, ortalığa dağılmış kaya parçalarının arasında durdu ve dikkatle baktı. Bir vakitler pencere görevi yapmış bir gediğin önünde iki ayaklı yaratıklardan biri durmuş ve el fenerinin ışığını binanın karanlığına yöneltmişti. El feneri söndü. İrikıyım, güçlü kuvvetli bir tip olan adam başını sağa sola dikkatle çevirerek hızla yürümeye başlamıştı. Bu atiklik Coeurl'ün hoşuna gitmedi. Bu, adamın tehlikeye şimşek gibi bir tepki vereceği anlamına geliyordu. Sorun çıkacağının habercisiydi.

Coeurl, insan yaratığı bir köşeyi dönünceye dek bekledi, sonra bir adamın yürüyebileceğinden çok daha hızlı hareket ederek açığa çıktı. Planı belliydi. Yan bir sokaktan aşağı ve büyük bir yapının

uzun ön cephesi boyunca bir hayalet gibi süzüldü. İlk köşeyi hızla döndü, açık bir alanı tek sıçrayışta aştı, sonra karnı üzerinde sürünerek yapıyla bir moloz yığını arasındaki dar açıklığa girdi. Önündeki cadde dağınık iki moloz yığını arasında kanal gibiydi. Kanalın çıkışı tam Coeurl'ün altına denk gelen dar bir boğazla sonlanıyordu.

Ama son anda biraz dikkatsiz davranmış olsa gerekti. İnsan yaratığı tam altından geçerken Coeurl çömeldiği yerden aşağı küçük bir toz çağlayanının dökülmesiyle irkildi. Adam da başını ani bir hareketle yukarı kaldırmıştı. Kediyi görünce yüzü değişti, çarpıldı. Silahına davrandı.

Coeurl uzandı ve adamın uzay giysisinin parlak ve şeffaf başlığına tek bir ezici darbe indirdi. Yırtılan madenin sesi duyuldu ve kanın püskürdüğü görüldü. Adam bedeni iç içe geçmişçesine iki büklüm oldu. Kemikleri, bacakları ve kasları onu bir an için mucizevi biçimde ayakta tutabilmek üzere bir araya geldiler. Sonra uzay zırhının madeni gıcırtısıyla birlikte olduğu yere yığılıverdi.

Coeurl avının üzerine sert bir hareketle atladı. Daha şimdiden kurbanının idinin kana karışmasını engelleyen bir enerji perdesi yayıyordu. Madeni giysiyi ve içindeki bedeni hızla parçaladı. Kemikler çatırdadı. Et parçaları çevreye saçıldı. Coeurll ağzını ılık bedenin içine daldırdı ve dantel gibi dizili minik emeçleriyle idi hücrelerden somurmaya başladı. Gözlerinin önünden bir gölge geçtiğinde onu kendinden geçiren bu meşgalesine başlayalı üç dakika olmuştu. İrkilerek bakışlarını kaldırdı ve batmakta olan güneşten doğru küçük bir hava gemisinin yaklaşmakta olduğunu gördü. Bir an donakaldı ve sonra büyükçe bir moloz yığınının arkasına saklandı.

Tekrar baktığında küçük uçak sol tarafa doğru tembel tembel uzaklaşmaktaydı. Ama daha şimdiden bir daire çizmeye başlamıştı

ve Coeurl bir kez daha ona doğru geleceğini fark etti. Ziyafetine verilen bu zorunlu ara nedeniyle çileden çıkmasına rağmen kurbanını terk etti ve gerisingeri uzaygemisine doğru gitmeye başladı. Tehlikeden kaçan yabanıl bir hayvan gibi koşuyordu... ancak ilk işçi grubunu görünce yavaşladı. Dikkatle yaklaştı onlara. Hepsi de işleriyle meşguldüler, dolayısıyla yanaştığını fark eden olmamıştı.

* * *

Grosvenor Coeurl'ü ararken giderek daha da huzursuzlanıyordu Kent fazlaca büyüktü. Başlangıçta sandığından çok daha fazla yıkıntı, saklanacak çok daha fazla köşe bucak vardı. Sonunda gerisingeri büyük gemiye yöneldi. Hayvanı geniş bir kayanın üzerine yayılmış güneşlenirken bulduğunda belirgin biçimde rahatlamıştı. Uçağını hayvanın arkasında, çevreye hâkim bir noktada durdurdu. Yirmi dakika sonra alıcısından bir grup adamın kenti araştırırken Kimya Bölümü'nden Dr. Jarvey'nin parçalanmış cesediyle karşılaştıkları haberini aldığında hâlâ oradaydı.

Grosvenor verilen koordinatları kaydetti, sonra ölümün gerçekleştiği yere doğru yöneldi. Morton'ın cesede bakmak için gelmemiş olduğunu neredeyse hemen fark etmişti. Başkan'ın sesini alıcısında işitti: "Vücudundan kalanları gemiye getirin."

Jarvey'nin arkadaşları da oradaydı, uzay giysilerinin içinde düşünceli ve gergin görünüyorlardı. Grosvenor kana bulanmış giysiye ve lime lime olmuş etin korkunçluğuna baktı ve boğazının düğümlendiğini hissetti. Kent'in "Lanet olsun, hep yalnız giderdi!" dediğini işitti.

Başkimyagerin sesi ağlamaklıydı. Grosvenor Kent'le başasistanı Jarvey'nin çok yakın arkadaş olduklarını duyduğunu anımsadı. Kimya Bölümü'nün özel hattında başka biri daha konuşmuş olmalıydı ki Kent "Evet," dedi, "otopsi yapacağız." Bu sözcükler

Grosvenor'a eğer yayına bağlanmazsa olup biteceklerin çoğunu kaçıracağını anımsattı. Aceleyle en yakınındaki adama dokundu ve "Kimya Bölümü'nü senin hattından dinlememde sakınca var mı?" diye sordu.

"Yok tabii ki."

Grosvenor parmaklarını diğer adamın koluna hafifçe dokundurdu. Titrek bir sesin "İşin en kötü yanı anlamsız bir cinayete benziyor olması," dediğini işitti. "Vücudu pelteye dönmüş, ama tüm organları eksiksiz orada."

Biyolog Smith'in sesi genel yayında duyuldu. Yüzü her zamankinden de çok süzülmüş gibiydi. "Katil, Jarvey'ye muhtemelen onu yemek amacıyla saldırdı, ama sonra etinin yabancı ve yenilemez olduğunu keşfetti. Tıpkı bizim koca kedimiz gibi. Önüne konan hiçbir şeyi yemiyor..." Sesi düşünceli bir sessizlikle kesilmişti. Sonra ağır ağır sürdürdü konuşmasını: "Yahu, o yaratığı unuttuk! Minik patileri bu işi becerecek kadar güçlü!" Dinlemekte olduğu anlaşılan Başkan Morton araya girdi. "Bu büyük olasılıkla çoğumuzun aklına gelen bir düşünce. Ne de olsa şu ana dek gördüğümüz tek canlı o. Ama, tabii ki, sırf şüpheleniyoruz diye idam edemeyiz."

"Kaldı ki," dedi adamlardan biri, "gözümün önünden hiç ayrılmamıştı."

Grosvenor lafa girmeye fırsat bulamadan Psikolog Siedel'ın sesi genel yayında işitildi: "Morton, bir dizi adamımızla temas yöntemiyle konuştum ve şu izlenimi edindim: İlk anda hayvanın görüş alanlarının dışına hiç çıkmamış olduğunu düşünüyorlar. Ancak, ısrar edildiğinde, belki birkaç dakika için gözden kaçmış olabileceğini de kabul ediyorlar. Ben de hayvanın hep bu civarda olduğu kanısındaydım. Ama şimdi bazı gedikler olduğunu fark

ediyorum. Ortadan tamamen kaybolduğu anlar, hatta belki de uzun dakikalar vardı."

Grosvenor içini çekti ve bu kez sessiz kalmayı özellikle tercih etti. Düşünceleri bir başkası tarafından dile getirilmişti.

Sessizliği bozan Kent oldu. Öfkeli bir sesle "İşi şansa bırakmayalım derim," dedi. "Daha fazla zarar vermeden önce gebertelim şu vahşi yaratığı."

"Korita, buralarda mısın?" diye sordu Morton.

"İşte buradayım, Başkan."

"Korita, Cranessy ve Van Horne'la birlikte takılıyordun. Pisipisinin bu gezegendeki hâkim canlı türünün soyundan olduğu fikrinde misin?"

Grosvenor arkeolog Korita'nın Smith'in biraz arkasında ve kendi bölümünden kişilerle çevrili halde durduğunu gördü.

Uzun boylu Japon ağır ağır, neredeyse saygıyla "Başkan Morton," dedi, "burada bir gizem var. Hepiniz şu muhteşem kentin ufkuna bir bakınız. Mimari hatlara dikkat ediniz. Yarattıkları megalokente rağmen bu canlılar toprağa hep yakın kaldılar. Binalar süslenmiş değiller sadece. Onların bizzat kendileri birer süs. İşte Dor stili bir sütun, işte bir Mısır piramidi ya da gotik bir katedral... topraktan ulu birer yazgıyla fışkırırcasına yükseliyorlar. Eğer yapayalnız, ıssız bir gezegen ana dünyaları idiyse, o takdirde bu topraklar yaşayanların yüreğinde sıcacık, tinsel bir yere sahip olsa gerekti. Dolambaçlı sokaklar bu havayı daha da artırıyor. Makineler onların iyi matematikçiler olduğunun birer kanıtı, ama her şeyden önce sanatçıydılar. Dolayısıyla aşırı karmaşık bir metropolisin geometrik deseninden kaçındılar. Evlerin, apartmanların ve sokakların kıvrılarak giden ve matematikten uzak düzenlenişinde gerçek bir sanatçı duyarlılığı, derin bir coşkunun izleri, bir yoğunluk, derin bir özgüven var. Bu, yılların yıprattığı, yoz bir

uygarlık değil ama tam tersine kendinden emin, genç ve güçlü bir istence sahip bir kültür. Ama o noktada bitiyor. Sanki bu uygarlıkta ansızın kendi Tours Savaşı'nı yaşamış ve kadim İslam uygarlığı gibi çökmeye başlamış. Ya da yüzyıllardır sürecek bir gelişimi tek sıçrayışta aşmış ve birbiriyle mücadele eden devletlere bölünmüş."

"Ancak, böyle bir sıçrama gerçekleştirebilmiş bir uygarlık evrenin hiçbir yerinde mevcut değil. Gelişme her zaman yavaş olmuştur. İlk adım ise bir zamanlar kutsal sayılan her şeyin acımasızca sorgulanmasıdır. İçsel kesinlikle ortadan kalkar. Daha önce hiç sorgulanmamış inançlar bilimin ve analitik düşüncenin amansız irdelemeleriyle darmadağın olur. Skeptik kişi en üst düzeydedir artık. Ben derim ki bu uygarlık en cafcaflı döneminde ansızın sona erdi. Böylesine büyük bir olayın toplumsal etkileri ahlakın ortadan kalkması. ideallerden yoksun ilkel ve hayvansı bir suçluluğa geri dönüş olacaktı. Ölüm karşısında nasırlaşmış bir duyarsızlık gelişecekti. Eğer bu... bu pisipisi böylesine bir ırkın kalıntısıysa, mutlaka kurnaz bir yaratık, geceleri pencereden içeri süzülen bir hırsız, çıkarı için öz kardeşinin boğazı'nı kesecek kanlı bir katildir."

"Bu kadarı yeter!" Sert bir sesle konuşan Kent'ti. "Sayın Başkan, cellatlığı üzerime almayı kabul ediyorum!"

Smith araya girdi. "İtiraz ediyorum! Dinle, Morton, o kediyi öldürecek falan değilsin henüz, suçlu bile olsa. O biyolojik bir hazinedir!"

Kent ve Smith birbirlerini öfkeyle süzüyorlardı. Smith alçak sesle "Sevgili dostum," dedi, "Kimya Bölümü'nde kediyi imbiklere bölmek ve etiyle kanından kimyasal karışımlar hazırlamak isteğinizi takdir edebiliyorum. Ama üzülerek belirtmeliyim ki haddinizi biraz aşıyorsunuz. Biz Biyoloji Bölümü'nde canlı bedenlerle çalışmak isteriz, cenazelerle değil. İçimde bir his Fizik Bölümü'nün de

hayvana hâlâ yaşarken bir göz atmak isteyebileceğini söylüyor. Kısacası korkarım siz listenin dibindesiniz. Kendinizi bu düşünceye alıştırınız, lütfen. Onu bir yıla kadar görürsünüz belki, ama bir gün daha önce değil."

Kent boğuk bir sesle "Ben konuya bilimsel açıdan yaklaşmamıştım," dedi.

"Artık Jarvey öldüğüne ve bu konuda yapılabilecek bir şey kalmadığına göre yaklaşmalısınız."

"Ben bilimadamından önce bir insanım," dedi Kent sertçe.

"Çok değerli bir örneği sırf duygusal nedenlerden dolayı yok mu edeceksiniz?"

"Bu yaratığı bilinmeyen bir tehlike olduğu için yok ederim. Bir başka insanın daha öldürülmesi riskini göze alamayız."

Tartışmaya ara veren Morton oldu. Düşünceli bir ses tonuyla "Korita, senin kuramını temel almak istiyorum," dedi. "Ama bir sorum var. Onun kültürü bizim gökadası boyutlarındaki uygarlığımızdan daha sonra ortaya çıkmış olabilir mi?"

"Bu kesinlikle mümkündür," dedi Korita. "Onunki bu dünyanın onuncu uygarlığının ortası olabilir. Ama bizimki, keşfedebildiğimiz kadarıyla, Dünya'dan kaynaklanan sekizinci uygarlığın sonlarına denk geliyor. Onun on uygarlığının her biri, tabii ki, bir öncekinin yıkıntılarından inşa edilmiş olacak."

"Bu durumda pisipisi onu bir zanlı ya da suçlu olarak görmemize yol açan skeptisizmimiz hakkında hiçbir şey bilmeyecektir."

"Hayır, bu konu onun için büyüden farksızdır."

Morton'ın alıcılardan yükselen acı kahkahası işitildi. "Dileğin oldu, Smith. Pisipisinin yaşamasına izin vereceğiz. Şimdi onu daha iyi tanıdığımıza göre eğer daha fazla can kaybı olacaksa bu bizim dikkatsizliğimizdendir. Tabii yanılıyor olma olasılığımız da var.

Siedel gibi ben de yaratığın hep göz önünde bulunduğu izlenimine sahibim. Ona haksızlık ediyor olabiliriz. Bu gezegende tehlikeli başka yaratıklar da yaşıyordur belki.” Bir an sustu. “Kent, Jarvey’nin cenazesi için ne düşünüyorsun?”

Başkimyager ölgün bir sesle konuştu: “Tören hemen olmayacak. Lanet kedi onun bedenindeki bir şeyin peşindeydi. Dokularının tümü oradaymış gibi görünüyor, ama bir şeyler eksik olmalı. Neyin eksik olduğunu bulacağım ve cinayeti bu hayvanın üzerine yıkacağım, ki en ufak bir kuşkuya yer kalmadan emin olabilesiniz.”

3

Elliot Grosvenor gemiye döndüğünde doğrudan doğruya kendi bölümüne gitti. Kapıda "Neksiyoloji Bölümü" yazıyordu. Onun da arkasında kırka altmış ayaklık yer kaplayan toplam beş oda vardı. Neksiyalizm Vakfı'nın devletten istediği makine ve aygıtların çoğu buraya monte edilmişlerdi. Sonuçta oldukça belirgin bir yer darlığı ortaya çıkmıştı. Grosvenor dış kapıyı bir kez geçtikten sonra artık kendi özel korunağındaydı.

Çalışma masasına oturdu ve Başkan Morton'a ileteceği rapor özetini hazırlamaya başladı. Bu soğuk ve ıssız gezegenin kedimsi sakininin olası fiziksel yapısını inceledi. Böylesine güçlü bir canavarın sadece bir "biyoloji hazinesi" olarak görülmemesi gerektiğine dikkat çekti. Böyle bir tanımlama hayvanın insan-dışı bir metabolizmadan kaynaklanan kendine özgü dürtülere ve gereksinimlere sahip olabileceği gerçeğinin unutulmasına yol açacağı için sakıncalıydı. "Biz neksiyalistlerin Yönelim Bildirgesi dediğimiz şeyi oluşturmama yetecek kadar veriye sahibim," diye kaydetti cihaza.

Bildirgeyi tamamlaması birkaç saatini almıştı. Kaydı stenografi bölümüne götürdü ve acil bir kopyanın çıkarılması için talepte bulundu. Bir bölüm şefi olarak bu isteği derhal yerine getirildi. İki saat sonra rapor özetini Morton'ın bürosuna teslim etmişti. Sekreter yardımcılarından biri rapor karşılığında ona bir alındı belgesi verdi. Geminin kafeteryasına giden Grosvenor yapabileceğini yapmış olduğundan emin durumda gecikmiş bir akşam yemeği yedi. Daha

sonra, garsona azman kedinin nerelerde olabileceğini sordu. Garson emin değildi ama hayvanın genel kütüphanede olduğunu sanıyordu.

Grosvenor kütüphanede bir saat boyunca oturarak Coeurl'ü seyretti. Bu süre zarfında yaratık kalın halının üzerine bir kez bile kımıldamadan uzanmıştı. Bir saat geçtiğinde kapılardan biri ardına dek açıldı ve iki adam aralarında taşıdıkları büyük bir tencereyle birlikte içeri girdiler. Hemen arkalarından Kent geliyordu. Kimyagerin gözleri alev alevdi. Salonun ortasında durdu ve yorgun ama sert bir sesle "Hepinizin bunu izlemenizi istiyorum!" dedi.

Sözleri odada bulunan herkesi kapsıyor olsa da, kendilerine ayrılmış özel bir bölümde oturmakta olan bilimadamlarına doğru konuşmuştu. Grosvenor kalktı ve iki adamın taşımakta oldukları tencerenin içinde ne olduğuna baktı. Tencere kahverengi bir bulamaçla doluydu.

Biyolog Smith de ayağa kalmıştı. "Dur bir dakika, Kent. Başka zaman olsa senin hareketlerini sorgulamazdım. Ama hasta görünüyorsun. Aşırı gerginsin. Bu deney için Morton'dan izin aldın mı?" dedi.

Kent yavaş yavaş döndü. Koltuğuna tekrar oturmuş olan Grosvenor, Smith'in sözlerinin tablonun ancak küçük bir parçasını ortaya koyduğunu gördü. Başkimyagerin gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. Avurtları çökmüşe benziyordu. "Onu davet ettim," dedi Kent. "Katılmayı reddetti. Eğer bu yaratık istediğimi kendi rızasıyla uygulayacak olursa sorun çıkmayacakmış gibi bir tavır içinde."

"Buraya getirdiğin nedir?" dedi Smith. "Tencerede ne var?"

"Eksik olan elementi saptadım," dedi Kent. "Potasyum. Jarvey'nin bedeninde olması gereken potasyumun sadece üçte iki ya da dörtte üç kadarı vardı. Potasyumun vücut hücrelerinde uzun bir

protein molekülüne bağlanarak nasıl tutulduğunu bilirsiniz, ki bu hücrenin elektrik yükünü belirleyen bir kombinasyondur. Yaşam için temeldir. Genellikle, hücreler ölümü takiben potasyumu damar içine salarak kanı zehirli hale getirirler. Jarvey'nin bedenindeki potasyumun bir kısmının ortadan kaybolduğunu, ama kan damarlarına da salınmadığını kanıtladım. Bunun ne demek olduğunu tam olarak anlamıyorum, ama bulmakta kararlıyım."

"Tenceredeki yemek neyin nesi?" diye araya girdi birisi. İnsanlar ellerindeki dergilerle kitapları bırakmış onlara doğru ilgiyle bakıyorlardı.

"Potasyum çözeltisi içinde canlı hücreler. Bildiğiniz gibi bunu yapay olarak elde edebiliyoruz. Belki öğle yemeğini reddetmesinin nedeni de budur. Potasyum o zaman kullanamayacağı durumdaydı. Benim fikrimce kokusunu, ya da koku yerine her neyi kullanıyorsa onu algılayacaktır..."

Gourlay kelimeleri yayarak "Sanırım nesnelerin titreşimini algılıyor," diye lafı sokuşturdu. "Bazen o duyargalarını kıpırdattığında aygıtlarım net ve çok güçlü parazitler kaydediyor. Bazense hiç tepki olmuyor. Tahminim böyle zamanlarda duyargalarını daha yüksek ya da daha düşük dalga boylarında kıpırdattığıdır. Titreşimleri bilinçli olarak denetleyebileceğini sanıyorum. Bu frekansları duyargaların rasgele titreşmeleriyle oluşturmadığını varsayıyorum."

Kent Gourlay'nin sözlerini bitirmesini açık bir sabırsızlıkla bekledi, sonra devam eti: "Pekâlâ, diyelim ki titreşimleri algılıyor. Bunun neyi tanıtladığına tepkiyi aldığımızda karar veririz." Yatıştırıcı bir tonda bitirdi sözlerini. "Sen ne dersin, Smith?"

"Planında yanlış olduğunu düşündüğüm üç nokta var," diye yanıt verdi biyolog. "Her şeyden önce, onun sadece bir hayvan olduğunu varsayıyorsun. Jarvey'le beslendikten sonra —eğer öyle

olmuşsa— tıka basa doymuş olacağını unutuyorsun. Ayrıca kuşkulanmayacağını da varsayıyorsun. Ama tencereyi önüne bıraksınlar bakalım. Göstereceği tepkiden bir şeyler çıkarabiliriz."

Kent'in düzenlediği deney, ardında yatan duygusal dürtülere rağmen, oldukça makuldü. Yaratık ani uyaranlara karşı şiddetli tepki verebileceğini daha önce göstermişti. Asansörde kapalı kaldığında sergilediği davranış biçimi göz ardı edilemeyecek kadar önemliydi. Grosvenor'ın değerlendirmesi böyleydi.

İki adam tencereyi önüne yerleştirirlerken Coeurl kara gözlerini kırpmadan izledi. Adamlar aceleyle geri çekildiler ve Kent öne çıktı. Coeurl o sabah silah çeken bu adamı tanımıştı. İki bacaklı yaratığı bir an süzdükten sonra dikkatini tencereye çevirdi. Kulak duyargaları tencerenin içinden yayılan id titreşimlerini algıladılar. Hafif bir titreşimdi bu, öylesine hafif ki tüm dikkatini o noktada yoğunlaştırmazsa algılayamıyordu. Üstelik bir sıvının içinde ve onun için neredeyse büsbütün yararsız biçimde çözünmüş haldeydi. Ama yine de bu olayın ardındaki niyete dikkat çekecek kadar da hatırı sayılır bir titreşimdi. Coeurl homurdanarak doğruldu. Tencereyi kıvrılan bir dokunacın ucundaki emeçleriyle kavradı ve içindekileri bir çığlık atarak geri kaçan Kent'in suratına boca etti.

Coeurl tencereyi müthiş bir öfkeyle bir kenara attı ve halat kalınlığındaki dokunacını lanet okumakta olan adamın beline doladı. Kent'in kemerine takılı olan silahla ilgilenmedi bile. Onun sadece bir titreşim tabancası olduğunu hissetmişti... atom destekli olabilirdi, ama nükleer öğütücü olmadığı kesindi. Kıvranmakta olan Kent'i odanın bir köşesine savurdu ve adamı silahsızlandırmamakla hata etmiş olduğunu dişlerinin arasından tıslarken o anda anladı. Şimdi savunma yeteneklerini belli etmek zorunda kalacaktı.

Kent yüzündeki bulaşıkları bir eliyle öfkeyle sildi ve diğer eli silahına doğru uzandı. Namlu sert bir hareketle doğruldu ve akkor

halindeki ışın Coeurl'ün iri kafasından yansıdı. Kedinin kulak duyargaları enerjiyi soğururken otomatik olarak hafif bir mırıltı çıkardılar. Adamların titreşim tabancalarına uzanmakta olduklarını fark eden yuvarlak, kara gözleri kısıldı.

Grosvenor kapının yanından sertçe seslendi: "Durun! Öfkeyle davranırsak pişman olacağımız şeyler yapabiliriz!"

Kent silahının emniyetini kapattı ve Grosvenor'a şaşkın gözlerle baktı. Coeurl gerileyerek çömelmiş, gözlerini vücudunun dışındaki enerjileri de denetleyebileceğini açık etmesine neden olan bu adama dikmişti. Artık olayın yankılarını ihtiyatla beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Kent bir kez daha baktı Grosvenor'a. Bu kez gözlerini kısmıştı. "Sen nasıl emredersin!"

Grosvenor karşılık vermedi. Olaydaki rolü sona ermişti. Bir kriz anını belirlemiş, gerekli komut sözcüklerini kesin bir sesle sarf etmişti. Verdiği komuta uyanların şimdi otoritesini sorgulamakta olmalarının hiç önemi yoktu. Kriz atlatılmıştı.

Yaptığının Coeurl'ün suçlu ya da masum olup olmamasıyla da bir ilişkisi yoktu. Müdahalesinin sonucu ne olursa olsun, yaratık hakkında verilecek herhangi bir kararın tek kişi tarafından değil yetkililer tarafından verilmesi gerekirdi.

"Kent," dedi Siedel soğuk bir sesle, "kendini kaybetmiş olabileceğini bir an için bile düşünmek istemiyorum. Başkan'ın onu canlı muhafaza etmemiz şeklindeki emrini bile bile pisiyi kasten öldürmeye kalkıştın. Seni rapor etmek ve gerekli cezayı görmen konusunda ısrarlı davranmak zorundayım. Bunların ne olduğunu biliyorsun: Kendi bölümünde yetkinin elinden alınması ve seçimle işbaşına gelen bir düzine kurumun hiçbirinde seçime katılamaman."

Grosvenor'ın Kent'in taraftarları olarak saptadığı bir grup adamın arasında bir hareketlenme oldu. İçlerinden biri "Hayır,

hayır, aptal olma Siedel," dedi. Bir başkasının sözleri daha keskindi: "Kent'in karşısındakiler kadar destekleyicilerinin de olduğunu unutma."

Kent kaşlarını çatarak çevresindeki yüzlere baktı. "Korita bizim aşırı uygarlaşmış bir tür olduğumuzu söylerken haklıydı. Açıkça yozlaşmaya başlamışız bile." Heyecanla sürdürdü sözlerini: "Aman tanrım, durumun vahimliğini görebilen bir kişi bile yok mu burada? Jarvey öleli saatler geçti ve suçlu olduğunu hepimizin de pekâlâ bildiği bu yaratık hâlâ ortalıkta zincirsiz yatıyor ve yeni cinayetlerini planlıyor. Yeni kurbanı büyük bir olasılıkla bu odadakilerden biri olacak. Ne biçim adamlarız biz? Aptal mıyız, dalgacı mı, gulyabani mi? Yoksa sağduyumuz o kadar zirvelere yüceldi de bir caniyi bile hoş mu görüyoruz?" Karanlık bakışlarını Coeurl'e dikti. "Morton haklıydı. Bu bir hayvan falan değil. Bu unutulmuş gezegendeki en derin cehennem kuyusundan fırlamış bir iblis o!"

"Dramatik tablolar yaratmanın gereği yok," dedi Siedel. "Yorumun psikolojik yönden dengesiz. Biz ne gulyabaniyiz ne de dalgacı. Sadece bilimadamlarıyız ve pisipisi de üzerinde çalışılacak bir nesne. Artık ondan kuşkulandığımıza göre içimizden birini daha kıstırabilecek yetenekte olduğunu hiç sanmıyorum. Bine karşı birin şansı yoktur." Çevresindekileri süzdü. "Morton aramızda olmadığına göre bunu burada ve şimdi oylamaya koyuyorum. Hepimiz adına konuştuğumu kabul ediyor musunuz?"

"Bu bana göre değil, Siedel." Konuşan Smith'di. Psikolog şaşkınlık içinde bakarken Smith devam etti. "Bir anlık telaş ve karışıklık sırasında, hiç kimse Kent'in titreşim tabancasını ateşlediğini, ışının kediyi tam alnından vurduğunu ve ona hiç zarar vermediğini fark edemedi!"

Siedel'ın şaşkın bakışları Smith'le Coeurl'ün arasında gidip geliyordu. "Onu vurduğundan emin misin? Dediğin gibi, her şey o

kadar hızlı olup bitti ki... pisipisi yaralanmayınca Kent'in onu ıskaladığını varsaymıştım."

"Onu tam yüzünden vurduğundan oldukça eminim," dedi Smith. "Tabii bir titreşim tabancası bir adamı bile derhal öldürmez ama en azından yaralayabilir. Pisicik hiçbir yaralanma belirtisi göstermiyor, titremiyor bile. Bunun belirleyici olduğunu iddia etmiyorum, ama kuşkularımız ışığında..."

Siedel bir an için afallamıştı. "Belki derisi ısı ve enerjiye karşı yalıtılmıştır."

"Belki. Ama emin oluncaya dek, Morton'dan onun bir kafese kapatılmasının istenmesini öneriyorum."

Siedel kaşlarını kuşkuyla çatarken Kent'in sesi duyuldu. "İşte şimdi akıllı olmaya başladın, Smith."

Siedel derhal "O zaman pisiyi bir kafese kapatmamız seni tatmin edecek, öyle mi Kent?" diye sordu.

Kent önce düşündü, sonra isteksizce "Evet," dedi. "Eğer santimetreler kalınlığındaki mikro-çeliğimiz onu zaptedemezse gemiyi derhal teslim etmek gerekir."

Arka planda kalmış olan Grosvenor bir şey demedi. Coeurl'ü hapsetme sorununu Morton'a ilettiği raporda irdelemişti ve kafesi, özellikle de kilit mekanizması göz önüne alındığında, yetersiz bulmuştu.

Siedel duvardaki bir alıcıvericiye gitti, birileriyle alçak sesle konuştu ve yerine döndü. "Başkan eğer onu zor kullanmadan kafese sokabilirsek, kendi açısından bir sorun olmayacağını söylüyor. Aksi takdirde, onu hangi odadaysa oraya kilitleyin. Siz ne dersiniz?"

"Kafes deriz!" Birkaç kişi bir ağızdan konuşmuştu.

Grosvenor bir an suskun bekledi, sonra "Onu gece boyunca dışarı bırakalım," dedi. "Çevreden ayrılmayacaktır."

Adamların çoğu aldırmadılar bile. Kent ona bir göz atarak ekşi ekşi "Karar veremiyor gibisin, öyle değil mi?" dedi. "Bir an onun hayatını kurtarıyorsun, bir an sonra ise tehlikeli olduğuna karar veriyorsun."

"Hayatını kendisi kurtardı," dedi Grosvenor kısaca.

Kent omuz silkerek diğer tarafa döndü. "Onu kafese koyacağız. Bir katilin olması gereken yer budur."

"Artık kararımızı verdiğimize göre," dedi Siedel, "bu işi nasıl becereceğiz?"

"Onun bir kafeste olmasını kesinlikle istiyor musunuz?" dedi Grosvenor. Bu sorusuna bir yanıt beklemiyordu ve alamadı da. Öne çıkıp Coeurl'ün en yakınındaki dokunacının ucuna dokundu.

Yaratık biraz geri çekildi ama Grosvenor kararlıydı. Dokunacı bu kez daha sıkı tuttu ve kapıyı gösterdi. Hayvan bir an duraksadı ve sonra kapıya doğru sessizce gitmeye başladı.

Grosvenor "Bu noktada zamanlamanın tam olması gerekiyor," dedi. "Hazır olun!"

Bir dakika sonra Coeurl başka bir kapıdan Grosvenor'ın peşi sıra uysal uysal geçiyordu. Kendini karşı duvarda ikinci bir kapısı daha olan dörtgen biçimindeki madeni bir odada buldu. Adam ikinci kapıdan dışarı çıkmıştı. Coeurl de onu izlemek istediği sırada kapı yüzüne kapandı. Hızla geri döndü ve ilk kapının da sımsıkı kapatılmış olduğunu gördü. Elektrikli kilit kapanırken akan enerjiyi hissetti. Tuzağa düşürüldüğünü anladığında dudakları öfkeyle gerildiler ama başka bir şey belli etmedi. Daha önceki küçük kafese gösterdiği tepkiyle şimdiki arasındaki farkın ayırdındaydı. Şimdi geçmişe ait binlerce anı canlanıyordu zihninde. Çok uzun süredir kullanmadığı güçler vardı bedeninde. Onları anımsadığında, beyni bu güçlerin ortaya koyduğu yeni seçenekleri tartmaya başlamıştı.

Güçlü ve çevik kalçalarının üzerine oturdu. Kulak duyargalarıyla odanın enerji içeriğini inceledi. Sonra gözlerinde küçümser bir ifadeyle yere uzandı. Aptallar! Smith adlı adamın kafesin tavanındaki bir mekanizmayı kurcalamakta olduğunu işittiğinde bir saat kadar geçmişti. Coeurl irkilerek fırladı ayağa. İlk düşüncesi bu adamları yanlış değerlendirdiği ve öldürülmek üzere olduğu şeklindeydi. Ona zaman verileceğine ve planladığı şeyi yapabileceğine güvenmişti.

Tehlike aklını karıştırdı. Sonra aniden görünürün çok altında bir ışıma hissettiğinde tüm sinir sistemi olası bir saldırıya karşı hazırlandı. Neyin olup bittiğini anlaması için birkaç saniyenin geçmesi gerekmişti. Birileri vücudunun içinin fotoğrafını çekiyordu.

Adam bir süre sonra uzaklaştı. Uzaktan uzağa birşeylerle uğraşmakta olan insanların gürültüsü geliyordu. Sonra bu sesler de kesildi. Coeurl geminin sessizliğe gömülmesini sabırla bekledi. Çok uzak geçmişte, göreceli ölümsüzlüğe erişmeden önceki çağlarda, coeurler de uyurlardı geceleri. Kütüphanede kestirmekte olan insanları gördüğünde bu alışkanlığı anımsamıştı.

Bir ses vardı kesilmeyen. Koca gemi genel bir dinginliğe büründükten sonra bile iki çift ayağın adımlarını duymaya devam etti. Hücresinin önünden düzenli adımlarla geçiyor, uzaklaşıyor, sonra geri dönüyorlardı. Sorun muhafızların birlikte yürümemelerindeydi. Önce ayak seslerinin bir çifti geçiyordu. Sonra, yaklaşık on metre kadar ardından, bunu ikinci çift izliyordu.

Coeurl birkaç kez gelip gitmelerini bekledi. Her defasında süreyi hesapladı. Sonunda tatmin olmuştu. Bir kez daha bekledi turlarını tamamlamalarını. Bu defa, adamlar kapının önünden geçer geçmez, duyularını insan kaynaklı titreşimlerden çok daha üstün bir duyarlılık düzeyine çıkardı. Makine odasındaki atom pilinin yumuşak mırıltısı ona öyküsünü anlatmaya başlamıştı. Enerjinin

duvarlardaki tellerden ve kapının elektrikli kilidinden akışını hissetti. Kendini bu enerjinin hafif mırıltısına göre ayarlamaya çalışırken titreyen vücudunu gergin bir hareketsizlikte tutuyordu. Kulak duyargaları ansızın ahenkle titreşmeye başladılar.

Madenin madene temasıyla oluşan keskin bir şakırtı duyuldu. Coeurl dokunaçlarından biriyle hafifçe iterek açtı kapıyı. Sonra hemen koridora çıktı. Bir coeurlle akıl yarıştırmaya kalkan aptal yaratıkları düşündükçe bir an için yine üstünlük duygusuna kapıldı. O anda o gezegende başka coeurllerin de olduklarını anımsadı. Tuhaf ve beklenmedik bir düşünceydi bu. Çünkü onlardan hep nefret etmiş ve acımasızca dövüşmüştü. Şimdiyse giderek yok olmakta olan o küçük grubu kendi nesli olarak görüyordu. Eğer üreme şansı verilmiş olsaydı hiç kimsenin —hele ki şu insanların— onlara karşı durması mümkün değildi.

Bu olasılığı düşündükçe kendi sınırları altında ezildiği, diğer coeurllere olan gereksinimi, yalnızlığı geldi aklına... Bin kişiye karşı tek başınaydı ve söz konusu olan da tüm gökadasıydı!

Yıldızlarla dolu evren cezbediyordu onun doymak bilmez ihtirasını. Eğer başarısız olursa ikinci bir şansı hiçbir zaman yakalayamayacaktı. Uzay yolculuğunun sırrını yiyeceksiz bir gezegende çözmesi olanaksızdı. Kentleri inşa edenler bile gezegenlerinden kurtulmayı başaramamışlardı.

Büyük bir salondan geçti ve bitişik koridora çıktı. Orada ilk yatak odasının kapısıyla karşılaştı. Kapı elektrikli kilitle kapatılmıştı, ama gürültü çıkarmadan açtı. İçeri daldı ve yatakta uyumakta olan adamın gırtlağını parçaladı. Cansız baş çılgınca sallanıyordu. Adamın bedeni bir kez kasıldı. İçinden yükselen id dalga dalga kapladı benliğini, ama kendini devam etmeye zorladı.

Yedi yatak odası, yedi ceset. Sonra, sessizce döndü kafesine ve kapıyı ardından kilitledi. Zamanlaması bir harikaydı. Muhafızlar

çok geçmeden kapının önüne geldiler, odyoskoptan dikkatle baktılar, sonra yollarına devam ettiler. Coeurl ikinci baskını için çıktı dışarı ve birkaç dakika içinde dört yatak odasını daha ihlal etmişti. Sonra içinde yirmi dört kişinin uyumakta olduğu bir yatakhaneye geldi. Kafesine tam hangi dakikada dönmesi gerektiğini çok iyi bilerek hızla öldürüyordu. Bir salon dolusu adamı öldürme fırsatı kafasını karıştırmıştı. Bin yıldır eline geçen yaşam türlerinin tümünü katletmişti. İlk zamanlarda bile haftada bir idden fazlasını bulamamıştı. Dolayısıyla ölçülü davranmak gibi bir gereksinimi olmamıştı hiç. Dev bir kediye yaraşır sessizlik ve ölümcüllükle kat etti odayı ve öldürüyor olmanın coşkusundan ancak salondaki herkes öldüğünde sıyrılabildi.

Hemen o anda hissetti zamanını aştığını. Hatasının muazzamlığı karşısında büzüldü. Çünkü katliam dalgalarını hücresine vaktinde dönecek ve muhafızlar her turda yaptıkları üzere ona baktıklarında orada olacak tarzda ayarlayarak tam bir cinayet gecesi planlamıştı. Bu gemi azmanını sadece bir uyku döneminde ele geçirme umudu suya düşüyordu.

Coeurl dağılmakta olan mantığına bir ucundan tutunmaya çabaladı. Kazara çıkardığı gürültülere aldırmadan umarsızca koştu koridorlarda. Başedemeyeceği kadar güçlü enerji salvolarıyla yüz yüze gelmeyi gergin halde bekleyerek kafesinin bulunduğu koridora ulaştı.

İki muhafız yan yana duruyorlardı. Açık kapıyı daha henüz fark ettikleri aşikârdı. Vahşi kedi kafası ve nefret dolu gözlerle pençelerin yarattığı kâbus karşısında bir an için felç olmuşçasına bakakaldılar. Adamlardan biri silahına davranacak gibi oldu ama artık çok geçti. Diğer adam kaçınamayacağı son karşısında donakalmış haldeydi. Tiz bir dehşet çığlığı attı. Tüyler ürpertici ses koridorlar boyunca yankılandı ve duvarlardaki hassas iletişim aygıtlarını harekete

geçirerek bir gemi dolusu adamı uyandırdı. Coeurl iki cesedi karşı konulmaz bir hareketle koridorun öteki ucuna savurup attığında çığlık bir hırıltıyla kesilmişti. Ölü bedenlerin kafesin yakınında bulunmalarını istemiyordu. Tek umudu buydu.

Yaptığı berbat hatanın bilincine vararak derinden sarsılmış ve mantıklı düşünebilme yetisini yitirmiş halde attı kendini hücresine. Kapı ardından yumuşak bir tıkırtıyla kapandı. Elektrik kilidine enerji bir kez daha aktı. Koşuşturan ayakların ve heyecanlı seslerin uğultusunu duyduğunda uyurmuş gibi yaparak odanın zeminine çömeldi.

Birileri kafesinin odyoskopunu çalıştırıp ona baktığında bunun farkındaydı. Asıl kriz diğer cesetler de keşfedildiğinde patlayacaktı.

Yavaş yavaş hazırladı kendini yaşamının en büyük boğuşmasına.

4

Grosvenor “Siever’ı da kaybetmişiz!” dediğini duydu Morton’ın. Başkanın dili uyuşmuş gibiydi. “Siever olmadan ne yapacağız... ya Beckenridge... ya Coulter... korkunç!”

Koridor mürettebatla tıklım tıklımdı. Biraz ilerleyebilen Grosvenor bir grup adamın arkasında takılıp kalmıştı. Omuzlayarak geçmeyi iki kez denemiş, ama dönüp kim olduğuna bile bakmayan adamlar tarafından geri itilmişti. Geçişi kişisel olmayan bir tarzda engelleniyordu. Grosvenor boşuna çabalamaktan vazgeçti ve Morton’ın tekrar konuşmak üzere olduğunu fark etti. Başkan yüzünde ciddi bir ifadeyle kalabalığı süzüyordu. İri çenesi her zaman olduğundan da belirgin görünüyordu. “Eğer en ufak bir fikri olan varsa,” dedi, “döksün ortaya!”

“Uzay çılgınlığı!”

Bu fikir Grosvenor’ı rahatsız etmişti. Uzayda bunca yıl yolculuk edildikten sonra hâlâ kullanılan ama aslı astarı olmayan bir laftı. İnsanların uzayda yalnızlık, korku ve gerilimden dolayı çıldırabilmeleri bunu özel bir hastalık yapmıyordu. Bu kadar uzun bir seferde belirli duygusal sorunlar mutlaka olacaktı —gemideki varlığının bir nedeni de buydu— ama yalnızlıktan çıldırmak kesinlikle bunların arasında değildi.

Morton karar veremiyordu. Söyleneni o da anlamsız bulmuşa benziyordu, ama ayrıntıları tartışmanın zamanı değildi. Bu adamlar gerilmiş ve korkmuştu. Eyleme bir an önce geçilmesini, güven telkin edilmesini ve gerekli önlemlerin alınmasını bekliyorlardı. Böyle

anlarda bölüm şeflerinin, komutanların ve otorite sahibi diğer kişilerin maiyetindekilerin güvenini temelli kaybettikleri bilinirdi. Morton tekrar konuştuğunda kelimeleri o denli özenle seçti ki Grosvenor başkanın bu seçeneği düşünmüş olduğundan kuşku duymadı.

"Bu da geldi aklımıza," dedi başkan. "Doktor Eggert ve arkadaşları tüm personeli tabii ki muayene edecekler. Ama şu anda cesetleri inceliyor."

Grosvenor'ın kulağının dibinde gök gürlemesine benzer bir ses gümledi. "Buradayım, Morton. Şu adamlara söyle de bana yol versinler!"

Grosvenor döndü ve Dr. Eggert'ı tanıdı. Adamlar şimdiden başlamışlardı iki yana çekilmeye. Eggert ileri daldı. Grosvenor da hiç duraksamadan peşi sıra izledi onu. Beklediği üzere doktorla birlikte olduğu düşünülmüştü. Morton'a yaklaştıklarında Dr. Eggert "Başkan, sizi duydum ve uzay çılgınlığı varsayımının duruma hiç de uymadığını söyleyebilirim," dedi. "Bu adamların boğazları en az on insan kuvvetindeki bir şey tarafından parçalanmış. Kurbanların bağırmaya bile fırsatları olmamış."

Eggert bir an sustu, sonra usulca sordu: "Ya koca kediden ne haber, Morton?"

Başkan başını iki yana salladı. "Pisicik kafesinde, doktor, bir aşağı bir yukarı turluyor. Uzmanların onun hakkındaki görüşlerini öğrenmek isterim. Ondan şüphelenmeli miyiz? Kafes onun dört ya da beş katı cüssedeki yaratıkları tutmak için planlanmıştır. Eğer burada tahmin bile edemeyeceğimiz yeni bir teknik söz konusu değilse, onun suçlu olduğuna inanmak çok zor görünüyor."

Smith keyifsizce "Morton," dedi, "yeterince delile sahibiz. Bunu söylemekten nefret ediyorum... kediyi canlı muhafaza etmeyi tercih edeceğimi biliyorsun. Ama teleflor kamerasını kullandım ve birkaç

resim çektim. Hepsi de yandı. Gourlay'nin ne söylediğini anımsa. Bu yaratık her türlü dalga boyunu açıkça alıp yayınlayabiliyor. Kent'in tabancasına dayanış şekli bizim için enerjiye müdahale edebilme yetisi olduğunun yeterli kanıtıdır."

Adamlardan biri "Nasıl bir belaya çattık biz?" dedi inlercesine. "Ama bakın, eğer o enerjiyi kontrol edip dilediği dalga boyunda yayabilmişse, hiçbir şey hepimizi öldürmesine engel olamaz!"

"Bu da yenilmez olmadığını kanıtlıyor," dedi Morton. "Aksi takdirde bunu çoktan yapardı."

Kafesi kontrol eden mekanizmanın yanına gitti hiç telaş etmeden.

Kent şaşkınlıktan nefesi kesilircesine "Kapıyı açmayacaksın umarım!" dedi ve tabancasına davrandı.

"Hayır, ama eğer bu düğmeye basarsam odanın zeminine elektrik verilecek ve içerde kim varsa kebap olacaktır. Bunu örnekleme kafeslerimize bir önlem olarak bağlatmıştık."

Özel elektrikleme düğmesinin kapağını açtı ve düğmeye sertçe bastı. Enerji bir an için tümüyle serbest kalmıştı. Sonra madenden mavi kıvılcımlar saçıldı ve Morton'ın başının biraz yukarısındaki sigortalar karardı. Morton uzandı, sigortalardan birini yuvasından çıkardı ve kaşlarını çatarak inceledi.

"Çok garip," dedi. "Bu sigortaların atmamaları gerekirdi." Başını iki yana salladı. "Eh, artık kafesin içine bakmamız bile mümkün değil. Çünkü odyovizyon devreden çıktı."

"Eğer elektriğe kapıyı açacak kadar müdahale edebiliyorsa," dedi Smith, "olası her tehlikeyi çoktan yoklamış ve o düğmeye basman durumunda önlemini almış olması muhtemeldir."

"En azından elimizdeki güçlere karşı savunmasız olduğu anlaşılıyor," dedi Morton keyifsizce. "Çünkü onları öncelikle zararsız hale getirmek zorunda kaldı. Önemli olan onu en

güçlüsünden on santimetrelik madenin arkasına kapatmış olmamız. En kötü olasılıkla kapıyı açar ve biz de bir topu üzerine yöneltebiliriz. Ama önce teleflor kablosunu kullanarak içeri elektrik vermeyi denemeliyiz diye düşünüyorum."

Kafesin içinden gelen bir ses daha fazla konuşmasına engel oldu. Duvarlardan birine ağır bir vücudun çarpışı işitilmişti. Bunu sanki çok sayıda küçük nesne yere dökülüyormuşçasına bir dizi patırtı izlemişti. Grosvenor zihninde bunu bir toprak kaymasına benzetti.

Smith Morton'a dönerek "Ne yapmaya çalıştığımızı biliyor," dedi. "Ayrıca içerdeki pisinin asabının çok bozuk olduğuna bahse girerim. Kafese geri dönmesi ne enayilikti ve şimdi kim bilir nasıl pişmandır!"

Adamların üzerindeki gerginlik gevşiyordu. Hafiften gülümsemeye bile başlamışlardı. Smith'in sözleriyle çizdiği karikatür karşısında tatsızca gülüşenler oldu. Grosvenor'ın kafası karışmıştı. Duyduğu seslerden hiç hoşlanmamıştı. İşitme beş duyunun içinde en aldatıcı olanıydı. Kafeste ne geçtiğini ya da geçmekte olduğunu kestirmek olanaksızdı.

"Bilmek istediğim şu ki," dedi Başmühendis Pennons, "pisipisi o gürültüleri çıkardığında teleflorometrenin ibresi niçin fırladı? Sayaç burnumun tam ucunda işte ve ben ne olup bittiğini çıkarmaya çabalıyorum."

Kafesin hem içinde hem de dışında tam bir sessizlik egemendi. Ansızın, Smith'in ardındaki kapı girişinde bir hareketlenme oldu. Yüzbaşı Leeth yanında üniformalı iki adamla birlikte koridora ayak basmıştı.

Elli yaşlarında, sırım gibi bir adam olan komutan "Sanırım burada yönetimi ben ele almalıyım," dedi. "Bu canavarın öldürülüp

öldürülmemesi konusunda bilimadamları arasında bir görüş ayrılığı var gibi... yanılıyor muyum?"

Morton başını iki yana salladı. "Fikir ayrılığı atlatıldı. Şimdi herkes infaz edilmesi görüşünde."

"Ben de tam bunu emretmek üzereydim," dedi yüzbaşı. "Gemi güvenliğinin tehdit altında olduğuna inanıyorum ve bu da benim alanıma giriyor." Sesini yükseltti. "Yer açın biraz! Geri çekilin!"

Koridordaki kalabalığı dağıtmak birkaç dakika almıştı. Sonunda dağıldıklarında Grosvenor bundan memnunluk duydu. Yaratık ön sıradakilerin rahatça geri çekilemeyecekleri bir sırada dışarı çıkacak olsaydı birçok kişiyi öldürecek ya da yaralayabilecekti. Bu tehlike tamamen geçmemişti, ancak hafiflemişti.

"Çok tuhaf!" dedi birisi. "Gemi hareket etti sanki!"

Sürüm sanki bir an için devreye girmiş ve bunu Grosvenor da hissetmişti. Gemi anlık yüklenmeden sarsılarak çıktı.

"Pennons, makine odasında kim var?" diye öfkeyle sordu Yüzbaşı Leeth.

Başmühendisin rengi atmıştı. "Asistanım ve yardımcıları. Onların nasıl olup da..."

Ani bir sarsıntı daha hissedildi. Koca gemi yalpaladı ve yana yatacak gibi oldu. Grosvenor yere savrulmuştu. Önce sersemledi, sonra telaş içinde toparladı kendini. Diğerleri çevreye saçılmışlardı. Bazıları acıyla inliyordu. Başkan Morton, Grosvenor'ın anlayamadığı bir şeyler bağırdı. Yüzbaşı Leeth ayağa kalkabilmişti. Grosvenor adamın öfkeyle "Hangi sersem ateşledi o motorları?" dediğini duydu.

Gemi müthiş biçimde ivme kazanmaya devam ediyordu. İvme en azından beş, hatta altı yerçekimi gücündeydi. Bu muazzam basınca dayanabileceğini kestiren Grosvenor ızdırap içinde kalktı ayağa. En yakın duvardaki iletişim aygıtına uzandı ve çalışmasını

pek umut etmese de makine dairesini aradı. Hemen arkasında adamın biri boğuk bir sesle bağırdı. Grosvenor şaşkınlık içinde döndü. Başkan Morton omzunun üzerinden iletişim aygıtına bakıyordu. "Pisi orada!" diye bağırdı koca adam. "Makine dairesinde ve biz dosdoğru uzay boşluğuna gidiyoruz!"

Morton daha sözlerini tamamlamadan ekran kararmıştı. Gemi ivmelenmeye hâlâ devam ediyordu. Grosvenor sendeleye sendeleye bir salona girdi ve upuzun odayı kat edip ikinci bir koridora çıktı. Anımsadığı kadarıyla orada bir uzay giysisi deposu olacaktı. Depoya yaklaştığında Yüzbaşı Leeth'in ondan önce davrandığını ve bir uzay giysisini giymeye çabaladığını gördü. Grosvenor yanına vardığında yüzbaşı giysisini kapatmış ve anti-ivme birimini çalıştırmıştı.

Grosvenor'a yardım etmek için derhal döndü. Bir dakika sonra, giysi basıncını bir g'ye düşüren Grosvenor rahat bir nefes almıştı. Şimdi iki kişi olmuşlardı ve başkaları da sendeleyerek yanlarına geliyordu. Birkaç dakikaya kalmadan depodaki uzay giysileri tükenmişti. Bir sonraki kata çıktılar ve oradaki giysileri de getirdiler. Şimdi bu işi yapmak için düzinelerle mürettebat hazırdı artık. Yüzbaşı Leeth çoktan ortadan kaybolmuştu ve atılması gereken bir sonraki adımı tahmin edebilen Grosvenor koca kedinin hapsedilmiş olduğu kafese doğru aceleyle koştu. Henüz açıldığı belli olan kapının önüne bir dizi bilimadamının yığılmış olduğunu gördü.

Grosvenor kalabalığa yüklendi ve önündekilerin omuzları üzerine yükselerek içeri bakmaya çalıştı. Kafesin arka duvarında koca bir delik açılmıştı. Delik bir defada beş adamın sıkışarak geçebileceği genişlikteydi. Maden bükülmüş ve yırtılmıştı. Delik başka bir koridora açılıyordu.

Pennons, uzay giysisinin kapanmamış başlığının içinden "Yemin ederim ki," diye fısıldadı, "bu olanaksızdır. Atölyedeki on

tonluk balyoz bile on santimlik mikro-çeliği tek vuruşta ancak biraz zedeleyebilir. Biz de tek darbe duyduk. Atomik öğütücünün bu işi becermesi en azından bir dakika alır, ama bütün bu bölge haftalar boyunca radyasyonla zehirlenir. Morton, bu olağanüstü bir yaratık!"

Başkan karşılık vermedi. Grosvenor, Smith'in duvardaki gediği incelemekte olduğunu gördü. Biyolog bakışlarını kaldırdı. "Keşke Breckenridge yaşıyor olsaydı! Bunu açıklamak için bir maden mühendisine ihtiyacımız var. Bakın!"

Madenin yırtık kenarına dokundu. Duvardan bir parça koptu ve ufalanarak parmaklarının arasından toz halinde yere döküldü. Grosvenor omzuyla kendine yol açarak içeri girdi.

"Metalurjiden biraz anlarım," dedi.

Birkaç kişi ona otomatik olarak yol verdiler. Çok geçmeden Smith'in yanına ulaşmıştı. Biyolog kaşlarını çattı: "Breck'in asistanlarından biri misin?" diye sordu alayla.

Grosvenor bunu duymamazlıktan geldi. Eğildi ve uzay giysisinin parmaklarıyla yerdeki maden molozunun içini karıştırdı. Hızla doğruldu. "Mucize sayılmaz," dedi. "Bildiğiniz gibi, bu tür hücreler elektromanyetik kaynaklarla yapılır ve bu iş için katışıksız maden tozu kullanılır. Yaratık özel yetenekleri yardımıyla madenin atomlarını birarada tutan çekim güçlerine müdahale etti. Bu Mr. Pennons'ın haber verdiği teleflor kablosundaki güç kaybını da açıklıyor. Yaratık vücudunu bir transformatöre dönüştürerek elektrik enerjisinden yararlandı, duvarı yıktı, koridordan aşağı dosdoğru makine odasına koştu."

Bu ivedi incelemeyi bitirmesine izin verilmiş olmasına bile şaşmıştı. Ama vefat etmiş Breckenridge'in asistanı varsayıldığı da açıktı. Alt rütbedeki teknisyenlerin tamamının tanınmasının zaman alacağı böylesine büyük bir gemi için doğal bir hataydı.

"Bu arada Başkan," dedi Kent sakince, "geminin denetimini ele geçirmiş olağanüstü bir yaratıkla karşı karşıyayız... makine dairesine ve ürettiği enerjiye tam anlamıyla hakim ve atölyelerin büyük kısmını da denetleyebiliyor."

Bu sözler durumu basitçe özetliyordu. Grosvenor sözlerin diğer adamlar üzerindeki etkisini hissetti. Huzursuzlukları yüzlerinden okunuyordu.

Gemi süvarilerinden biri söz aldı. "Mr. Kent yanlış düşünüyor," dedi. "Yaratık makine dairesine tamamen hâkim değil. Kontrol köprüsü hâlâ elimizde ve bu bütün motorların kullanımında bize öncelik sağlıyor. Siz beyler, üst kademe görevlileri olduğunuz için, elimizdeki makinelerin düzenlenişini bilemezsiniz. Yaratığın bizim bağlantımızı sonunda keseceği kuşkusuz, ama şu an için makine dairesindeki tüm düğmeleri kapatabiliriz."

"Tanrı aşkına," dedi adamlardan biri, "bin kişiye uzay giysisi giydirmeden önce basitçe enerjiyi ne diye kesmediniz ki?"

Gemi süvarisi çok sarihti. "Yüzbaşı Leeth uzay giysilerimizin güç alanı dahilinde daha güvenlikte olacağımız görüşünde. Yaratığın daha önce beş ya da altı g şiddetinde bir basınca maruz kalmamış olması kuvvetle muhtemel. Paniğe kapılarak bu ve benzeri avantajları kullanmamak akıllıca olmazdı."

"Başka hangi avantajlara sahibiz?"

Morton söze girdi. "Buna ben yanıt verebilirim. Yaratık hakkında bildiğimiz bazı şeyler var. Şu anda Yüzbaşı Leeth'e bir deneme yapmasını önereceğim." Süvariye doğru döndü. "Yapmak istediğim bir deneme için komutandan izin ister misiniz?"

"Ona kendiniz sorarsanız iyi olur, efendim. İletişim aygıtıyla bağlantı kurabilirsiniz. Köprüde olması gerek."

Morton birkaç dakika sonra geri dönmüştü. "Pennons," dedi, "Yüzbaşı Leeth bir gemi süvarisi ve makine dairesinin de sorumlusu

olduğun için bu deneyin sorumluğunu da senin almanı istiyor.”

Grosvenor’a Morton’ın sesinde hafif bir güceniklik var gibi gelmişti. Gemi komutanı dizginleri ele aldığını söylediğinde besbelli samimi konuşmuştu. Her zamanki bölünmüş komuta öyküsüydü bu. Yetkilerin sınırları olabildiğince titiz bir biçimde belirlenir, ama bunu yapanlar tüm olasılıkları tahmin edemezlerdi. Son tahlilde birçok şey bireylerin kişiliklerine kalıyordu. O ana kadar hepsi de askeri kişiler olan gemi süvarisi ve mürettebatı görevlerini titizlikle yapmış, kendilerini bu olağanüstü yolculuğun emrinde saymışlardı. Yine de, diğer gemilerde kazanılmış deneyimler şu ya da bu nedenden dolayı askeri personelin bilimadamlarına pek de iyi gözle bakmadıklarını ortaya koyuyordu. Gizli husumet böyle zamanlarda kendini belli ediyordu. Aslında, Morton’ın kendi deneysel saldırısının başında olmaması için hiçbir neden yoktu.

“Başkan, bana ayrıntıları açıklamanız için vakit yok,” dedi Pennons. “Emirleri siz veriniz! Eğer herhangi birine katılmayacak olursam o zaman tartışırız.”

Bu imtiyazın nazikçe verilmesi anlamına geliyordu, ama Pennons da başmühendis olarak tam anlamıyla bir bilimadamı sayılırdı zaten.

Morton hiç vakit kaybetmedi. “Mr. Pennons,” dedi tereddütsüz, “makine dairesinin dört girişine de beşer teknisyen yerleştiriniz. Gruplardan birinin başında ben olacağım. Kent, sen ikinci grubu al. Smith üçüncü grubu. Mr. Pennons da, tabii ki, dördüncü grubu. Portatif ısıtıcılar kullanacağız ve büyük kapıları eriteceğiz. Hepsinin de kapalı olduklarını fark ettim. Kendini içeri kilitlemiş.”

“Selenski, sen kontrol köprüsüne çık ve sürüm motorları dışında her şeyi kapat. Her şeyi ana sigortaya bağla ve bir defada kes. Ama bir şey var. İvmeyi tam güçte bırak. Gemiye hiç anti-ivme uygulanmamalı. Anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim!” Pilot selam verdi ve koridordan aşağı uzaklaştı.

Morton ardından seslendi: “Eğer motorlardan herhangi biri tekrar çalışmaya başlarsa bana haber ver.”

Şeflere yardımcı olarak seçilen adamların tümü de savaşçı mürettebat grubundandı. Diğer birkaç kişiyle birlikte Grosvenor olup bitecekleri yaklaşık elli metre uzaktan seyretmek üzere hazırlandı. Taşınabilir ısı makineleri getirilip koruyucu perdelerin çekilmesini yaklaşan bir felaketin beklentisiyle izledi. Yapılmak üzere olan saldırının gücünü ve amacını takdir edebiliyordu. Başarılı olabileceğini bile varsayıyordu, ama bu önceden kesinlikle emin olunamayacak, çok hassas bir başarıydı. Her şey insanların ve bilginin örgütlenmesine yönelik çok ama çok eski bir sisteme göre ayarlanmıştı. En sinir bozucu yanı ise onun sadece kenarda dunıp olumsuz bir gözle izlemek zorunda kalmış olmasıydı.

Morton’ın sesi genel yayında işitildi: “Dediğim gibi, bu büyük ölçüde bir deneme saldırısıdır. Yaratığın makine odasında herhangi bir şeye girişemeyecek kadar kısa süredir bulunduğu varsayımına dayanır. Bu bize yeterli önlem almasına izin vermeden onu alt etmemiz fırsatını tanıyor. Ama onu derhal yok edebilme fırsatını bir yana bırakırsak eğer, bir kuramım daha olacak. Fikrim şu: Bu kapılar çok güçlü patlamalara dayanacak biçimde inşa edilmişlerdir ve ısıtıcıların onları eritmesi en az on beş dakika alır. Bu süre boyunca yaratık enerjisiz kalacak. Selenski akımı kesmek üzere. Sürüm, tabii ki, devam edecek, ama o nükleer bir reaksiyon. O cins şeylere dokunamadığını tahmin ediyorum. Birkaç dakikaya kadar ne demek istediğimi göreceksiniz... umarım.”

Sesi biraz tizleşerek seslendi: “Hazır mısın, Selenski?”

“Hazırım.”

“O zaman ana şalteri kaldır.”

Koridor —Grosvenor'ın bildiğine göre bütün gemi— aniden karanlığa gömülmüştü. Uzay giysisinin ışığını açtı. Diğer adamlar da birer birer aynısını yaptılar. Giysilerin ışığı altında yüzleri solgun ve gergin görmüyordu.

"Yakın!" Morton'ın emri alıcılarda kısa ve net çınlamıştı.

Taşınabilir ısı makineleri yürek gibi vurmaya başladılar. Saçtıkları ısı, nükleer olmasa bile, nükleer kaynaklıydı. Isı kapının sert madeninin üzerinde yoğunlaştı. Grosvenor süzülen ilk erimiş maden damlalarını görebiliyordu. Bir düzine küçük ırmak enerji ışınından kaçarmışçasına akmaya başlayıncaya dek diğer damlalar bunları izlediler. Şeffaf ekran buğulanmaya başlamıştı ve çok geçmeden odada ne olup bittiğini görmek olanaksızlaştı. Sonra, ekrandaki buğunun içinden, kapının kendi ısısıyla kızararak akkor halini almaya başladığı seçilebildi. Ateşin cehennemi bir görünümü vardı. Taşınır ısıtıcıların ısısı madeni sessiz bir öfkeyle kemirdikçe kapı bir mücevher gibi parlamaya başlamıştı.

Zaman geçti. Sonunda Morton'ın boğuk sesi duyuldu: "Selenski!"

"Henüz bir şey yok, Başkan."

Morton yatı fısıldar biçimde "Ama bir şeyler yapıyor olmalı!" dedi. "Orada kıstırılmış bir fare gibi bekliyor olamaz. Selenski!"

"Hiçbir şey, Başkan."

Yedi dakika, sonra on, sonra on iki dakika gelip geçti.

"Başkan!" Selenski'nin kaygı dolu sesiydi bu. "Elektrik dinamosunu çalıştırdı."

Grosvenor derin bir nefes aldı. Sonra alıcılarda Kent'in sesi işitildi. "Morton, daha derine inemiyoruz. Beklediğin bu muydu?"

Grosvenor Morton'ın ekrandan dikkatle kapıya baktığını gördü. O mesafeden bile maden daha önce olduğu kadar akkor halinde

değilmiş gibi görünüyordu. Kapı önce belirgin biçimde kızıllaştı, sonra daha koyu, daha soğuk bir renge büründü.

Morton içini çekti. “Şimdilik bu kadar. Her koridora nöbetçiler bırakın. Isıtıcılar yerlerinde kalsın. Bölüm şefleri kontrol köprüsüne!”

Grosvenor anladı ki deney tamamlanmıştı.

5

Grosvenor kimlik belgelerini kontrol köprüsünün girişinde bekleyen görevliye uzattı. Adam kartları kuşkuyla inceledi.

"Her şey yolunda sanırım," dedi sonunda. "Ama şu ana kadar kırk yaşın altında hiç kimseyi içeri almadım. Sizin özelliğiniz nedir?"

Grosvenor sırıttı. "İşe yeni bir bilimin zemin katından başlıyorum."

Görevli karta tekrar baktı ve geri verirken "Neksiyoloji ha," dedi. "O da ne?"

"Uygulamalı bütünleşim," dedi Grosvenor ve köprünün girişine doğru ilerledi.

Bir saniye sonra geriye baktığında adamın boş gözlerle bakmakta olduğunu gördü. Gülümsedi ve bu olayı aklından sildi. İlk kez geliyordu köprüye. Çevresine etkilenmiş ve büyülenmiş bir halde meraklı gözlerle baktı. Bütün derli topluluğuna rağmen kontrol panosu muazzam bir oluşumdu. Bir dizi büyük ve kavisli kattan yapılmıştı. Madeni kavislerin her biri iki yüz ayak uzunluğundaydı ve bir kattan diğerine bir dizi basamakla çıkılıyordu. Aygıtlar zeminden yönetilebildikleri gibi ters dönmüş bir vince benzeyen hareketli bir kontrol iskemlesinden de hızlı biçimde denetlenebiliyorlardı.

Zemin yaklaşık yüz adet rahat koltuğu içeren bir konferans salonu tarzında düzenlenmişti. Koltuklar uzay giysili adamları alabilecek kadar genişti ve bu biçimde giyinmiş iki düzine kadar adam halihazırda oturmaktaydılar. Grosvenor fazla dikkat

çekmeden bir kenara ilişti. Bir dakika sonra, Morton ve Yüzbaşı Leeth subayın özel çalışma odasının köprüye açılan kapısında göründüler. Komutan oturdu. Morton teşrifata gerek duymadan söze girdi.

“Makine odasındaki araç gerecin içinde canavar için en önemlisinin elektrik dinamosu olduğunu biliyoruz. Kapıları delip girmemizden önce çılgınca bir dehşete kapılarak onu çalıştırmaya uğraşmış olmalı. Bu konuda sözü olan var mı?”

“O kapılar aşılamaz hale getirmek için tam olarak ne yaptığını bana kim tarif edecek?” diye sordu Pennons.

“Madenin çok yüksek ölçüde sertleştirilebileceği elektriksel bir işlemin olduğunu biliyorum,” dedi Grosvenor. “Ama bunun birkaç ton alet edevat olmadan yapıldığını hiç duymadım, ki bu da bizim gemimizde mevcut değil.”

Kent dönüp ona baktı. “Nasıl yaptığını bilmenin ne yararı var?” dedi sabırsızca. “O kapılar nükleer öğütücülerimizle aşamıyorsak eğer olay bitmiş demektir. Gemiyle canının istediği gibi oynar.”

Morton başını iki yana sallıyordu. “Bir miktar plan yapmak zorundayız ve buraya bunun için toplandık.” Sesini yükseltti. “Selenski!”

Pilot kontrol koltuğundan aşağı eğildi. Aniden ortaya çıkışıyla Grosvenor’ı şaşırtmıştı. Adamın koltukta oturmakta olduğunu fark etmemişti. Selenski “Ne var, efendim?” diye sordu.

“Bütün motorları çalıştır!”

Selenski kontrol koltuğunu usta bir manevrayla ana şaltere doğru yaklaştırdı. Şalteri dikkatle indirdi. Bütün gemiyi sarsan bir itme oldu, rahatlıkla duyulabilen bir vınlama başladı ve köprünün zemini birkaç saniye boyunca sarsıldı. Gemi duruldu, motorlar düzenli biçimde çalışmaya başladılar ve vınlama çok hafif bir iniltiye dönüştü.

“Pisiyle nasıl mücadele edebileceğimizi çeşitli uzmanlara danışmak istiyorum,” dedi Morton. “Bu noktada gereksindiğimiz şey birçok farklı uzmanlık alanı arasında eşgüdüm sağlamaktır ve kuramsal olasılıklar ne kadar farklı olursa olsun biz en pratik yaklaşımı bulmak istiyoruz.”

İşte bu da, diye esefle düşündü Grosvenor, neksiyolog Elliot Grosvenor’ı dışarıda bırakıyor. ama böyle olmamalı. Morton birçok bilim dalını bütünleştirmek peşinde ve neksiyoloji de tam bunun için var zaten. Ancak, tavsiyelerinin Morton’ı hiç ilgilendirmeyeceği uzmanlar grubundan olduğunu da kestirebiliyordu. Tahmini doğruydu.

İki saat geçtiğinde Başkan zihni allak bullak olmuş bir halde “En iyisi yemek ve dinlenmek için yarım saat mola verelim,” dedi. “En büyük gayreti göstereceğimiz noktaya geliyoruz. Neyimiz var neyimiz yoksa dökmeliyiz ortaya.”

Grosvenor kendi bölümüne doğru yollandı. Yemek ya da istirahat umurunda bile değildi. Otuz bir yaşında olması arada bir öğün ya da bir gecelik uykuyu kaçırmasına olanak veriyordu. Geminin kontrolünü ele geçiren canavara karşı ne tür bir önlem alınabileceği sorununu çözmek için sadece yarım saat varmış gibi geliyordu ona.

Bilimadamlarının vardıkları kararın yetersizliği sorunun yeterince irdelenmemiş olmasındaydı. Bir kısım bilimadamı bilgilerini oldukça yüzeysel biçimde ortaya dökmüşlerdi. Her biri fikirlerini bu kavramların ardında ne tür bağlantıların yattığını idrak edebilecek tarzda eğitilmemiş kişilere kısaca anlatmışlardı. Sonuçta bütünsellikten yoksun bir hücum planı ortaya çıkmıştı.

Planın zayıf noktasını sadece onun, otuz bir yaşındaki genç bir adamın görebilmiş olması gerçeği Grosvenor’ı rahatsız etmişti. Neksiyoloji Vakfı’nda ne müthiş bir değişim geçirdiğini altı ay önce

gemiye binişinden beri ilk kez idrak ediyordu. Daha önceki tüm eğitim sistemlerinin modasının geçtiğini iddia etmek çok olmazdı. Grosvenor ona verilen eğitimden paye çıkarmak derdinde değildi. Hiçbir parçasını o yaratmamıştı. Ama vakfın bir mezunu ve *Uzay Tazısı*'na özel bir amaçla yerleştirilmiş bir görevlisi olarak kesin bir çözüm üzerinde karar vermekten ve yetkilileri inandırmak için mümkün olan her türlü yolu denemekten başka seçeneği de yoktu.

Sorun daha fazla bilgiye gereksinmesindeydi. Bu bilgileri mümkün olan en hızlı yöntemle edinmenin peşine düştü. Alıcısını kullanarak çeşitli bölümleri aradı.

Çoğunlukla astı olan kişilerle konuştu. Her defasında kendini bölüm başkanı olarak tanıttı ve bunun hatırı sayılır ölçüde yararını gördü. Alt kadrolardaki bilimadamları kendini tanıtma şeklini derhal kabullendiler ve her zaman olmasa da genellikle yardımcı oldular. Tabii "Önce üstlerimden yetki almalıyım," diyen birey tipi de vardı. Bölüm başkanlarından birisi —Smith— onunla bizzat konuştu ve istediği bilginin tümünü verdi. Bir başkası oldukça kibardı ve kedi öldürüldükten sonra yine aramasını istedi. Grosvenor son olarak Kimya Bölümü'nü aradı ve ulaşamayacağını varsayarak —hatta umarak— Kent'le görüşmek istedi. Karşısındaki görevliye "O zaman gereksindiğim bilgileri siz veriniz," demeye hazırlanıyordu ki Kent'e şaşkınlık ve sıkıntıyla derhal bağlandı.

Kimyager onu saklamaya gerek duymadığı bir sabırsızlıkla dinledi ve aniden kesti sözünü. "İstediğiniz verileri olağan kanalları kullanarak edinebilirsiniz. Ancak, kedinin gezegeninde yapılan buluşlar birkaç ay daha hazır olmayacak. Tüm bulgularımızı tekrar ve tekrar sağlamak zorundayız."

Grosvenor ısrarcıydı. "Mr, Kent, kedinin gezegenindeki atmosferin nicel analiziyle ilgili verilerin bir an önce açıklanması emrini vermemizi içtenlikle rica ediyorum. Toplantıda alınan karar

üzerinde bunun çok önemli etkileri olabilir. Şu anda tam olarak açıklamak işi daha da çapraşık hale getirebilir, ama sizi temin ederim ki...”

Kent sözünü kesti, “Bak, delikanlı,” dedi, sesinde alaycı bir hava vardı, “akademik tartışmalara girmenin zamanı geldi de geçti bile, Ölümcül bir tehlikeyle yüz yüze olduğumuzun ayırdında değilsin galiba. Eğer en ufak bir şey ters giderse sen, ben ve tüm diğerleri fiziksel bir saldırı altında kalacağız, Bu kesinlikle entelektüel beyin cimnastiği olmayacak. Şimdi... lütfen beni önümüzdeki on yıl tekrar rahatsız etme.”

Kent ufak bir tıklamayla bağlantıyı kesmişti. Grosvenor bu aşağılama karşısında kıpkırmızı kesilerek birkaç dakika kalakaldı. Sonra pişman olmuş gibi gülümsedi ve son bağlantılarını kurmaya başladı.

Hazırlamış olduğu yüksek olasılık listesinde, diğer şıkların yanı sıra, gezegenin atmosferindeki volkanik toz miktarını, tohumları üzerinde yapılan ön çalışmaların ortaya koyduğu bitki tiplerinin yaşamsal verilerini, incelenen belirli bitki tiplerini sindirebilmek için hayvanların ne tür sindirim sistemlerine sahip olmaları gerektiğini ve kestirim yöntemiyle, bu tür bitkilerle beslenen hayvanları yiyerek yaşayan olası diğer hayvanların yapı ve biçimlerini karşılarına işaretler koyarak belirlemişti.

Grosvenor ivedilikle çalıştı ve zaten basılı olan bir listeyi sadece işaretlemekle yetindiğinden çizelgesi çok geçmeden hazır olmuştu. Karmaşık bir işlemdi bu. Bunu neksiyolojiyi bilmeyen birine anlatmak epey güç olacaktı. Ama Grosvenor için her şey apaçık ortadaydı. Acil bir durumda göz ardı edilemeyecek olasılıklar ve çözümler sunuyordu. Ya da Grosvenor’a öyle geliyordu.

‘Genel Öneriler’ başlığı altına “Benimsenecek her çözüm mutlaka bir güvenlik sübabına da sahip olmalıdır,” diye belirtti.

Çizelgenin dört nüshasıyla birlikte Matematik Bölümü'nün yolunu tuttu. Bölümün girişine muhafızlar yerleştirilmişti ki bu alışılagelmişin dışında ve kedi için alındığı aşikar olan bir önlemdi. Muhafızlar Morton'la görüşme isteğini reddedince Grosvenor sekreterlerinden birini görmekte ısrar etti. Sonunda başka bir odadan genç bir adam çıkarak çizelgeyi nazik bir tavırla inceledi ve bunu "Başkan Morton'ın dikkatine sunmaya çalışacağını," söyledi.

Grosvenor ciddi bir sesle "Buna benzer sözlerle daha önce de karşılaşmıştım," dedi. "Eğer Başkan Morton çizelgeyi görmezse bir Teftiş Kurulu oluşturulması için başvuracağım. Başkanlık makamına ilettiğim raporlarla ilgili tuhaf birtakım şeyler dönüyor burada ve bu böyle devam edecek olursa bazılarının başları kesinlikle ağrıyacak."

Sekreter Grosvenor'dan beş yaş daha büyüktü. Özünde düşmanca sayılabilecek serinkanlı bir tavır sergiliyordu. Başını eğdi ve alaycı bir gülümsemeyle "Başkan çok meşgul bir kişidir," dedi. "Birçok bölüm onun dikkatini çekebilmek için birbiriyle yarışır. Bazıları çok başarılı bir geçmişe ve..." —bir an duraksadı— "... daha genç bilimadamları arasında onlara öncelik kazandıran bir prestije sahiptir." Omuz silkti. "Ama çizelgeyi incelemek isteyip istemediğini kendisine soracağım."

Grosvenor "Özellikle 'Genel Öneriler' başlığı altında yazılı olanları okumasını isteyiniz. Daha fazlası için zamanımız yok," dedi.

"Dikkatini çekerim," dedi sekreter.

Grosvenor Yüzbaşı Leeth'in görev yerine gitti. Komutan onu kabul etti ve söylediklerini dinledi. Sonra çizelgeyi gözden geçirdi. Sonunda, başını iki yana salladı.

"Ordunun," dedi resmi bir sesle, "böyle sorunlara yaklaşımı kısmen farklıdır. Belirli hedeflere ulaşabilmek için hesaplı riskler almaya hazırız. Son tahlilde bu yaratığın kaçmasına izin vermenin daha akıllıca olacağı tarzındaki yaklaşımınız bana biraz aykırı

geliyor. Ortada silahlı bir gemiye karşı düşmanca davranmış zeki bir yaratık var. Bu kabul edilemez bir durumdur. İnancım yaratığın sonucunu takdir edebildiği bir davranış içinde olduğudur." İnceden gülümsedi. "Bu sonuç ölümdür."

Grosvenor'a işin varacağı nokta esneklik göstermeyi bilmeyenler için ölüm olacakmış gibi geliyordu. Kedinin kaçmasına izin vermek gibi bir niyeti olmadığını vurgulamak için konuşmak üzereydi ki Yüzbaşı Leeth ayağa kalktı. "Artık gitmenizi istemek zorundayım," dedi. Subaylardan birine döndü: "Mr. Grosvenor'a çıkışa kadar eşlik ediniz, lütfen."

Grosvenor buruk bir ifadeyle "Çıkışı biliyorum," dedi.

Koridorda yalnız kaldığında saatine bir göz attı. Saldırıya beş dakika kalmıştı.

Üzgün bir şekilde köprüye yöneldi. Kendine boş bir koltuk bulduğunda diğerlerinin çoğu yerleşmişti bile. Bir dakika sonra Başkan Morton yanında Yüzbaşı Leeth'le birlikte içeri girdi. Toplantının başladığı açıklandı.

Gergin ve sinirli olduğu açıkça belli olan Morton dinleyicilerinin önünde bir aşağı bir yukarı turluyordu. Genellikle taralı olan saçları darmadağındı. Güçlü yüzünün hafif solgunluğu çenesinin azametini azaltmak şöyle dursun daha da belirgin hale getirmişti. Derinden gelen ve jilet gibi keskinleşmiş sesiyle "Planlarımızı tam anlamıyla eşgüdüm halinde yapabilmemiz için," diye girdi söze, "her uzmandan bu yaratığı alt edebilmemizde oynayacağı rolü sırayla açıklamasını istiyorum. Önce Mr. Pennons!"

Pennons ayağa kalktı. Cüsseli bir adam olmamasına karşın taşıdığı otoriter hava onu irikıyım gösteriyordu. Diğerleri gibi onun eğitimi de özel bir konudaydı ama dalının doğası gereği neksiyolojiye odadaki herkesten daha az gereksinmesi vardı. Bu adam makineleri ve onların tarihini bilirdi. Özgeçmişinde —ki

Grosvenor bunu da incelemişti— en az yüz gezegende makinelerin geçirdiği evrimi incelediği belirtilmekteydi. Uygulamalı mühendislik alanında bilmediği hemen hemen yok gibiydi. Bin saat boyunca konuşur ve konusuna hâlâ sadece bir giriş yapmış olabilirdi.

"Kontrol köprüsüne gemideki tüm makineleri ritmik biçimde açıp kapayabilecek aktarıcı bir düzenek kurduk," dedi. "Saniyede yüz sinyal gönderebilecek tarzda ayarlandı. Sonuçta birçok türde titreşim oluşturabiliyoruz. Makinelerden bir ya da birkaçının parçalanma olasılığı da var, tıpkı köprüyü uygun adım geçen askerlerin yol açacağı tarzda —bu eski öyküyü duymuşsunuzdur kuşkusuz— ama ben bunun büyük bir sakınca doğuracağını sanmıyorum. Bizim asıl amacımız yaratığın eylemlerine müdahale edebilmek ve kapıları eritip geçebilmektir!"

"Gourlay!" dedi Morton.

Gourlay tembel tembel kalktı oturduğu koltuktan. Bütün bu olup bitenden çok sıkılırmışçasına uykulu görünüyordu. İnsanların onu gevşek biri olarak tanımalarından kuşkulandı Grosvenor. İletişim mühendislerinin şefiydi ve özgeçmişinde kendi dalında bilgi edinmeye yönelik sürekli bir çaba içinde olduğu vurgulanıyordu. Eğer edindiği akademik sıfatlar bir ölçü olacaksa, en üst düzeyde bir eğitime sahip olduğu açıktı. Sonunda acelesizce konuşmaya başladı. Grosvenor özellikle takındığı bu tavrın diğer adamlar üzerinde sakinleştirici bir etki yaptığını gördü. Gergin yüzler gevşemişti. Bedenler koltuklarına daha bir rahat yaslanmıştı.

"Yansıtma ilkesine göre çalışan titreşim perdeleri oluşturduk," dedi Gourlay. "Bir kez içeri girdikten sonra yayacağı titreşimlerin çoğu yaratığa geri dönecektir. Ayrıca ona taşınabilir bakır kaplar yardımıyla sürekli verebileceğimiz bol miktarda elektrik enerjisine

de sahibiz. Yalıtılmış sinirleriyle soğurabileceği enerji miktarının bir sınırı olsa gerek."

"Selenski!" diye seslendi Morton.

Grosvenor dönüp bakıncaya kadar şef pilot çoktan ayağa kalkmıştı bile. Bu o denli hızlı olmuştu ki sanki Morton'ın onu çağıracağını önceden hissetmiş gibiydi. Grosvenor ilgiyle inceledi adamı. Selenski çarpıcı derecede canlı mavi gözleri olan ince vücutlu, ince yüzlü bir adamdı. Fiziksel yönden güçlü, işe yatkın bir kişiye benziyordu. Dosyasındaki özgeçmişinde çok eğitimli olmadığı belirtiliyordu. Bilgi eksikliğini sinirlerinin sağlamlığı, olaylara şimşek hızıyla tepki verebilmesi ve saat dakikliğiyle uzun süre çalışabilmesi sayesinde telafi ediyordu.

"Plandan edindiğim izlenim kümülatif olduğu tarzındadır," dedi. "Yaratık tam daha fazlasını kaldıramayacağını düşünmeye başladığı anda dertlerini ve şaşkınlığını artıracak yeni bir olay devreye giriyor. Şamata en üst düzeye eriştiği zaman ben anti-ivme sürümünü kesiyorum. Bu yıldızlararası uçuş tekniğinin sağladığı bir gelişmedir ve başka türlü ortaya çıkması mümkün değildir. Düşüncemize göre yaratık anti-ivmenin ilk etkilerini hissetmeye başladığında —herkes ilk defasında nasıl içi çekiliyormuş gibi hissettiğini anımsayacaktır— ne düşünüp ne yapması gerektiğini bilemeyecektir." Yerine oturdu.

"Korita, sıra sende!" dedi Morton.

"Size sadece cesaret verebilirim," dedi arkeolog. "Canavar herhangi bir uygarlığın erken dönemlerinde sıklıkla görülen tipik suçlu davranış örneklerini sergiliyor. Smith yaratığın bilime yaklaşımının kafa karıştırdığını vurguladı. Ona göre ziyaret ettiğimiz ölü kentin sakinlerinin soyundan gelen bir canlıyla değil, bizzat o sakinlerden biriyle muhatap oluyoruz demektir. Yani bu düşmanımızın neredeyse ölümsüz olduğu anlamına gelir ki bu da

kısmen hem oksijen hem de klor soluyabilmesinden —ya da ikisini de soluyamamasından— kaynaklanır. Ama ölümsüzlüğün tek başına bir anlamı yok. Ait olduğu uygarlığın belirli bir evresinden geliyor ve o derece düşkünleşmiş ki fikirlerini çoğunlukla o evreden kalma anılarından alıyor. Enerjiyi denetleyebilme yeteneğine sahip olmasına karşın gemiye ilk ayak basışında —asansörde— kendini kaybetmişti. Kent ona yiyecek sunduğunda duygusallaştı ve bir titreşim tabancasıyla yüz yüze kaldığında kendini nasıl koruyabileceğini açık etti. Birkaç dakika önce ise işlediği seri cinayetleri eline yüzüne bulaştırdı. Görebileceğimiz üzere, ilkel bir yaratığın basit kurnazlığından, benmerkezci düşünce biçiminden, kendi bedensel güçlerini bilimsel olarak değerlendirememek ve karşı karşıya bulunduğu muazzam örgütlülüğü hiçbir şekilde anlayamamaktan oluşan bir sicile sahip."

"O tıpkı kendini yaşlı Roma lejyonerlerinden birey olarak üstün gören eski bir Alman savaşçısı gibidir, ancak o lejyonerler Alman savaşçının ancak huşu içinde bakabileceği muhteşem bir uygarlığın parçasıdırlar. Demek ki elimizde bir ilkel var ve bu ilkel şu anda doğal çevresinin çok dışında, uzayın derinliklerinde. Derim ki, gidip şunun işini bitirelim."

Morton ayağa kalktı. Sıkıntılı suratında eğri bir gülümseme vardı. "Daha önceki planıma göre," dedi, "Korita'nın yaptığı şu heyecanlı konuşma saldırımızın ön hazırlığı olacaktı. Ancak, bir saat kadar önce bu gemide bulunan ve hakkında çok az şey bildiğim bir bilim dalını temsil eden genç bir adamdan bir belge aldım. Sırf gemide bulunuyor olması bile fikirlerini ciddiye almamı gerektiriyor. Elimizdeki sorunun çözümüne sahip olduğu inancıyla, bu genç adam sadece benim bölümümü değil Yübaşı Leeth'i de ziyaret etmiş. Komutan ve ben Mr. Grosvenor'a çözümünü

açıklaması ve neden bahsettiğini iyi bildiğine dair bizleri ikna edebilmesi için birkaç dakika vermeyi kabul ettik."

Grosvenor titreyerek kalktı ayağa. "Neksiyoloji Vakfı'nda biz her bilim dalının temelinde diğer bilim dallarıyla girift bir ilişkinin yattığını öğretiriz," diyerek başladı sözlerine. "Bu eski bir kavramdır, kuşkusuz ki, ama bir fikrin lafta kalması bir şeydir uygulamaya konulması ise bambaşka bir şey. Biz vakıfta bu uygulama tekniklerini geliştirdik Bölümümde bugüne dek görebileceğiniz en dikkate değer eğitim aygıtlarına sahibim. Onları şu anda tarif etmem mümkün değil, ama o makinelerle ve tekniklerle eğitilmiş bir kişinin kedi sorununu nasıl çözebileceğini size anlatabilirim."

"Birincisi, şu ana dek yapılmış bütün öneriler çok yüzeysel kalıyor. Gidebildikleri noktaya kadar yeterince tatmin ediciler. Ama pek uzağa gittikleri de söylenemez. Halen, pisinin özgeçmişinin anahatlarını net bir biçimde ortaya koyabilecek kadar veriye sahibiz. Bunları numaralandıracağım. Yaklaşık bin sekiz yüz yıl önce bu gezegenin iklime dayanıklı bitkileri aniden belirli dalga boylarındaki güneş ışığını daha az almaya başladılar. Bunun nedeni atmosferde büyük miktarda volkanik tozun birikmiş olmasıydı. Sonuçta bitkilerin çoğu neredeyse bir gece içinde öldü. Dün, ölü kentin yüz kilometre kadar yakınında uçmakta olan araştırma uçaklarından biri bir Dünya geyiği cüssesinde ama göründüğü kadarıyla çok daha zeki birkaç canlı yaratığın varlığını saptadı. O kadar tedbirliydiler ki yakalanmaları mümkün olmadı. İçlerinden birinin öldürülmesi gerekti ve Mr. Smith'in bölümü kısmi bir inceleme yaptı. Kadavra insanlardakine çok benzeyen elektro-kimyasal bir düzenleme tarzında potasyım içermekteydi. Başka hayvan görülmedi. Kedinin potasyum kaynaklarından biri bunlar olsa gerek. Ölü hayvanın midesinde bilimadamları çeşitli aşamalarda sindirilmiş bitki

kalıntıları saptadılar. Demek ki döngü şu şekilde gidiyor: bitki, otobur, etobur. Bitkiler ortadan kalktığında onunla beslenen hayvanların da aynı oranda tükeneceklerini düşünmek olasıdır. Pisipisinin yiyecek deposu bir gece içinde boşalıvermişti."

Grosvenor dinleyicilerine hızla göz gezdirdi. Bir kişi dışında oradakilerin tümü onu dikkatle dinliyorlardı. İstisna olan Kent'ti. Başkimyager yüzünde bir rahatsızlık ifadesiyle oturuyordu. Dikkatini başka yöne çevirmiş gibiydi.

Neksiyolog hızla devam etti sözlerine: "Galakside tek bir yiyecek tipine tamamen bağımlı yaşam biçimlerinin birçok örneği vardır. Ama bir gezegendeki zeki canlı türünün böylesine kısıtlı bir diyete bağlı kalmasına ilk kez rastlıyoruz. Anlaşılıyor ki bu yaratıklar ne kendi yiyeceklerini, ne de tabii ki yiyeceklerinin yiyeceklerini yetiştirmeye kalkmışlar. Bunun inanılmaz bir öngörü eksikliği olduğunu kabul edersiniz. Öylesine inanılmaz ki bu etkeni hesaba katmayan her açıklama fiilen yetersiz kalacaktır."

Grosvenor bir kez daha durakladı, ama bu kez nefes alabilmek için. Oradakilerden hiçbirine doğrudan bakmadı. Söylemek üzere olduğu şeyi kanıtlayabilmesi olanaksızdı. Her bölüm başkanının kendi bilimini ilgilendiren verileri irdelemesi haftalar alırdı. Yapabileceği tek şey olasılık çizelgesinde göstermeye ya da Yüzbaşı Leeth'e açıklamaya cesaret edemediği sonucu dosdoğru vermekti. Aceleyle tamamladı sözlerini: "Bu gerçeklerden kaçamayız. Pisipisi ne kenti inşa edenlerden, ne de onların torunlarından biridir. O ve onun türü kenti kuranların üzerinde deney yaptıkları hayvanlar olmalı."

"Kuruculara ne oldu? Sadece tahmin edebiliriz. Belki bin sekiz yüz yıl önce nükleer bir savaşla son verdiler uygarlıklarına. Neredeyse yerle bir olmuş bir kent ve atmosferde güneş ışığını binlerce yıl boyunca maskeleyecek kadar volkanik tozun birikmiş

olması dikkat çekici noktalar. Duygusal insanoğlunun da aynı şeyi becermesine ramak kalmıştı. dolayısıyla yok olan ırkı mahkûm etmekte acımasız davranmamalıyız. Ama bu bizi nereye götürür?"

Grosvenor bir kez daha derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti: "O kuruculardan biri olsaydı eğer, şu ana dek gücünü tam olarak öğrenmiş ve neyle karşı karşıya bulunduğumuzu tam olarak anlamış olurduk. Öyle olmadığına göre, gücünü tam olarak idrak edemeyen bir hayvanla yüz yüzeyiz demektir. Köşeye kıstırıldığında, hatta üzerine biraz gidildiğinde, insanları yok edip makinelerini kullanabilecek yetilere sahip olduğunu keşfedebilir. Ona kaçması için bir fırsat vermeliyiz. Bir kez geminin dışına çıktığı vakit artık insafımıza kalmış demektir. Hepsi bu kadar ve dinlediğiniz için teşekkür ederim."

Morton odaya göz gezdirdi. "Evet, beyler, ne diyorsunuz?"

Kent "Hayatımda böyle bir masal dinlemedim," dedi sesini ekşiterek. "Olabilirlikler... Olasılıklar... Düşler... Eğer Neksiyoloji dedikleri buysa benim ilgimi çekmesi için az önce olduğundan çok daha iyi ortaya konması gerekir."

"Böyle bir açıklamayı pisipisinin vücudunu incelemeden nasıl kabul edebileceğimizi bilmiyorum," dedi Smith suratını asarak.

Şef fizikçi Von Grossen "Herhangi bir incelemenin onun üzerinde deney yapılmış bir hayvan olup olmadığını açıklığa kavuşturacağını sanmam," dedi. "Mr. Grosvenor'ın incelemesi net bir biçimde tartışmaya açık ve öyle de kalacaktır."

"Kenti daha ayrıntılı araştırırsak Mr. Grosvenor'ın kuramını destekleyecek yeni deliller bulabiliriz," dedi Korita. Sözcüklerini dikkatle seçiyordu. "Böylesi bir deneysel zeka onu yetiştirenlerin eğilim, tavır ve inançlarını yansıtacağından döngüsel tarih kuramını tamamen çürütmez."

“Tahlisiye gemilerimizden biri şu anda makine odasında bulunuyor,” dedi Başmühendis Pennons. “Kısmen sökülmüş durumda ve oradaki yegane tamir havuzunu işgal ediyor. Ona kullanılabilir bir tahlisiye gemisi ulaştırmak en az topyekün saldırmak kadar meşakkatli bir iş olacaktır. Tabii, eğer saldırı başarısızlıkla sonuçlanacak olursa, tahlisiye gemisini feda edebiliriz, ama onu ana gemiden dışarı nasıl çıkaracağımızı halen kestiremiyorum. O bölümde dış kapımız yok.”

Morton Grosvenor’a döndü. “Buna yanıtın nedir?”

“Makine odasına bitişik koridorun sonunda bir hava alıtı var,” dedi Grosvenor. “Ona ulaşmasını sağlamalıyız.”

Yüzbaşı Leeth ayağa kalktı. “Beni görmeye geldiğinde Mr. Grosvenor’a da belirttiğim gibi, askeri zihniyet böyle konularda daha cesur bir tavır takınır. Zayiat vermeyi göze alırız. Mr. Pennons benim fikirlerimi dile getirdi. Eğer saldırımız başarısız kalırsa diğer önlemleri düşüneceğiz. Mr. Grosvenor, açıklamalarınız için teşekkür ederim. Ama artık işe koyulalım!”

Bu bir emirdi. Salon derhal boşaldı.

6

Coeurl dev makine atölyesinin göz kamaştıran aydınlığında çalıştı. Anılarının çoğu geri dönmüştü... kurucular tarafından öğretilen hünerleri, yeni makineler ve yeni durumlara uyum sağlama yetisi. Tahlisiye gemisini bir tamir havuzunda yatar bulmuştu. Gemi kısmen sökülmüş haldeydi.

Coeurl onu onarabilmek için bir köle gibi çalıştı. Kaçmanın önemi zihninde giderek belirginleşiyordu. Kendi gezegenine ve diğer coeurllere ulaşabilmenin vasıtası işte önündeydi. Onlara öğreteceği yeni maharetlerle yenilmez olacaklardı. Zafer kaçınılmazdı. Dolayısıyla, bir anlamda, kararını da vermiş oluyordu. Yine de gemiyi terk etmekte ikircikliydi. Tehlikede olduğundan emin değildi. Makine atölyesinin güç kaynaklarını inceledikten ve o ana dek olup bitenleri zihninden şöyle bir geçirdikten sonra bu iki bacaklı yaratıklar onunla baş edecek güce sahip değillermiş gibi geliyordu.

Çalışırken bile içi büyük bir öfkeyle kabarıyordu. Gemiye bir göz atmak için işe ara verdiğinde ne denli müthiş bir onarımı gerçekleştirdiğinin farkına vardı. Geriye sadece götürmek istediği araç ve gerecin yüklenmesi kalmıştı. Peki sonra... Bırakıp gidecek miydi, yoksa dövüşecek mi? Adamların yaklaştığını duyduğunda huzursuzlandı. Gemi motorlarının gök gürültüsünü andıran uğultusunda ani bir değişiklik hissetti... önceki derin gurultuya oranla daha tiz, daha keskin, daha sinir bozucu. Alçalıp yükselen bu tiz sesin rahatsız edici bir havası vardı. Coeurl buna uyum

sağlamaya çalıştı ve yeni bir etken daha devreye girdiğinde zihnini tek bir noktada yoğunlaştırarak tam da bunu başarmak üzereydi. Taşınabilir ısı kaynaklarından püsküren ateş makine atölyesinin ağır madeni kapılarına gürüldeyerek vurmaya başlamıştı. Sorun, bir an içinde, gemi motorlarının ritmine uyum sağlamakla ısıyla mücadele etmek arasında bir tercihe dönüşmüştü. İkisini birden yapamayacağını derhal anlamıştı.

Dikkatini kaçış üzerinde toplamaya başladı. Büyük miktarda araç gereç ve makineyi taşır ve tahlisiye gemisine yığarken kasları geriliyordu. Ayrılışının son hareketini gerçekleştirmek üzere geminin kapısında durdu. Kapıların erimek üzere olduğunu biliyordu. Her kapının tek noktasına yoğunlaşan altışar ısı kaynağı geri kalan birkaç santimetreyi de yavaş da olsa karşı konulmaz biçimde yiyordu. Coeurl bir an tereddüt etti, sonra enerjiye olan tüm dirençlerini çekti onlardan. Ne yaptığını iyi bilir bir tarzda dikkatini tahlisiye gemisinin on beş metre uzunluğundaki künt burnunun yönelmiş olduğu ana gemi dış çeperinde yoğunlaştırdı. Dinamolardan boşalan elektrikle bedeni büzüldü. Kulak duyargaları o müthiş gücü dosdoğru gemi duvarına yansıttılar. Kendini tutuşmuş gibi hissediyordu. Tüm bedeni sızlıyordu. Bu enerjiyle başa çıkabilme gücünün sınırında olduğunu hissediyordu.

Tüm gayretine rağmen hiçbir şey olmadı. Duvar boyun eğmiyordu. Şu maden çok sertti ve o güne dek karşılaştığı hiçbir şeye benzemiyordu. Molekülleri tek tip atomdan oluşmuştu, ama dizilişleri olağanüstüydü. İstenilen dayanıklılık atomların aşırı yoğunlaştırılmasına gerek kalmadan elde edilmişti.

Atölyenin kapılarından birinin büyük bir gürültüyle içeri çöktüğünü duydu. Adamlar haykırıyorlardı. Bütün güçleri başıboş kalmış olan ısı kaynakları öne doğru itildiler. Isı madeni dalga dalga kavururken Coeurl atölye zemininin isyan edermişçesine

çatırdadığını duydu. O müthiş ve tehdit edici gürültü giderek yaklaşıyordu. Bir dakikaya kalmadan adamlar makine odasını atölyeden ayıran ince kapının önünde olacaklardı.

Coeurl zaferini işte o dakika içinde kazandı. Gemi çeperini oluşturan alaşımın direncinde bir değişiklik olduğunu fark etti. Görünüşte her şey aynıydı, ama değiştiğinden hiç kuşkusu yoktu. Enerji vücudunda daha rahat akmaya başlamıştı. Bunu birkaç saniye daha yoğunlaştırmaya devam etti, sonra yettiğine karar verdi. Bir zafer kükremesiyle birlikte küçük tahlisiye gemisine sıçradı ve kapıyı kapatan lövyeyi indirdi.

Dokunaçlarından biri güç şalterini neredeyse sevecen bir duyarlılıkla kavradı. Gemiyi dosdoğru kalın dış duvara yönelttiğinde öne doğru dalga gibi bir itme oldu. Geminin burnunun dokunmasıyla birlikte duvar ışıltılı bir toz yağmuru halinde dağıldı. İki yana itilmesi gereken maden tozu gemisini bir an için yavaşlattığında Coeurl minik geri sıçramalar hissetti. Ama gemi sonunda kurtulmuş ve karşı konulmaz bir momentumla uzay boşluğuna fırlamıştı.

Saniyeler birbirini kovaladı. Sonra Coeurl ana gemiden doksan derecelik bir açıyla ayrılmış olduğunu fark etti. Hâlâ o kadar yakınındaydı ki içinden fırladığı girintili çıkıntılı deliği görebiliyordu. Arka planın parıltısının önünde uzay zırhlarını giymiş adamların siluetleri seçiliyordu. Hem onlar hem de gemi fark edilir biçimde ufaldılar. Sonra adamlar gözden kaybolmuş, geriye sadece bin küsur lombozu pırıl pırıl yanan gemi kalmıştı.

Coeurl şimdi hızla gemiden öte yana doğru dönmekteydi. Kontrol ekranını kullanarak tam doksan derecelik bir dönüş yaptı, sonra sürümü en üst ivmeye çıkardı. Böylece kaçışından itibaren bir dakika geçmeden ana geminin bütün bu saatler boyunca gelmiş olduğu yönün tersine gitmeye başlamıştı.

Dev küre ardında hızla küçüldü, lombozları tek tek seçilemez hale geldi. Coeurl tam ilerisinde küçük, donuk bir ışık topu gördü... bunun kendi güneşi olduğunu anladı. Orada diğer coeurllerle beraber yıldızlararası seyahat edebilen bir gemi inşa edebilir ve üzerinde canlıların yaşadığı gezegenlere sahip yıldızlara gidebilirdi. Bunun öneminin büyüklüğü karşısında aniden korktu. Sırtını gözlem ekranlarına dönmüştü. Şimdi onlara yine bir göz attı. Küre şeklindeki dev gemi hâlâ oradaydı... uzayın uçsuz karanlığında ışıltılı bir zerre. Ansızın, son bir kez kırpıştıktan sonra o da tamamen sönmüştü.

Kürenin gözden tamamen kaybolmadan önce bir an için hareket ettiği izlenimine kapıldı. Ama hiçbir şey göremiyordu. İnsanların bütün ışıkları söndürüp karanlıkta onu izliyor olmalarından endişe etti. Kendi gezegenine ininceye kadar tam anlamıyla güvenlikte olmayacaktı.

Dikkatini endişe ve kararlılıkla çevirdi ön ekranlara. Hemen o anda keskin bir kaygı çığlığı attı. Tahlisiye gemisinin burnunu yönelttiği donuk güneş hiç büyümemişti. Hatta gözle görülür derecede küçülmüştü. Uzak karanlığın içinde iğne ucu kadar kalmıştı. Sonra tamamen kayboldu.

Korku soğuk bir yel gibi dolaştı Coeurl'ün vücudunda. Yegane nirengi noktasının yine görünür hale gelmesini umarak, sinirleri gerilmiş halde gözledi önünde uzayıp giden uzay boşluğunu. Ama uçsuz bucaksız karanlığın kadifemsi fonunda parıldayanlar sadece uzak yıldızlardı.

Ama dur! Parlak noktalardan biri büyümekteydi. Kaskatı olmuş kaslarıyla Coeurl noktanın küçük bir yuvarlak durumuna gelmesini izledi. Nokta bir ışık topu haline gelmişti ve gittikçe büyüyordu. Nokta büyüdü ve büyüdü. Birkaç dakika önce ardında gözden

kaybolup gittiğini izlediği dev uzaygemisi, tüm lombozlarından dökülen göz kamaştırıcı ışıklarıyla aniden karşısında belirmişti.

O anda Coeurl'e bir şey oldu. Zihni bir pervane gibi giderek daha ve daha hızlı dönüyordu. Sonra bir milyon sancılı parçacık halinde dağılıverdi. Kabininde kudurmuş bir hayvan gibi dört dönmeye başladığında gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Değerli aygıtları dokunaçlarıyla kavrıyor ve yere savuruyordu. Pençeleriyle geminin duvarını tırmalıyordu. Sonunda, geçici bir dinginlik anında, güvenli bir mesafeden üzerine yöneltilecek ve kaçınılmaz biçimde yok edici ateşle başa çıkamayacağını anladı.

Önemli organlarındaki idin son damlasına kadar serbest kalmasını sağlayacak şiddetli hücresel düzensizliği oluşturmak basit bir işti.

Dudakları son bir kükremeyle meydan okuyarak gerildiler. Dokunaçları körlemesine çırpındı. Sonra, daha fazla mücadele edemeyecek kadar bitkinleşerek, olduğu yere çöktü. Binlerce ve binlerce saat sürmüş şiddetin ardından ölüm sessizce gelmişti.

* * *

Yüzbaşı Leeth işini şansa bırakmadı. Ateş kesildiğinde ve tahlisiye gemisinde arta kalanlara yanaşmak mümkün olduğunda araştırmacılar erimiş maden kütleleri ve şurada burada Coeurl'ün bedeninden kalmış küçük parçacıklar buldular.

"Zavallı pisipisi!" dedi Morton. "Kendi güneşi kaybolduktan sonra bizi karşısında gördüğü zaman ne düşünmüştür acaba? Anti-ivme sürümü hakkında hiçbir fikri olmadığı için bizim uzayda aniden durabileceğimizi, halbuki bunun ona üç saat gerektirdiğini bilmiyordu. O, kendi gezegenine doğru gitmekte olduğunu sanıyordu, ama aslında giderek daha ve daha fazla uzaklaşıyordu. Durduğumuzda yanımızdan hızla geçtiğini ve sonra bizim onu

izlememizin ve mahvedecek yakınlığa erişinceye kadar güneşiymiş havasına girmemizin yeterli olacağını bilmiyordu. Tüm evren tepetaklak olmuş gibi geliyordu ona."

Grosvenor anlatılanları karışık duygular içinde dinlemişti. Tüm olay hızla bulanıklaşıyor, şeklini yitiriyor, karanlığa gömülüyordu. An ve an olup bitenler hiç kimse tarafından bir daha net bir biçimde anımsanmayacaktı. İçinde bulundukları o korkunç tehlike daha şimdiden çok uzak görünmeye başlamıştı.

"Merhameti bir yana bırak!" dediğini duydu Kent'in. "Yapacak bir işimiz var: O sefil gezegendeki kedilerin topunu gebertmek!"

Korita mırıldandı: "Bu kolay olsa gerek. Onlar sadece bir avuç ilkel. Yapacağımız tek şey oraya inmek ve bizi akılları sıra kandıracaklarını sanarak yanımıza gelmelerini beklemek" Grosvenor'a doğru döndü. "Genç arkadaşımızın 'hayvan' kuramı doğru çıkacak olsa bile," dedi dostça, "bunun hâlâ böyle olacağına inanıyorum. Siz ne dersiniz, Mr. Grosvenor?"

"Daha da ileri gidebilirim," diye yanıtladı Grosvenor. "Sizin de bir tarihçi olarak çok iyi bileceğiniz üzere geçmişteki topyekün yok etme girişimlerinin hiçbiri başarılı olmamıştır. Pisinin bize saldırısının temelinde yiyecek gereksiniminin yattığını unutmayalım; bu gezegenin kaynakları bu türü daha fazla beslemeye yetmeyecektir. Pisinin soydaşları bizim varlığımızdan habersizler, dolayısıyla ciddi bir tehlike oluşturmuyorlar. Öyleyse niçin onları açlıktan yok olmaya bırakmıyoruz?"

7

KONFERANS VE SÖYLEŞİ

Neksiyoloji, bilginin bir alanı ile diğerleri arasında bağların kurulması bilimidir. Bilginin verimli biçimde özümsenmesini ve kullanılmasını hızlandıracak teknikler geliştirir. Katılmanızı içtenlikle diliyorum.

Konuşmacı: Elliot GROSVENOR

Yer: Neksiyoloji Bölümü

Zaman: 1500, 9/7/1[1]

Grosvenor duyurusunu daha şimdiden tamamen kaplanmış durumda olan ilan tahtasına astı. Sonra marifetine bakmak için bir adım geri çekildi. Duyurusu sekiz konferans, üç sinema filmi, dört eğitici film, dokuz panel ve birkaç tane de spor karşılaşmasıyla rekabet halindeydi. Bütün bunlara ek olarak her biri müşterilerinin eksiksiz gelmesini bekleyen yarım düzine kafe ve alışveriş merkeziyle kitap okumak için odasında kalmayı tercih edenler ve rastgele arkadaş toplantılarına katılacak olanlar da cabasıydı.

Grosvenor duyurusunun okunacağından yine de emindi. Diğerlerinin aksine onunki sadece basit bir kağıt parçası değildi. Bir santimetre kalınlığında bir çeşit araçtı. Yazılar aracın içinden yüzeyine gölgeler halinde düşürülmüştü. En hafif ve fosforlu bir maddeden kesilmiş kağıt inceliğinde renkli bir tekerlek manyetik alanların etkisiyle sürekli olarak dönüyor ve yüzeye farklı renklerde ışıkların düşmesini sağlıyordu. Harfler renklerini teker teker ya da gruplar halinde değiştiriyordu. Salınan ışığın frekansı saniyeden

saniyeye manyetik olarak değiştiğinden renklerin düzeni de sürekli olarak farklılaşıyordu.

Duyurusu çevresindeki yavanlığın içinde neon ışıklarıyla yazılmış bir tabela gibi dikkat çekiyordu. Görüleceği kesindi.

Grosvenor yemek salonuna doğru yöneldi. İçeri girerken kapıda bekleyen bir adam eline bir kağıt tutuşturdu. Grosvenor göz gezdirdi.

BAŞKANIMIZ KENT

Mr. Kent gemimizdeki en büyük bölümün şefidir. Diğer bölümlerle eşgüdüme gitmesiyle tanınır. Gregory Kent diğer bilimadamlarının sorunlarını anlayabilen yürekten bir bilimadamıdır. Unutmayınız ki gemimiz 180 subay ve ere ek olarak yönetimdeki küçük bir azınlık tarafından aceleyle belirlenmiş bir grubun yönetmekte olduğu 804 bilimadamını da içermektedir. Bu durumun düzeltilmesi şarttır. Demokratik temsil hakkımızdır.

SEÇİM TOPLANTISI: 9/7/71

SAAT: 1500

KENT'i seçelim!

Grosvenor kartı cebine koydu ve pırıl pırıl aydınlatılmış salona girdi. Kent gibi gergin şahısların, bir grup adamı birbirine düşman kamplara bölme çabalarının uzun dönemde yol açacağı sonuçlara nadiren kafa yordukları kanısındaydı. Geçen iki yüzyıl içinde yıldızlararası seferlerin tamı tamına yüzde ellisinden geri dönen olmamıştı. Bunun nedenleri ancak geri dönen gemilerde nelerin cereyan ettiği irdelenerek çıkarılabiliyordu. Kayıtlarda sefere çıkanlar arasında bolca uyuşmazlıklara, keskin fikir ayrılıklarına, hedefin ne olduğuna yönelik itirazlara ve klik oluşumuna

rastlanıyordu. Kliklerin sayısındaki artış yolculuğun süresiyle doğru orantılıydı.

Seçimler bu tür yolculuklarda yeni bir uygulamaydı. Personel atanmış yöneticilerin istencine geri dönülmez biçimde tabi olmaya hevessiz davrandıkları için buna izin verilmişti. Ama bir gemi minyatür bir ulus sayılmazdı. Bir kez yola koyulduktan sonra kayıplarını telafi edebilmesi olanaksızdı. Büyük felaketlerle yüz yüze kalındığında başvurulacak insan kaynakları sınırsız değildi.

Siyasal toplantının kendi konferansıyla çakışıyor olmasına canı sıkılan ve olası gelişmeleri somurtarak aklından geçiren Grosvenor masasına doğru yürüdü. Yemek salonu kalabalıktı. O haftaki masa arkadaşlarının çoktan yemeğe oturmuş olduklarını gördü. Farklı bölümlerden gelmiş üç genç bilimadamıydı bunlar.

O otururken adamlardan biri neşeyle "Pekâlâ," dedi, "bugün hangi savunmasız kadına saldıracağız?"

Grosvenor gülümsedi ama bu sözlerin sadece kısmen şaka olsun diye söylendiklerinin de farkındaydı. Gençler arasındaki konuşmalar hep aynı yöne kanalize olurdu. Kadınlar ve cinsellik ağırlıktaydı. Tamamen erkeklerin oluşturduğu bu tür keşif seferlerinde cinsel sorunlar yemeğe katılan belirli kimyasal maddelerle çözülürdü. Fiziksel gereksinimler bu şekilde karşılanır, ama duygusal yön hep yetersiz kalırdı.

Soruya yanıt veren olmadı. Kimya asistanlarından Carl Dennison konuşan adamı kaşlarını çatarak süzdükten sonra Grosvenor'a döndü. "Sen oyunu nasıl kullanacaksın, Grove?"

"Gizli," dedi Grosvenor. "Şimdi, Alison'ın bu sabah bahsetmekte olduğu sarışına gelince..."

Dennison ısrar etti. "Oyunu Kent'e vereceksin, değil mi?"

Grosvenor sırıttı. "Henüz düşünmedim. Seçime henüz iki ay var. Niçin Morton olmasın?"

“Hemen hemen devlet tarafından atanmış sayılır.”

“Ben de öyleyim. Siz de.”

“O sadece bir matematikçi, gerçek anlamda bir bilimadamı değil.”

“Bir yaşıma daha bastım,” dedi Grosvenor. “Bunca yıldır matematikçilerin de bilimadamları olduğu sanrısıyla çalışırmışım meğer.”

“Aynen öyle. Sadece yüzeysel bir benzerlik olduğuna göre, sanrı sayılır.” Dennison’ın kendi özel fikirlerini empoze etmeye çalıştığı belliydi. İçten konuşan, irikıyım bir adamdı ve fikrini çoktan kanıtlamışçasına öne eğildi. “Bilimadamlarının dayanışmaları gerekir. Bir düşünsene, işte burada bir gemi dolusu adamız ve tepemize kimi getiriyorlar? Soyut kavramlarla uğraşan adamın tekini! Bu uygulamalı sorunlarla uğraşmaya benzemez.”

“Ne tuhaf, bana da biz çalışanların sorunlarımızı çözmede bayağı başarılıymış gibi görünüyordu.”

“Sorunlarımızı kendimiz hale yola kayabiliriz.” Dennison rahatsız olmuşa benziyordu.

Bu arada Grosvenor düğmelere basmakla meşguldü. Yemeği masanın ortasındaki taşıma bandının üzerinde göründü. Kokladı. “Ah, fırında talaş... Kimya Bölümü’nden yeni çıkmış! Pek de iştah açıcı kokuyor. Burada akla şöyle bir soru takılıyor: Acaba kedili gezegenin çalı çırpısından elde edilen talaşı dünyamızdan depoladığımız talaş kadar besleyici hale getirmek için aynı miktarda mı emek sarf edildi?” elini kaldırdı. “Yanıt istemez. Mr. Kent’in bölümünün güvenirliliği hakkında düş kırıklığına kapılmak istemiyorum... tavırlarından hiç hazzetmesem de. Yani, kartta bahsettiği eşgüdümden bir parça rica etmiştim ve bana on yıl sonra gelmemi söylemişti. O sırada seçimi unutmuştu sanırım. Üstüne

üstlük siyasal toplantısını da tam benim konferans vereceğim geceye denk getirmiş.” Yemeğe başladı.

“Hiçbir konferans bu toplantı kadar önemli olamaz. Sen dahil gemideki herkesi etkileyecek siyasi sorunları tartışacağız.” Dennison’ın yüzü kızarmıştı, sesi boğuk çıkıyordu. “Buraya bak, Grove, henüz çok iyi tanımadığın bir adama karşı olman mümkün değil. Kent dostlarını unutmayan türden bir adamdır.”

“Dostu olmayanlara karşı da özel bazı muamelelerinin bulunduğuna bahse girerim,” dedi Grosvenor. Sabırsızlıkla omuz silkti. “Carl, Kent benim için şu anda uygarlığımızla ilgili yıkıcı olan ne varsa onları temsil ediyor. Korita’nın döngüsel tarih yaklaşımına göre halen kültürümüzün ‘kışını’ yaşamaktayız. Bugünlerde kendisinden daha ayrıntılı açıklamasını isteyeceğim, ama Kent’in yürütmekte olduğu demokrasi parodisi böyle bir dönemin en çirkin yöntemlerinden birine örnektir.”

Gemide tam da böyle bir şeyi önlemek üzere bulunduğunu da eklemek isterdi, ama bu söz konusu bile edilemezdi kuşkusuz. Daha önceki birçok keşif seferinin felaketle sonuçlanmasına yol açan şey bu tür anlaşmazlıklar olmuştu. Sonuçta, mürettebatın bilgisi dışında tüm gemiler sosyolojik deney ortamları haline getirilmişlerdi: neksiyologlar, seçimler, bölünmüş komuta... Bunlar ve daha sayısız ufak tefek değişikliklerin hepsi de insanoğlunun uzaya açılış bedelini daha katlanılabilir bir düzeye indirgemek umuduyla yapılan denemelerdi.

Dennison’ın yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. “Şu genç düşünüre bir kulak verin hele!” dedi. Sonra “Çıkarınızın nerede yattığını biliyorsanız eğer oyunuzu Kent’e verirsiniz,” diye kestirip attı.

Grosvenor sinirine hakim oldu. “Ne yapacak yani... talaş tahsisatımı mı kesecek? Belki başkanlığa ben aday olurum. Yaşı otuz

beş ve altında olanların oylarını alırım. İhtiyarlara sayımız üç ya da dört kat basıyor ne de olsa. Demokrasi, profesyonel temelde temsil edilmeye hakkımız olduğunu söylüyor."

Dennison kendini toparlamışa benziyordu. "Ölümcül bir hata yapıyorsun, Grosvenor," dedi. "Göreceksin."

Ertesi akşam akşam 1550'ye beş dakika kala Grosvenor duyurusunun pek de sükse yapmadığını düşünmeye başlamıştı. Bu onu çok şaşırttı. Kent'in onu desteklemeyeceğini açıkça ortaya koyanların konferanslarına katılmayı taraftarlarına yasaklamış olma olasılığı akla yatkındı. Ama başkimyager oyların çoğunluğunu denetliyor olsa bile, geride bu durumdan etkilenmeyecek birkaç yüz kişi hâlâ kalıyor demekti. Grosvenor neksiyoloji eğitimi almış bir devlet görevlisinin sefere çıkmalarından hemen önce ona söylediklerini anımsamadan edemedi:

"Tazı'da yüklendiğin şu görev hiç de kolay olmayacak. Neksiyoloji öğrenmeye ve bütünleştirmeye yönelik muazzam bir yeni yaklaşımdır. Daha yaşlıca olanlar buna dürtüsel olarak karşı çıkacaklar. Gençler ise, eğer klasik eğitim almış iseler, tekniklerinin çağdışı kaldığını ima edecek en ufak bir şeye karşı bile saldırgan bir tutum içine gireceklerdir. Eğitiminin bir parçası bile olsa, kuramsal olarak öğrendiklerini uygulamada henüz denemiş değilsin. Bir kriz anında haklı olanların seslerini nadiren duyurabildiklerini sakın unutma."

Saat 1610'da Grosvenor dinlenme salonlarından ikisindeki ve merkez koridorundaki duyuru panolarını kontrol etti ve konferans saatini 1700 olarak değiştirdi. Saat 1700'ye geldiğinde 1750 ve daha sonra 1800 yaptı. "Geleceklerdir," dedi kendi kendine. "Siyasi toplantı sonsuza dek süremez ve diğer konferanslar da taş çatlasa ikişer saatlik işler olsa gerek." Saat 1800'e beş kala iki adamın

koridorda ağır ağır yaklaşmakta olan ayak seslerini duydu. Açık kapının hizasına geldiklerinde önce bir sessizlik oldu, ardından birisinin "Doğru yere geldik, değil mi?" diye sorduğu işitildi.

Belirli bir neden olmaksızın gülüştüler. Bir saniye sonra içeri iki genç girmişti. Grosvenor önce duraksadı, sonra başını eğerek dostça selam verdi. Yolculuğun ilk gününden itibaren gemideki şahısları sesleriyle, yüzleriyle ve isimleriyle teker teker tanımak, yani haklarında olabildiğince çok şey bilmek için çabalamıştı... Araştırılacak bu kadar çok adam varken iş henüz tamamlanmış sayılmazdı. Ama bu ikisini anımsıyordu. İkisi de Kimya Bölümü'ndendi.

Adamlar içeride rasgele dolaşarak eğitim aygıtlarını incelerken onları ihtiyatlı gözlerle izledi. İçten içe eğleniyora benziyorlardı. Sonunda iki koltuğa yerleştiler ve içlerinden birisi abartılmış bir kibarlıkla "Konferans ne zaman başlıyor, Mr. Grosvenor?" diye sordu.

Grosvenor saatine baktı. "Beş dakikaya kadar," dedi.

Bu süre zarfında sekiz kişi daha girmişti salona. Yaptığı kötü başlangıçtan sonra bu sayı Grosvenor'ı ciddi biçimde kamçılamıştı... hele ki gelen sekiz kişiden biri Jeoloji Bölümü'nün şefi Donald McCann ise. Dinleyenlerden dördünün Kimya Bölümü üyeleri olması gerçeği bile onu rahatsız edemezdi artık.

Şartlı refleksler ve Pavlov zamanından beri gelişerek Neksiyoloji bilim dalına nasıl varıldığı üzerine olan konuşmasına memnuniyetle başladı.

Daha sonra McCann yanına geldi ve onunla konuştu. "Uykunuz sırasında sizi eğiten ve uyku makinesi adını verdiğiniz yöntem dikkatimi çekti." Güldü. "Hocalarımdan birinin bilinmesi gereken her şeyi aşağı yukarı bin yıl içinde öğrenebileceğimizi söylediğini anımsıyorum. siz bu zaman sınırını koymadınız."

Grosvenor karşısındakinin onu sevecen bir ışıltıyla izleyen gri gözlerinin pekâlâ farkındaydı. O da gülümsedi. "Bu sınır," dedi, "kısmen makinenin ön eğitim olmadan kullanılmasına izin veren eski yöntemlerden dolayıydı. Bugün, ben denendiğim vakit, uyku makinesinin normal olarak her iki saatte bir beş dakika çalıştırılabileceği söylenmişti."

"Çok düşük bir tolerans," dedi McCann. "Benimki her yarım saatte bir üç dakikaydı."

"Ama siz bunu kabullendiniz," diye vurguladı Grosvenor. "Öyle değil mi?"

"Siz ne yaptınız?"

Grosvenor gülümsedi. "Hiçbir şey yapmadım. Makine çalışmaya devam ederken sekiz saat boyunca deliksiz uyuyabilecek şekilde hazırlanmıştım. Bu işlem birkaç diğer yöntemle de desteklenmişti."

Jeolog son cümleyi duymazlıktan geldi. "Tamı tamına sekiz saat demek'" dedi şaşkınlık içinde.

"Tamı tamına," diye onayladı Grosvenor.

Yaşlı adam bunu zihninde tartıyor gibiydi. "Yine de," dedi sonunda, "bu rakamı sadece katsayı aşağı yukarı üç olacak biçimde azaltır. Ön hazırlık yapılmamış bile olsa, uyanmadan uykunun her on beş dakikada beş dakikasını alabilecek olan kişiler de vardır."

Grosvenor karşısındakinin nasıl bir tepki vereceğini dikkatle izleyerek yavaş yavaş yanıtladı: "Ama bilginin birçok kez yinelenmesi de gerekecektir." McCann'in afallamış yüz ifadesinden vurgunun yeterli olduğunu anlamıştı. Vakit kaybetmeden sürdürdü konuşmasını: "Eminim, efendim, herhangi bir şeyi bir kez gördüğünüz ya da işittiğiniz halde hiç unutmadığınız olmuştur. Bunun yanı sıra çok daha ciddi bir izlenimin bahsedildiğinde bile tam olarak çıkaramayacağınız biçimde silindiğine de tanık

olmuşsunuzdur. Bunun nedenleri vardır. Neksiyoloji Vakfı bunların neler olduğunu buldu."

McCann hiçbir şey demedi. Dudaklarını büzmüştü. Grosvenor yan gözle Kimya Bölümü'nden gelen diğer dört adamın kapının önünde toplandıklarını gördü. Aralarında alçak sesle bir şeyler konuşuyorlardı. Onlara sadece bir göz atmakla yetindi ve sonra jeoloğa dönerek "Başlangıçta baskının benim için dayanılmayacak kadar şiddetleneceğini sandığım zamanlar oldu," dedi. "Sadece uyku makinesinden bahsetmediğimi anlamışsınızdır. Bu, eğitimin ancak yüzde onunu oluşturuyordu."

McCann başını iki yana sallıyordu. "Bu rakamlar benim için çok fazla. Sanırım son rakam yüzdelerinizi her resmin sadece saniyenin bir kesiri kadar bir süre için göründüğü şu küçük filmlerden ediniyorsunuz."

Grosvenor başıyla evetledi. "Takistoskopik filmleri günde üç saat kadar kullanırdık. Ama onlar da eğitimin yaklaşık yüzde kırk beşini oluşturdular. İşin püf noktası hız ve yinelemedir."

"Bir oturuşta bütün bir bilim dalı!" diye bağırdı McCann. "Ben bütünleşmiş öğrenim diye buna derim işte."

"Bu işin bir yüzü. Her duyumuzla öğrendik... parmaklarımızla, kulaklarımızla, gözlerimizle, hatta koku ve tad alma duyularımızla."

McCann yine somurtmuştu. Grosvenor genç kimyagerlerin sonunda odadan çıkıp gittiklerini gördü. Koridordan bastırılmış kahkaha sesleri geliyordu. Bu McCann'ı içine düştüğü sıkıntılardan çıkarır gibi oldu. "Bugünlerde bir ara benim bölümüme gelmeye ne dersin? Belki senin bütünleyici bilginle bizim saha çalışmalarımız arasında eşgüdüm sağlayabiliriz. Başka bir gezegene indiğimizde bunu uygulamaya sokarız."

Grosvenor koridor boyunca kendi odasına doğru yürürken hafiften bir ıslık tutturmuştu. İlk zaferini kazanmıştı ve bu çok hoş

bir duyguydu.

8

Ertesi sabah Grosvenor bölümüne yaklaştığında kapının açık olduğunu şaşkınlıkla gördü. İçeriden daha loş olan koridora parlak bir ışık demeti dökülüyordu. Aceleyle yaklaştı ve kapının ağzında durdu.

İlk bakışta konferansına katılan ikilinin de aralarında olduğu yedi kimya teknisyeni saydı. Olasılıklara karşı temkinli ve kendi aygıtlarına verilmiş olabilecek zarardan dolayı huzursuz halde girdi kapıdan içeri. Bu dış odayı bir dizi farklı amaç için kullanırdı. Normal olarak içeride bazı makineler olurdu, ama temel işlevi diğer odalardan edinilen verileri grup dersleri için kanalize etmekti. Diğer dört oda özel aygıtlarına ayrılmıştı.

Grosvenor film ve ses kayıt odasının açık duran kapısından oranın da ele geçirilmiş olduğunu görebiliyordu. Bunun yarattığı şaşkınlık sessiz kalmasını sağladı. Adamlara aldırış etmeden bölümünün tüm odalarını teker teker gezdi. Kimyagerler üçüne yerleşmiş durumdaydılar. Buna film stüdyosuyla birlikte laboratuvar ve araç gereç deposu da dahildi. Teknik aygıtlarıyla dördüncü odaya ve bitişiğindeki depoya dokunulmamıştı. Diğer odalardaki taşınabilir aygıt ve makineler buraya sıkıştırılmıştı. Dördüncü bölümden bir kapıyla daha dar başka bir koridora çıkılıyordu.

Grosvenor bundan böyle bölümüne yeni girişinin buradan olacağını düşündü acı acı.

Hâlâ öfkesine hâkim oluyor, durumun olasılıklarını kafasında ölçüp biçiyordu. Morton'a giderek itiraz etmesi beklenirdi. Kent bunu yaklaşan seçimlerde kendi yararına kullanacaktı. Grosvenor kimyagerin bu işten nasıl bir kâr beklediğini kestiremiyordu. Ama Kent'in böyle düşündüğü aşikârdı.

Grosvenor yavaş adımlarla dış odaya —dinleyici salonuna— döndü. Kazanların yiyecek üreten makineler olduğunu ilk kez fark etti. Çok zekiceydi. Boş alanlar iyi bir amaçla kullanılmaya başlanmış gibi görünecekti. Bu tavrın altında yatan hınzırlık kendi kurnazlığıyla boy ölçüşür düzeydeydi.

Bunun niçin olduğuna dair ise kuşkuya yer yoktu. Kent ondan hiç hoşlanmıyordu. Kent'in seçilmesine karşı çıkan sözleriyle — mutlaka rapor edilmiş olmalıydı— bu hoşnutsuzluğu daha da yoğunlaştırmıştı. Ama başkimyagerin kin dolu tepkisi, eğer uygun biçimde işlenirse, kendi aleyhine döndürülebilirdi.

Kent'in bu durumdan yararlanmasına kesinlikle izin verilmemesi gerekiyor gibi geliyordu Grosvenor'a.

Adamlara doğru yaklaştı ve "Bana Kimya Bölümü personelini daha rahat eğitme olanağını veren bu fırsattan çok memnun kaldığımı ve kimsenin bir yandan çalışırken bir yandan da öğrenmeye bir itirazı olacağını sanmadığımı iletir misiniz, lütfen?" dedi.

Bir yanıt beklemeden uzaklaştı. Bir göz attığında adamların ardından bakakaldıklarını gördü. Grosvenor gülümsemesini bastırdı. Teknik atölyesine girdiğinde içi içine sığmıyordu. Sonunda, elindeki eğitim yöntemlerini uygulayacağı bir durumla yüz yüzeydi işte.

Taşınabilir dolaplar ve diğer malzeme göreceli olarak daha küçük bir alana tıkıştırıldıkları için istediği hipnotik gazı bulabilmesi biraz zamanını almıştı. İçindeki basınçlı madde boşalırken

tıslamaması için çıkış borusunun ucuna bir deflektör yerleştirmek yaklaşık yarım saatine mal olmuştu. Bu da tamamlandığında Grosvenor konteyneri dış odaya taşıdı. Demir parmaklıklı bir kapısı olan gömme bir dolabı açtı. Konteyneri içine yerleştirdi ve gazı serbest bıraktı. Kapıyı derhal yine kilitledi.

Kazanlardan yükselen kimyasal kokulara hafif bir parfüm karışmıştı. Grosvenor hafiften bir ıslık tutturarak odada dolaşmaya başladı. Önceki akşamki konferansına katılan adamlardan biri yolunu kesti.

“Burada ne yaptığını sanıyorsun sen’”

Grosvenor yumuşak bir sesle “Bir dakikaya kalmaz farkıma bile varmayacaksın,” dedi. “Personelinize uygulayacağım eğitim programının bir parçası.”

“Senden eğitim programı isteyen oldu mu?”

“Ama Mr. Malden,” dedi Grosvenor yapmacık bir şaşkınlıkla, “bölümüme başka neden gelmiş olabilirsiniz ki?” Bir kahkaha atmak için kısa bir ara verdi. “Sadece şaka yapıyorum. Bu bir koku giderici. Odanın berbat kokmasını istemiyorum.”

Bir karşılık beklemeden yürümeye devam etti, sonra bir kenarda durup adamların gaza verecekleri tepkileri izlemeye koyuldu. Toplam on beş kişi vardı içeride. Beş olumlu, beş de kısmen olumlu tepki beklenebilirdi. Kişinin nasıl etkilendiğini saptamanın yolları vardı.

Birkaç dakika süren dikkatli bir gözlemin ardından Grosvenor ileri çıktı, adamlardan birinin önünde durakladı ve alçak ama sert bir sesle “Beş dakika sonra lavaboya gel ve orada sana bir şey vereceğim,” dedi. “Şimdi bu söylediğimi unut.”

Dış odayı fotoğraf atölyesiyle birleştiren kapıya doğru geriledi. Dönüp baktığında Malden’ın adamın yanına gidip onunla

konuşmakta olduğunu gördü. Teknisyen açık seçik bir şaşkınlık içinde kafasını iki yana sallıyordu.

Vardiye şefinin sesi öfkeliydi. “Benimle konuşmadı derken ne demek istiyorsun? Onu gördüm.”

Teknisyen de öfkelenmişti. “Hiçbir şey duymadım. Benden iyi bilecek değilsin herhalde!”

Tartışma devam etmişse bile Grosvenor bunu ne gördü ne de duydu. Gözucuyla yan odadaki genç kimyagerlerden birinin yeterli tepki göstermeye başladığını fark etmişti. Aynı rasgele havasıyla adamın yanına gitti ve ilk deneğe söylediği sözcükleri tekrarladı... Bir farkla: Zamanı beş yerine on beş dakika yapmıştı.

Toplam olarak altı kişi Grosvenor’ın planı için elzem saydığı tarzda tepki vermişlerdi. Kalan dokuz kişiden üçü —Malden dahil— daha hafif bir tepki göstermişlerdi. Grosvenor ikinci grubu hiç hesaba katmadı. Bu aşamada belirsizliklerle uğraşmak istemiyordu. Diğerleri için daha sonra farklı bir yaklaşımda bulunabilirdi.

İlk denek lavaboya geldiğinde Grosvenor onu beklemekteydi. Adama gülümsedi ve “Bunlardan görmüş müydün hiç?” diye sordu. Açık avucunda yerine tam oturması için iki flanş ucu olan küçük bir kulak kristali vardı.

Adam küçük aracı eline aldı, baktı, sonra başını şaşkınlık içinde salladı. “Nedir bu?” diye sordu.

“Bana yan dön ki kulağına yerleştireyim,” diye emretti Grosvenor. Diğer adam sorgusuz sualsiz boyun eğerken kesin bir tonda sürdürdü konuşmasını: “Dışarı dönük yüzünün ten renginde olduğunu fark etmişsindir. Diğer bir deyişle, ancak yakından dikkatlice bakıldığında görülebilir. Eğer fark eden olursa, bir dinleme aygıtı olduğunu söyleyebilirsin.”

Kristali yerleştirmeyi bitirdi ve geri çekildi. “Bir dakika sonra orada olduğunu anımsamayacaksın. Hissetmeyeceksin bile.”

Teknisyenin ilgisi uyanmıştı. “Şimdi bile ancak hissedebiliyoruın. Ne işe yarıyor?”

“O bir radyodur,” diye açıkladı Grosvenor. Her sözcüğün üzerine basarak usul usul konuştu. “Ama ne dediğini hiçbir zaman bilinçli olarak algılamayacaksın. Sözcükler kulağından dosdoğru bilinçaltına inecekler. Diğer insanların sana söylediklerinin farkında bile olmadan sürdüreceksin gündelik yaşantını. Bunu tamamen unutacaksın.”

“Vay canına, şu işe bak be!” dedi teknisyen.

Başını iki yana sallayarak çıktı odadan. Birkaç dakika sonra ikinci adam içeri girdi ve ardından da, sırayla, derin trans tepkisi vermiş olan diğer dördü. Grosvenor her birine neredeyse görünmez sayılabilecek küçük aygıtlardan yerleştirdi.

Hafiften bir şarkı mırıldanarak bir hipnotik gaz ampulü daha çıkardı, uygun bir konteynere koydu ve dolaptakiyle değiştirdi. Bu sefer vardiya şefiyle dört adam daha derin tepki vermişlerdi. Geriye kalanlardan ikisi hafif yüzeysel bir tepki verdiler, biri —daha önce hafif etkilenmiş olanlardandı— tamamen kendine gelmiş görünüyordu ve adamlardan birinde de hiç bulgu yoktu.

Grosvenor derin transa girmiş on bir denekle yetinmeye karar verdi. Kent, bölümünde aniden ortaya çıkan kimya dahilerinin sayısı karşısında vurgun yemiş gibi olacaktı.

Yine de, zafer kesin olmaktan çok uzaktı henüz. Bu ancak Kent’in kendisine doğrudan yapılacak bir saldırıyla mümkün olabilirdi.

Grosvenor kulak radyolarıyla yayımlanmak üzere çabucak bir kayıt hazırladı. Adamların arasında rasgele dolaşmaya ve kayıta nasıl tepki vereceklerini gözlemeye başladı. Deneklerden dördünün canı bir şeye sıkılmışa benziyordu. Grosvenor başını sık sık sallamakta olan birine yanaştı.

“Sorun nedir?” diye sordu.

Adam mutsuzca gülümsedi. “Sürekli bir ses duyuyorum. Çok aptalca.”

“Yüksek bir ses mi?” Gerçekten duyarlı birinin soracağı bir soru değildi bu, ama Grosvenor kasıtlıydı.

“Hayır, çok uzaktan geliyor gibi. Uzaklaşıyor önce, sonra yine...”

Grosvenor adamı “Kaybolacaktır,” diye teselli etti. “Zihnin bazen nasıl aşırı zorlandığını bilirsin. Seninle konuşup dikkatini dağıttığım için, bahse girerim şimdiden hafiflemeye başlamıştır bile.”

Adam başını sanki bir şeyleri dinliyormuşçasına yana eğdi. Sonra şaşkınlık içinde iki yana salladı. “Gitmiş!” Rahatlayarak doğruldu. “Bir an endişelenmedim değil.”

Diğer üç adamdan ikisini teskin etmek de kolay olmuştu. Ama son denek, daha kuvvetli telkin uygulamasına rağmen, sesleri duymayı sürdürüyordu. Sonunda Grosvenor onu bir kenara çekti ve kulağını muayene ediyormuş gibi yaparak küçük kristali çıkardı. Adamın bir miktar daha eğitime ihtiyacı olduğu muhtemeldi.

Grosvenor diğer deneklerle de kısa konuşmalar yaptı. Sonra tatmin olmuş bir şekilde geri döndü teknik atölyesine ve her on beş dakikada bir üç dakika yayın yapacak bir dizi kayıt hazırladı. Yine dış salona dönerek çevreye bir göz gezdirdi ve adamlarda sorun olmadığını gördü. Onları işleriyle baş başa bırakabileceğine karar verdi. Koridora çıktı ve asansörlere doğru yürümeye başladı.

Birkaç dakika sonra Matematik Bölümü’ne girdi ve Morton’la konuşmak istediğini söyledi. Hemen kabul edildiğinde şaşırmıştı.

Morton’ı büyük bir masanın ardında yayılmış otururken buldu. Matematikçi bir koltuğu işaret etti ve Grosvenor oturdu.

Morton'ın çalışına odasına ilk kez geliyordu ve çevresine merakla göz gezdirdi. Oda oldukça büyüktü ve duvarlardan birini boydan boya dev bir gözlem ekranı kaplamıştı. O an için ekran uzaya öyle bir açıyla odaklanmıştı ki Güneş'in sadece kenarda küçük bir zerrecik olduğu gökadasının koca tekerleği bir uçtan diğerine görülebiliyordu. Tek tek yıldızlarının seçilebileceği kadar yakın ve sisli ihtişamının en parlak biçimde görülebileceği kadar da uzaktaydı.

Ayrıca Samanyolu'na doğrudan dahil olmasalar bile uzayda onunla birlikte sürüklenen birkaç yıldız kümesi de görüş alanının içindelerdi. Onların görüntüsü Grosvenor'a *Uzay Tazısı*'nın halen bu tür bir kümenin içinden geçmekte olduğunu anımsattı.

İlk hatır sormaların ardından "Bu kümedeki yıldızlardan birine inip inmeyeceğimiz kararlaştırıldı mı acaba?" diye sordu.

Morton başıyla evetledi. "Karar aleyhte gibi. Buna ben de katılıyorum. Başka bir gökadasına doğru gidiyoruz ve Yer'den zaten yeterince uzak kalacağız."

Başkan masasından bir kâğıt almak için öne doğru uzandı, sonra koltuğuna yine gömüldü. Aniden "Duydum ki istilaya uğramışsın," dedi.

Grosvenor'ın gülümsemesi buruktu. Bu olaydan kimi keşif üyelerinin nasıl mutluluk duyacaklarını tahmin edebiliyordu. Gemi sakinlerine neksiyolojinin neler yapabileceği konusunda huzursuzlanacakları kadar tanıtmamıştı kendini. Bu tür bireyler — ve çoğu henüz Kent'in destekleyicileri arasında bile değildi— başkanın soruna müdahale etmesine karşı çıkacaklardı.

Bunu bildiği halde yine de Morton'ın durumun gereklerini yeterince değerlendirip değerlendirmediğini görmek için gelmişti buraya. Grosvenor olup biteni kısaca özetledi. "Mr. Morton," diye bitirdi sözlerini, "Kent'e bu tecavüzüne derhal son vermesini

emretmenizi bekliyorum.” Böyle bir emrin verilmesi yönünde hiçbir arzusu yoktu, ama Morton’ın tehlikeyi idrak edip edemediğini saptamak istiyordu.

Başkan başını iki yana salladı ve yumuşak bir sesle “Aslında, bir kişi için biraz fazlaca alana sahipsin,” dedi. “Niçin bunu başka bir bölümle paylaşmıyorsun?”

Yanıt hiçbir taahhüt içermiyordu. Grosvenor’a ısrar etmekten başka yol kalmamıştı. Kesin bir sesle “Bu gemide canı isteyen bölüm şefinin hiç kimseden izin almadan bir başkasının alanına el koyabileceğini mi anlamam gerekiyor?” diye sordu.

Morton hemen yanıt vermedi. Yüzünde bezgin bir gülümseme vardı. Sonunda kalemiyle oynayarak “Tazı’daki konumumu yanlış anladığını düşünüyorum,” dedi. “Bir bölüm şefiyle ilgili karara varmadan önce diğer bölüm şeflerine de danışmak zorundayım.” Tavana baktı. “Diyelim ki bu sorunu gündeme getirdim ve Kent’in senin bölümünde halen el koymuş olduğu odalarda kalmasına izin verildi. Böylece, bir kez onaylandıktan sonra, konum değişmez nitelik alacaktır.” Özellikle vurgulayarak tamamladı sözlerini. “Bu aşamada böyle bir sınırlamayla karşı karşıya kalmak istemeyeceğin geçiyor aklımdan.” Daha geniş gülümsemeye başlamıştı.

Amacına ulaşan Grosvenor da gülümsedi. “Bu konuda desteğinizi almış olmaktan çok mutluyum. Bu durumda Kent’in konuyu gündeme getirmesine izin vermeyeceğinize güvenebilir miyim?”

Morton tavırdaki bu değişiklik karşısında şaşırmışsa bile renk vermedi. “Gündem üzerinde hatırı sayılır ölçüde denetimimin olduğu bir konudur,” dedi. “Onu benim bölümüm hazırlar. Ben de sunarım. Bölüm şefleri Kent’in isteğini ilerki toplantılarda görüşülmek üzere oylayabilirler, ama bu şu an için mümkün değildir.”

“Bundan Mr. Kent’in bölümüme ait dört odayı devralmak için halihazırda başvuruda bulunmuş olduğu sonucunu çıkarıyorum,” dedi Grosvenor.

Morton başıyla evetledi. Elindeki kağıdı bıraktı ve bir kronometre aldı. Düşünceli düşünceli inceledi onu. “Gelecek toplantı iki gün sonra ve bundan böyle ben ertelemediğim sürece her hafta tekrarlanacak Sanırım...” —yüksek sesle düşünüyor gibiydi— “on iki gün sonraki toplantıyı iptal etmem hiç de güç olmayacak.” Elindeki kronometreyi masaya bıraktı ve ayağa kalktı. “Bu savunmanı hazırlaman için sana yirmi iki gün bırakıyor.”

Grosvenor da yavaşça kalktı ayağa. Zaman sınırı üzerinde yorum yapmamaya karar vermişti. O an için yeterli görünüyordu ama bunu söylemesi kendi derdine fazlasıyla düşmüş olduğunu düşündürecekti. Sürenin bitmesinden çok daha önce bölümünü ya yeniden kazanmış ya da tam anlamıyla yenilmiş olacaktı.

“Dikkatinizi çekmek istediğim bir şey daha var,” dedi. “Uzay giysisinde olduğum zamanlarda diğer bölüm şefleriyle doğrudan görüşebilmeliyim.”

Morton gülümsedi. “Eminim bu sadece gözden kaçmış bir sorundur. Hemen düzeltilecektir.”

El sıkışarak ayrıldılar. Kendi bölümüne dönerken Grosvenor’a çok dolaylı yollardan da olsa neksiyoloji adım adım ilerliyormuş gibi geliyordu.

Grosvenor dış odaya girdiğinde Siedel’ın bir kenarda durmuş kimyagerleri izlemekte olduğunu şaşırarak gördü. Psikolog da onu görmüş ve başını iki yana sallayarak yaklaşmaya başlamıştı.

“Genç adam,” dedi Siedel, “bu biraz ahlak dışı olmuyor mu?”

Grosvenor, adamlara ne yaptığını Siedel’ın anlamış olduğunu midesi burularak tahmin etti. Aceleyle yanıt verirken bunu belli etmemeye çalıştı: “Tamamen ahlak dışı, efendim. Yasal haklarınız

çiğnenerek bölümünüz işgal edildiğinde kendinizi nasıl hissederseniz ben de işte öyle hissediyorum."

Niçin burada, diye geçirdi aklından. Onu Kent mi gönderdi?

Siedel çenesini ovuşturdu. Parlak, siyah gözleri olan iriyarı bir adamdı. "Bunu demek istememiştim," dedi ağır ağır. "Ama kendini haklı bulduğunu görüyorum."

Grosvenor taktik değiştirdi. "Bu adamlar üzerinde uygulamakta olduğum eğitim yöntemini mi kastediyorsunuz?"

Siedel kısmen alaycı bir ifadeyle "Onu kastediyorum," dedi. "Anormal tavırlar sergilemekte olduğunu düşündüğü adamlarını Mr. Kent'in isteği üzerine muayene ettim. Tanımı rapor etmek zorundayım."

"Niçin?" dedi Grosvenor. İçtenlikle sürdürdü konuşmasını: "Mr. Siedel, bölümüm sırf ona oy vermeyeceğimi açıkça dile getirdiğim için benden nefret eden biri tarafından işgal edildi. Bu durum gemi kurallarını ihlal ettiğine göre, mümkün olan her şekilde kendimi korumam da benim hakkımdır. Dolayısıyla tamamen özel bu tartışmada tarafsız kalmanızı sizden rica ediyorum."

Siedel'ın kaşları çatılmıştı. "Anlamıyorsunuz," dedi. "Ben burada bir psikolog olarak bulunuyorum. Deneğin izni olmadan hipnoz uygulamanızı bilim ahlakının tamamen dışında görüyorum. Böyle bir duruma göz yummamı istemeniz beni şaşırtıyor."

"Bilim ahlakı anlayışımın en az sizinki kadar titiz olduğu konusunda sizi temin ederim," dedi Grosvenor. "Bu adamları kendi izin ve bilgileri dışında hipnotize etmiş olsam da, bundan yararlanarak onları utandırmak ya da incitmek aklımın ucundan bile geçmedi. Bu koşullarda, sizin niçin Kent'in safında yer almanız gerekeceğini anlayamıyorum."

Siedel somurttu. "Bu Kent'le senin aranızda... öyle değil mi?"

“Asıl olarak,” dedi Grosvenor. Neyin gelmekte olduğunu kestirebiliyordu.

“Ama yine de Kent’i değil bir grup masum adamı hipnotize ettin,” dedi Siedel.

Grosvenor konferansında dört kimya teknisyeninin nasıl bir tutum sergilediklerini anımsıyordu. İçlerinden en azından birkaçı tam anlamıyla masum sayılmazlardı. “Bu konuda sizinle tartışacak değilim,” dedi. “Diyebilirim ki, zamanın başlangıcından bu yana, sessiz çoğunluk dürtülerini sorgulamadıkları önderlerinin emirlerine sualsiz boyun eğmenin bedelini ödemişlerdir. Ama bunu bir yana bırakarak size bir soru yöneltmek istiyorum.”

“Evet?”

“Teknik atölyeye girdiniz mi?”

Siedel başıyla evetledi, ama bir şey demedi.

“Kayıtları gördünüz mü?” diye ısrar etti Grosvenor.

“Evet.”

“Neyle ilgili oldukları dikkatinizi çekti mi?”

“Kimya bilgileri.”

“Onlara verdiğim sadece bu,” dedi Grosvenor. “Onlara vermeyi düşündüğüm de sadece bu. Ben bölümümü bir eğitim merkezi addediyorum. Buraya zorla girenler isteseler de istemeseler de eğitime tabi tutulurlar.”

“İtiraf edeyim ki,” dedi Siedel, “onlardan bu şekilde nasıl kurtulabileceğini göremiyorum. Yine de, yaptıklarını Mr. Kent’e memnuniyetle ileteceğim. Adamlarının bir parça daha kimya öğreniyor olmalarına itiraz etmeyecektir.”

Grosvenor yanıt vermedi. Kent’in bir grup asistanının kimya konusunda en az onun kadar bilgili hale gelmelerini —ki çok geçmeden böyle olacaktı— nasıl karşılayacağına dair kendi fikirleri vardı.

Siedel koridorda gözden kaybolurken ardından kara kara düşündü. Adamın Kent'e tam teşekküllü bir rapor vereceği açıktı, ki bu da yeni bir plana gerek olacak demekti. Orada dururken Grosvenor sert savunma önlemleri almak için acele etmemeye karar verdi. Herhangi bir sürekli ve pozitif eylemin gemide tam da önlemeye çalıştığı bir ortama yol açmayacağından emin olmak çok zordu. Döngüsel tarih görüşüne karşı çekincelerine rağmen, uygarlıkların doğduklarını, yaşlandıklarını ve öldüklerini anımsamak yerinde olacaktı. Daha fazla bir şeye kalkışmadan önce gidip Korita'yla konuşmasında ve istemeden ne tür tuzaklara düşebileceğini anlamasında yarar vardı.

Japon bilimadamını geminin diğer yanında, Neksiyoloji Bölümlüyle aynı kattaki B Kütüphanesi'nde buldu. O geldiğinde Korita kütüphaneden çıkmak üzereydi ve Grosvenor da onunla birlikte yürümeye başladı. Fazla uzatmadan doğrudan doğruya konuya girdi.

Korita hemen yanıt vermedi. Uzun boylu tarihçi biraz da kuşkuyla konuşmaya başlamadan önce koridoru boylu boyunca yürüdüler. "Dostum," dedi Korita, "özgül sorunları genellemeler bazında çözmeye çalışmanın zorluklarını takdir ediyorsunuzdur, ki bu da döngüsel tarih görüşünün hemen hemen her şeyi demektir."

"Yine de," dedi Grosvenor, "birkaç kıyasın benim açımdan yararı büyük olacaktır. Bu konuda okuduğum kadarıyla biz halen uygarlığımızın geç döneminde, yani 'kışındayız'. Bir başka deyişle, tam şu anda çürümemize yol açacak hatalar yapmakla meşgulüz sanırım. Bu konuda birkaç fikrim var, ama daha fazlasını öğrenmeliyim."

Korita omuz silkti. "Kısaca belirtmeye çalışayım." Bir süre sustu, sonra devam etti: "Uygarlıkların 'kış' dönemlerinin önde gelen ortak paydası milyonlarca bireyin işlerin nasıl yürüdüğü

hakkında giderek artan bir kaygıya kapılmalarıdır. İnsanlar bedenlerinde, zihinlerinde ve çevrelerinde olup bitenler hakkında batıl ya da doğaüstü açıklamalar yapılmasına tahammül edemezler. Bilginin giderek birikmesiyle birlikte en basit zihinlerde bile olaylar ilk kez derinlemesine görülmeye başlanır ve küçük bir azınlığın soydan gelen üstünlük iddialar bilinçli biçimde reddedilir. Çetin bir eşitlik savaşı başlamıştır artık."

Korita bir an durakladı, sonra sözlerini sürdürdü: "Yazılı tarihteki tüm uygarlıkların 'kış' dönemleri arasındaki en belirgin paralellik bu yaygın kişisel yücelme savaşımıdır. İyi ya da kötü, bu mücadele azınlığın kendine siper ettiği yasal düzenlemeler çerçevesinde sürdürülür. Savaş alanında sonradan gelenler, dürtülerini tam olarak anlayamadan atılırlar kavgaya. Sonuç disipline alınmamış zekanın topyekün bozgunudur. İnsanlar pişmanlık ve ihtiraslarıyla kafaları kendilerininki kadar karışık önderlerin peşine takılırlar. Sonuçta ortaya çıkan düzensizlik önceden iyice belirlenmiş adımlar halinde nihai statik devlete varacaktır."

"Gruplardan biri er ya da geç üste çıkar. Bir kere iktidara geldiklerinde bu önderler 'güven otamını' öylesine kanlı biçimde sağlarlar ki kitleler korku içinde siner. Güç sahipleri etkinlikleri derhal kısıtlamaya başlar. Örgütlü her toplum için gerekli olan izin, ehliyet ve düzenleyici diğer uygulamalar baskı ve tekelciliğin araçları haline dönüşür. Bireyin yeni bir atılımda bulunabilmesi önce çok zor, sonra olanaksız hale gelir. Böylece hızla eski Hindistan'daki gibi bir kast sistemine kayarız. Birey yaşamını geçireceği konuma doğmuştur ve bunu değiştiremez... İşte, bu kısa özetin yararı olacak mı?"

"Daha önce de dediğim gibi," diye yavaşça konuştu Grosvenor, "Mr. Kent'in karşıma çıkardığı sorunu sizin tarif ettiğiniz geç

uygarlık dönemi insanının düşeceği benmerkezci hatalara düşmeden çözmeye çalışıyorum. Tazı'da halen var olan düşmanlıkları daha da kışkırtmadan kendimi ona karşı makul biçimde savunup savunamayacağımı bilmek istiyorum."

Korita acı acı gülümsedi. "Eğer başarırsan bu benzersiz bir zafer olacaktır. Tarihsel açıdan, kitleler bazında, bu sorun hiçbir zaman çözülemedi. Eh, sana iyi şanslar, genç adam."

Olay tam o anda oldu.

9

Grosvenor'ın katındaki "cam" odanın önünde durmuşlardı. Aslında ne camdı tabii, ne de tam anlamıyla bir oda. Geminin dış çeperinde, dirençli bir metalin kristalize edilmesiyle cam havası verilmiş bir cumbaydı. Öylesine şeffaftı ki orada sanki hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Diğer yanda uzayın karanlık boşluğu uzanıyordu.

Grosvenor geminin içinde yol aldığı küçük yıldız kümesinden neredeyse çıkmak üzere olduğunu bilinçsizce fark etmişti. Kümedeki beş bin yıldızdan sadece birkaç tanesi hâlâ görünürdeydi. "Zamanınızın olduğu bir ara sizinle yine konuşmak isterim, Mr. Korita," demek üzere ağzını açtı.

Demedi. Tam önündeki camda tüylü bir şapka giymiş bir kadının bulanık ve ikili görüntüsü duruyordu. Görüntü titreşip parlıyordu. Grosvenor göz kaslarında tuhaf bir gerilme hissetti. Zihni bir an için bomboş kaldı. Hemen ardından bunu sesler, ışıltılar ve keskin bir acı duyusu takip etti. Hipnotik varsanılar! Bunu anlamasıyla birlikte elektriğe kapılmışçasına titredi.

Onu kurtaran da bu olmuştu. Karşısındaki ışık oynamalarının mekanik olarak ima ettikleri şeyi aklı kendi şartlandırılmışlığıyla derhal reddetmişti. Hızla döndü ve en yakın iletişim aygıtına koşarak "Görüntülere sakın bakmayın! Bunlar hipnotik! Saldırı altındayız!" diye bağırdı.

Döndüğünde Korita'nın baygın bedenine takıldı. Durdu ve adamın yanına çömeldi.

"Korita," dedi sert bir sesle, "beni işitebiliyor musun?"

“Evet.”

“Seni sadece benim emirlerim etkiler. Anladın mı?”

“Evet.”

“Gevşiyor ve unutmaya başlıyorsun. Zihnin huzur içinde. Görüntülerin etkisi siliniyor. Şimdi tamamen yok oldular. Tamamen gittiler. Anlıyor musun? Tamamen gittiler.”

“Anladım.”

“Seni bir daha etkileyemezler. Aslında, ne zaman bir görüntü görsen, evinden güzel bir anı gelecek aklına. Açık mı?”

“Çok.”

“Şimdi uyanmaya başlıyorsun. Üçe kadar sayacağım. ‘Üç’ dediğimde tamamen uyanmış olacaksın. Bir... İki... üç... Uyan!”

Korita gözlerini kırpıştırdı. “Ne oldu?” dedi şaşkın bir sesle.

Grosvenor çabucak açıkladı ve sonra “Ama şimdi, peşimden gel hemen!” dedi. “Karşı telkinlerime rağmen ışık oynamaları zihnimi çekiştirip duruyor.”

Şaşkınlık içindeki arkeoloğu da peşi sıra sürükleyerek Neksiyoloji Bölümü’ne gitti. İlk köşeyi döndüklerinde yerde yatan bir bedenle karşılaştılar.

Grosvenor adama pek de hafife alınmayacak bir tekme attı. Şok bir tepki almak istiyordu. “Beni duyuyor musun?” diye sordu.

Adam kıpırdadı. “Evet.”

“Dinle o zaman! Işık oynamalarının senin üzerinde etkisi yok artık. Şimdi ayağa kalk. Tamamen uyanıksın.”

Adam ayağa kalktı ve yumruğunu çılgınca savurarak ona doğru atıldı. Grosvenor yana kaçınca saldırgan körlemesine sendeleyerek geçip gitti.

Grosvenor adama durmasını emretti ama o ardına bile bakmadan yalpalayarak ilerlemeye devam etti. Bu, Grosvenor’ın yaptığı telkinlerin henüz tam anlamıyla hedefi bulmadıklarını, ya da

şimdiden baltalanmaya başladıklarını gösteriyordu. "Ama nedir bunlar?" diye sordu.

"Onlara bakma!"

Bakmamak çok güçtü. Grosvenor duvarlardaki bu görüntülerden yansıyan ışık oynamalarını engellemek için gözlerini sürekli kırpıyordu. Başlangıçta görüntüler ona her yerdelermiş gibi gelmişti. Sonra kadınsı biçimlerin —bazıları garip biçimde çift, bazıları tek— duvarın şeffaf ya da yarı şeffaf aynamsı bölümlerinde olduğunu fark etti. Işığı bu şekilde yansıtan yüzlerce yer vardı, ama bir sınır sayılırdı yine de.

Başka adamlarla da karşılaştılar. Kurbanlar koridor boyunca rasgele serilmişlerdi. Uyanık adamlara iki kez rastladılar. Biri yolun ortasında görmeyen gözlerle duruyordu ve Korita'yla Grosvenor geçerlerken dönüp bakmadı bile. Diğer adam ani bir çığlık attı, titreşim tabancasına sarıldı ve ateşledi. Işın Grosvenor'ın hemen yanında, duvarda patladı. Adamı o anda alaşağı ettiler. Adam —Kent'in destekleyicilerinden biriydi— ona düşmanca bakıyordu. "Seni lanet casus!" dedi öfkeyle. "Senin defterini düreceğiz!"

Grosvenor adamın abuk sabuk tavrının nedenini araştırmak için vakit ayırmadı. Ama Korita'yı Neksiyoloji Bölümü'ne götürürken iyiden iyiye gerginleşmişti. Eğer kimyagerlerden biri ona karşı böyle düşmanca bir tavır sergileyecek biçimde kışkırtılabiliyorsa, odalarını işgal eden diğer on beş adam ne olacaktı?

Hepsinin de baygın durumda olduklarını içi ferahlayarak gördü. Aceleyle biri Korita biri de kendisi için iki adet güneş gözlüğü buldu ve sonra duvarlara, tavana ve zemine sürekli olarak yanıp sönen ışıldaklar çevirdi. Görüntüler ışıldakların güçlü parıltısı altında seçilemez duruma gelmişlerdi.

Grosvenor teknik atölyeye girdi ve oradan hipnotize ettiği adamları serbest bırakacak komutlar yayınlamaya başladı. Baygın

durumdaki iki adamı verecekleri tepkileri görmek için kapı aralığından izliyordu. Beş dakika geçtiğinde hâlâ bir belirti yoktu. Saldırganın hipnotik düzenlemeleri adamların zihinlerini es geçmiş, hatta belki de kullanabileceği herhangi bir sözcüğü etkisiz hale getirmekte bundan yararlanmış olabilirdi. Bir süre sonra ayılıp hep birden ona saldırmaları da olasılık dahilindeydi.

Korita'nın yardımıyla onları lavaboya sürükledi ve kapıyı üzerlerine kilitledi. Bir gerçek apaçık ortadaydı: Kendini anında eyleme geçerek ancak kurtarabildiği, çok güçlü, mekanik-görsel bir hipnozdu bu, ama olup bitenler sadece görüntüyle sınırlı değildi. Görüntüler beynini gözleri vasıtasıyla uyararak onu denetim altına almaya çalışmışlardı. Bu konuda yapılan araştırmaları yakından izlemişti. Her ne kadar saldırganlar bunu bilmiyor olsalar da, insan sinir sisteminin yabancı bir canlı tarafından denetim altına alınması bir ansefalo-ayarlayıcı olmadan olanaksızdı.

Az daha kendi başına da geleceği üzere, adamların derin transa geçtiklerini ya da kafalarının varsanılarla karıştığını ve yaptıklarından sorumlu olmayacaklarını tahmin edebiliyordu.

Görevi kontrol köprüsüne çıkmak ve geminin enerji kalkanını açmaktı. Saldırı nereden geliyor olursa olsun —ister başka bir gemi, ister doğrudan doğruya bir gezegenden— düşmanın gönderdiği taşıyıcı ışınlar bu şekilde kesinlikle engellenmiş olacaklardı.

Grosvenor taşınabilir bir ışık ünitesini çılgına dönmüş parmaklarıyla hazırlamaya girişti. Kontrol köprüsüne giderken yol boyunca görüntüleri engelleyecek bir şeye ihtiyacı vardı. Bir anlık hafif bir baş dönmesi duyar gibi olduğunda son bağlantıyı yapmak üzereydi. Geminin rotasında hafif bir sapma gerçekleştiren anti-ivme motorlarının devreye girmeleriyle oluşan bir histi bu.

Rota gerçekten sapmış mıydı? Bunu kontrol etmesi gerekecekti... ama daha sonra.

“Bir deney yapmak niyetindeyim,” dedi Korita’ya. “Burada bekleyin lütfen.”

Grosvenor ışık ünitesini yakındaki bir koridora taşıdı ve onu motorlu bir aracın arka kısmına yerleştirdi. Sonra kendisi de bindi ve asansörlere doğru gitmeye başladı.

Görüntüleri ilk görüşünden bu yana on dakika kadar geçtiğini tahmin ediyordu.

Asansörlerin olduğu koridorun köşesini saatte kırk kilometre hızla aldı ki bu göreceli olarak daha dar alanlar için oldukça fazlaydı. Asansörlerin tam karşısına düşen gözlem cumbasında iki adam ölümüne boğuşmaktaydı. Grosvenor’a aldırmadan itişerek küfür yağdırmaya devam ettiler. Yüksek sesle soluyorlardı. Grosvenor’ın ışık ünitesi birbirlerine karşı duydukları nefrete hiçbir etki etmemişti. Hangi sanal dünyaya sürüklenmişlerse eğer çok derine batmışlardı.

Grosvenor aracını en yakın asansöre doğru sürdü ve alt katlara inmeye başladı. Kontrol köprüsünü terk edilmiş halde bulmayı ümit ediyordu.

Bu ümidi ana koridora çıkar çıkmaz söndü. Koridor insan kaynıyordu. Barikatlar kurulmuştu ve havada tartışmasız bir ozon kokusu vardı. Titreşim tabancaları tıslayıp tütüyordu. Grosvenor asansörden dışarıyı gözleyerek durumu değerlendirmeye çalıştı. Çok kötü görünüyordu. Kontrol köprüsünün her iki girişi de devrilmiş taşıyıcılarla kesilmişti. Araçların ardında üniformalı adamlar sipere yatmıştı. Grosvenor savunucuların arasında Yüzbaşı Leeth’i görür gibi oldu ve öte tarafta, saldıranların barikatının ardında ise, Başkan Morton duruyordu.

Bu her şeyi açıklıyordu. Bastırılmış düşmanlıklar görüntülerle birlikte ortaya çıkmıştı. Bilimadamları, bilinçaltlarında daima nefret etmiş oldukları askerlerle dövüşüyorlardı. Askerler de

bilimadamlarına yönelik öfke ve küçümseme duygularını salıvermişlerdi.

Grosvenor bunun birbirlerine yönelik gerçek duygularını göstermediğini biliyordu. İnsan aklı birbirine zıt sayısız dürtüyü, bireyin ömrünü biri diğerine üstünlük sağlamadan sürdürebileceği biçimde dengede tutabilirdi. Bu ince denge şimdi altüst olmuştu. Sonuç bütün bir keşif seferini tehdit eder ve amaçları ancak tahmin edilebilecek bir düşmanı zafere ulaştırır hale gelmişti.

Her halükârda kontrol köprüsünün girişi kesilmiş durumdaydı. Grosvenor ister istemez kendi bölümüne çekildi.

Korita onu kapıda karşıladı. "Bak!" dedi. *Uzay Tazısı*'nın burnundaki hassas dümene ayarlanmış duvar ekranlarından birini işaret ediyordu. Ekran bir dizi çok ince görüntüye odaklanmıştı. Her şey olduğundan da karmaşık görünüyordu. Grosvenor dikkatle baktı ve geminin sonuçta parlak, beyaz bir yıldıza yönelecek biçimde ağır ağır dönmekte olduğunu gördü. Onu rotasında tutmak üzere periyodik düzeltmeler yapacak bir oto-mekanizma kurulmuştu.

"Düşman bunu yapabilir mi?" diye sordu Korita.

Grosvenor daha da şaşırmış ve telaşlanmış halde başını iki yana salladı. Kamerayı görebileceği biçimde destek araçlarının bulunduğu kısma yöneltti. Yıldızın spektrumuna, büyüklüğüne ve parlaklığına bakılırsa dört ışık yılından biraz daha uzaktaydı. Gemi beş saatte bir ışık yılı gidiyordu. Hâlâ ivmelendiğine göre bu hesaplanabilir bir eğriyle artacaktı. Geminin yıldızın civarına aşağı yukarı on bir saatte erişeceğini kestirdi.

Grosvenor ekranı ani bir hareketle kapattı. Afallamış ve inanamaz durumda kalakaldı orada. Geminin rotasını değiştiren sanrılı şahsın amacı mahvolmak da olabilirdi. Eğer durum buysa, bir felaketi önlemek için topu topu on saati vardı.

O anda bile, açık seçik bir planı olmayan Grosvenor'a, düşmana hipnoz teknikleri kullanılarak yapılacak bir saldırı tek çıkar yol gibi görünüyordu. Bu arada...

Kararlılıkla doğruldu. Kontrol köprüsüne gitmek için ikinci bir girişimde bulunmanın vakti gelmişti.

Beyin hücrelerini doğrudan doğruya uyaracak bir şeye ihtiyacı vardı. Bunu yapabilecek birkaç aygıt biliyordu. Tek istisna uyaranların bir zihinden diğerine gitmesini sağlayan ansefalo-ayarlayıcıydı.

Ayarlayıcılardan birini Korita'nın yardımıyla kurması Grosvenor'a birkaç dakikaya mal olmuştu. Aygıtı denemek daha da fazla zaman gerektirmişti ve çok hassas bir makine olduğundan taşıma aracına ancak çevresi bir dizi yayla yastıklanarak monte edilebilmişti. Bütün bu hazırlık tam otuz yedi dakika sürmüştü.

O sırada ona eşlik etmek isteyen arkeologla çok kısa ama çok sert bir tartışma yaşadı. Sonunda Korita geride kalmayı ve harekât üssünü korumayı kabul etti.

Ansefalo-ayarlayıcıyı taşımak Grosvenor'ı kontrol köprüsüne giderken aracının hızını düşük tutmaya zorlamıştı. Bu yavaşlama onu huzursuz ediyordu, ama aynı zamanda saldırının ilk dakikalarından beri olagelen değişiklikleri gözleme fırsatını da vermişti.

Kendinde olmayan sadece bir kişi gördü. Derin transa dalmış olanların çoğunun spontan olarak uyandıklarını tahmin etti. Hipnozda bu tür uyanmalara sık rastlanırdı. Şimdi bu adamlar başka uyaranlara da aynı gelişigüzel temelde tepki veriyor olsalar gerekti. Bu ne yazık ki —her ne kadar kaçınılmaz olsa da— uzun zamandır baskı altında tutulmuş dürtülerin dizginleri ele aldığı anlamına geliyordu.

Dolayısıyla, normal koşullar altında birbirlerinden pek hazzetmeyen insanlar bir an içinde öldüresiye nefret eder hale gelmişlerdi.

Buradaki ölümcül şık işin farkında olmamalarıydı. Çünkü zihin şahsın haberi olmadan karıştırılabilir. Kötü çevre şartlarıyla, ya da bir gemi dolusu adama yönelik saldırılarla karışabilir. Ne olursa olsun, adamlar zihinlerindeki yeni dürtü ve düşüncelerini her zamanki mantıklı inançları olarak değerlendirmekteydiler.

Grosvenor kontrol köprüsünün katına vardığında asansörün kapısını açtı ve aceleyle geri çekildi. Bir alev makinesi koridor boyunca ateş kusuyordu. Metal duvarlar sert bir sesle hışırdıyordu. Dar görüş alanında bile üç ölü sayabiliyordu. O beklerken müthiş bir patlama oldu. Alev ansızın kesildi. Hava mavi bir dumanla doldu ve sıcaklık boğucu biçimde yükseldi. Birkaç saniye sonra hem duman hem de sıcaklık kaybolmuştu. En azından havalandırma tertibatının çalışmakta olduğu belliydi.

Dikkatle bir göz attı dışarıya. İlk bakışta koridor terk edilmişe benziyordu. Sonra birkaç metre ötede, bir gözlem cumbasına sığınmış durumdaki Morton'ı gördü. Hemen hemen aynı anda Başkan da onu görmüş ve eliyle gelmesini işaret etmişti. Grosvenor önce tereddüt etti, sonra bu riski göze almak zorunda olduğuna karar verdi. Aracını asansörün çıkışına doğru sürdü ve aralıktan dışarı fırladı. Başkan onu coşkuyla karşıladı.

"Tam da görmek istediğim adamsın," dedi. "Kent ve grubu saldırılarını örgütlemeden önce kontrol köprüsünü Yüzbaşı Leeth'in elinden almalıyız."

Morton'ın bakışları sakin ve zekiceydi. Hakları için mücadele eden bir adama benziyordu. Söyledikleri için bir açıklama yapmak gereğini duymamıştı. Başkan konuşmaya devam etti: "Özellikle Kent'e karşı senin yardımına ihtiyacımız var. Daha önce hiç

görmediğimiz kimyasal bir madde getirmeye hazırlanıyorlar. Şu ana dek vantilatörlerimiz bu maddeyi gerisingeri onlara püskürttü ama onlar da kendi vantilatörlerini kuruyorlar. Buradaki büyük soru şu: Yüzbaşı Leeth'i Kent gücünü toparlamadan önce yenebilir miyiz?"

Zaman Grosvenor için de büyük bir sorundu. Hiç çaktırmadan sağ elini sol bileğine kaldırdı ve ansefalo-ayarlayıcının kontrolünü çalıştırdı. "Bir planım var, efendim," derken aracı Morton'a odaklamıştı. "Düşmana karşı çok etkili olacağını sanıyorum."

Sustu. Morton yere bakıyordu. "Bir ayarlayıcı getirmiş ve çalıştırmışsın," dedi Başkan. "Bununla ne elde etmek istiyorsun?"

Grosvenor'ın gergin ilk tepkisi bir bahane aramak olmuştu. Morton'ın bu tür ayarlayıcılara pek aşina olmayacağını ummuştu. Bu umut boşa çıktığında da aracı kullanmayı hâlâ deneyebilirdi, ama sürpriz avantajına sahip olmayacaktı. Tedirginliğini gidermekte başarılı olamadığı bir sesle "İşte bu," dedi. "Kullanmak istediğim araç bu."

Morton bir an duraksadı, sonra "Anladığım kadarıyla sen bana..." dedi. Durdu. Yüzü ilgiyle aydınlandı. "Elbette," dedi, "bu çok iyi. Eğer uzaylılar tarafından saldırıya uğradığımız fikrini yayabilirsen..."

Konuşmasını kesti. Dudakları büzüldü. Bir şeyleri hesaplıyormuşçasına gözlerini kısmıştı. "Yüzbaşı Leeth benimle iki kez anlaşmak istedi," dedi. "Şimdi bunu kabul etmiş gibi görüneceğiz ve sen makinenle beraber gideceksin oraya. Bize işaret verdiği anda saldırıya geçeceğiz." Kibirle devam etti: "Zaferimiz için mübah olmadığı sürece ne Kent'le ne de Yüzbaşı Leeth'le anlaşmak istemeyeceğim açıktır. Bunu anlıyorsundur, umarım."

Grosvenor Yüzbaşı Leeth'i kontrol köprüsünde buldu. Komutan onu sert bir dostlukla karşıladı. "Bilimadamları arasındaki şu kavga bizi zor durumda bıraktı," dedi içtenlikle. "Keşif seferine karşı olan

asgari yükümlülüğümüzü yerine getirmek için kontrol köprüsüyle makine dairesini korumak zorundayız." Ciddiyetle salladı başını. "Herhangi bir tarafın kazanmasına izin vermemiz söz konusu bile değil, tabii ki. Son tahlilde, biz askerler iki taraftan birinin zaferine engel olmak için kendimizi feda etmeye hazırız."

Bu açıklamalar Grosvenor'a geliş amacını bir an için unutturmuştu. Gemiyi doğrudan doğruya yıldıza yöneltenin Yüzbaşı Leeth olup olmadığını merak ediyordu. İşte bu kuşkusu kısmen de olsa doğrulanmıştı. Komutana göre askerler dışında herhangi bir grubun kazanmasına izin vermek düşünülemezdi bile. Bütün seferin gözden çıkarılabileceği düşüncesine geçmek için artık tek bir adım yeterli olacaktı.

Rasgele hareket ediyormuş gibi yapan Grosvenor ansefalo-ayarlayıcının yansıtıcısını Yüzbaşı Leeth'e yöneltti.

İnsan beyninin doksan milyar hücresi arasında aksondan dentrite, dentritten aksona akan ufacık beyin dalgaları ve geçmişten gelen çağrışımların çizdiği bir rotadan hiç ayrılmadan işleyen bir düzen vardı. Her hücre uyaran ve gerilim arasında karmaşık bir etkileşim olan kendi elektrolit-kolloid dengesine sahipti. Beyin içindeki enerji akımını doğru biçimde saptayabilecek aygıtlar ancak yıllar süresince ve yavaş yavaş geliştirilmişti.

İlk ansefalo-ayarlayıcı meşhur elektroansefologramın dolaylı bir torunuydu. Ama işlevi ilk aygıtın tam tersiydi. İstenilen düzeyde yapay beyin dalgaları oluşturuyordu. Yetenekli bir uzman bu aracı kullanarak beynin istediği kesimini uyarabilir ve böylece düşünceler, duygular ve düşler yaratarak bireyin geçmişindeki herhangi bir anıyı da yüzeye çekebilirdi. Kendi başına bir uzaktan kontrol aracı sayılmazdı. Denek kendi benliğine sahip kalırdı. Ancak araç bir kişinin beyin dalgalarını bir başka kişiye nakledebilirdi. Bu

impulslar gönderenin düşüncelerine göre değişkenlik gösterdiğinden alıcı çok esnek bir yelpazede uyarılabilirdi.

Ayarlayıcının varlığından haberdar olmayan Yüzbaşı Leeth kafasındaki düşüncelerin artık kendine ait olmadıklarını da fark edemedi. "Görüntüler kullanılarak gemimize yapılan saldırı bilimadamlarının kavgasını haince ve affedilmez kılıyor," dedi. Durakladı, sonra devam etti: "İşte planım şöyle."

Plan alev makinelerini, müthiş bir ivmeyi ve her iki bilimadamı grubunun da kısmen ortadan kaldırılmalarını içeriyordu. Yüzbaşı Leeth uzaylılardan bahis bile etmediği gibi niyetini düşmanının casusuna açıklamakta olduğunu da aklına getirmemişti. "Sizin en iyi hizmet edeceğiniz yer, Mr. Grosvenor, bilim bölümünde olacaktır," diye bitirdi konuşmasını. "Birçok bilim dalının eşgüdümünden haberdar bir neksiyolog olarak, diğer bilimadamlarına karşı belirleyici bir rol üstlenebilir ve..."

Grosvenor bitkin ve cesareti kırılmış halde vazgeçti. Kargaşa bir kişinin üstesinden gelemeyeceği kadar büyüktü. Ne yana baksa silahlı adamlar görüyordu. Toplam olarak yirminin üzerinde ceset saymıştı. Yüzbaşı Leeth ile Başkan Morton arasındaki huzursuz ateşkes alev makinelerinin püskürmesiyle her an bitebilirdi. Morton'ın Kent'in saldırısını göğüslediği yerden şimdi bile vantilatörlerin uğultusu geliyordu.

Yine yüzbaşıya dönerken içini çekti. "Bölümümden bir miktar araç gereç getirmem gerekecek," dedi. "Beni arka asansörlere geçirebilir misiniz? Beş dakikaya kalmaz geri dönmüş olurum."

Birkaç dakika sonra aracını bölümünün arka kapısına yanaştırırken Grosvenor'a artık ne yapması gerektiğine dair hiç kuşkusu kalmamış gibi geliyordu. İlk düşündüğünde çok havada bir fikirmiş gibi görünen şey şu anda elinde kalan yegâne plandı.

Uzaylılara kendi görüntüleri ve hipnoz silahlarıyla karşı saldırıya geçmek zorundaydı.

10

Grosvenor hazırlıklarını sürdürürken Korita'nın onu seyretmekte olduğunun da farkındaydı. Arkeolog yanına geldi, ansefalo-ayarlayıcıya bağlamakta olduğu bir dizi elektrik aygıtına baktı, ama hiçbir şey sormadı. Geçirdiği kötü deneyimi tamamen atlatmışa benziyordu.

Grosvenor yüzünde biriken terleri siliyordu sürekli olarak. Üstelik içerisi sıcak bile değildi. Oda ısısı normalde durmuştu. İlk işlemleri tamamladığında, içindeki huzursuzluğu irdelemek için bir mola vermesi gerektiğini anladı. Sonunda düşmanı hakkında yeterince bilgisi olmadığına karar verdi.

Nasıl hareket ettikleri hakkında bir görüşe sahip olması yeterli değildi. Buradaki asıl gizem şaşılacak derecede kadınsı bedenlere ve yüzlere sahip olmalarındaydı, kimi çift kimi tek halde. Eyleme geçmek için basit de olsa mantık sınırları içinde düşünsel bir temele ihtiyacı vardı. Sadece onun bilgi birikiminin verebileceği planını dengelemek için elzemdi bu.

Korita'ya döndü ve "Döngüsel tarih açısından bakıldığında bu yaratıklar kültürlerinin hangi aşamasında olabilir?" diye sordu.

Arkeolog bir koltuğa oturdu, dudaklarını büzdü ve "Bana planını anlat," dedi.

Grosvenor açıklarken arkeoloğun yüzü bembeyaz kesilmişti. Sonunda, biraz da yersizce, "Nasıl oldu da diğerlerini değil ama beni kurtardın?" diye sordu.

“Sana derhal yetişebilmiştim. İnsan sinir sistemi tekrarlayarak öğrenir. Işık oyunları senin için diğerlerine olduğu kadar çok sayıda tekrarlanmıştı.”

“Bu felaketten sıyrılmamızın bir yolu var mı?” diye sordu arkeolog.

Grosvenor donukça gülümsedi. “Neksiyoloji hipnotik şartlanmayı da içerdiğine göre, neksiyal eğitim bunu engelleyebilirdi. Hipnoza karşı tek savunma yöntemi vardır ve bu da bu konuda tam bir eğitim almış olmak demektir.”

Sustu. “Mr. Korita, lütfen soruma yanıt veriniz. Şu döngüsel tarih hani...”

Arkeoloğun alnında ince bir hat halinde ter birikmişti. “Dostum,” dedi, “bu aşamada bir genelleme yapmamı beklemiyorsundur herhalde. Bu yaratıklar hakkında ne biliyoruz?”

Grosvenor içinden bir of çekti. Tartışmanın gerekliliğini anlıyordu, ama zamanın yaşamsal önemi vardır. Kararsız bir sesle “Bunlar gibi çok uzak mesafelerden hipnoz uygulayabilen varlıklar,” dedi, “birbirlerinin zihinlerini de büyük olasılıkla okuyabiliyorlardır ve insanların ancak ansefalo-ayarlayıcı sayesinde kullanabildikleri telepati gücüne sahip olsalar gerek.”

Ansızın heyecanlanarak öne doğru eğildi. “Korita, zihinleri yapay destek olmadan okuyabilme yetisinin bir kültüre ne gibi etkileri olur?”

Arkeolog oturduğu yerde doğruldu. “Ama, tabii,” dedi. “Yanıt burada. Zihin okuyabilme yetisi her türü yozlaştıracaktır; dolayısıyla bunlar da kültürlerinin yozlaşma aşamasında olmalılar.”

Grosvenor’ın şaşkın suratına bakarken gözleri ışıldıyordu. “Anlamıyor musun? Karşındakinin zihnini okuyabilmen sana onun hakkında her şeyi bildiğini düşündürecektir Bu temelde ancak mutlak kesinlikler üzerine kurulu bir düzen oluşturulabilir. Eğer

biliyorsan kuşkuya nasıl düşersin? Böyle canlılar kültürlerinin ilk dönemlerini göz açıp kapayıncaya dek geçer ve en kısa zamanda mümkün olan yozlaşma aşamasına gelirler."

Grosvenor somurtarak dinlerken Korita Yer ve gökadası tarihindeki kimi uygarlıkların kendilerini nasıl tükettiklerini ve yozlaştıklarını anlattı. Bu toplumlar yeniliği ve devrimi reddederdi. Bir toplum olarak acımasız sayılmazlardı, ama yoksullukları nedeniyle bireylerin acılarına karşı duyarsızlaşmışlardı.

Korita sözlerini bitirdiğinde Grosvenor "Gemimize saldırmalarının nedeni değişime olan kinleridir belki," dedi.

Arkeolog temkinliydi. "Belki."

Bir sessizlik oldu. Korita'nın sözlerini tamamen doğru varsayarak davranmak zorundalarmış gibi geliyordu Grosvenor'a. Başka varsayımlar yoktu elinde. Böylesine bir kuramı çıkış noktası alarak görüntülerden birini sağlama yapmakta kullanabilirdi.

Kronometreye bir göz attığında sinirliliği daha da arttı. Gemiyi kurtarmak için yedi saatten daha az vakti kalmıştı.

Aceleyle, ansefalo-ayarlayıcının içine bir ışın odakladı. Işının önüne çabuk hareketlerle bir ekran kurdu, öyle ki ayarlayıcıdan düşen küçük ve aydınlık bir alan dışında camın kalan kısmı karanlıkta olacaktı.

Derhal bir görüntü oluştu. Çiftli görüntülerden biriydi ve ansefalo-ayarlayıcı sayesinde onu güvenle inceleyebilirdi. Gördüğü ilk net resim onu şaşkınlığa düşürdü. Yaratık sadece kısmen insanımsıydı. Yine de daha önce aklına niçin kadınsı bir görtüntünün geldiğini görebiliyordu. İkili surat bir saç topuzu gibi örülmüş altın renkli tüylerle kaplıydı. Ama, şimdi yanılgı götürmez biçimde kuşu andırdığı anlaşılan kafasının, gerçekten de insansı bir havası vardı. Toplardamara benzeyen çizgilerle dantel gibi

kaplanmış olan yüzü tüysüzdü. Bu çizgilerin şakakları ve burnu andırır tarzda gruplaşmaları yüze insan havası veriyordu.

İkinci çift göz ve ağız birincilerin yaklaşık dörder santimetre üzerindeydiler. İnce ve uzun el ve parmaklarla sonlanan son derece narin iki çift kısa kolun bağlı olduğu ikinci bir çift omuz da vardı ve genel hava kesinlikle kadınsıydı. Grosvenor'ın aklından iki bedenin önce el ve parmaklarının ayrılacakları şeklinde bir düşünce geçti. İkinci beden o zaman kendi ağırlığını taşıyabilecekti. Partogenez, diye düşündü Grosvenor. Ana bedenden yavru bir bedenin filizlenmesi ve sonuçta yeni bir birey halinde anadan kopuş.

Önündeki ekranda izlediği görüntü küntleşmiş kanatlara sahipti. "Bileklerde" tüy tutamları göze çarpıyordu. Şaşırtıcı biçimde dik ve insanı ancak yüzeysel olarak andıran bedenlerinin üzerine parlak mavi giysiler giymişlerdi. Tüylü bir geçmişe ait başka kalıntılar da vardıysa bile giysileri bunu saklıyordu. Açık olan tek şey bu kuşun ne eskiden ne de şimdi kendi gücüyle uçamadığıydı.

Çaresiz bir sesle konuşan Korita oldu. "Bilgi karşılığında hipnotize edilmeye razı olduğunu onlara nasıl ileteceksin?"

Grosvenor sözcüklerle yanıt vermedi. Ayağa kalktı ve bir karatahtaya görüntünün ve kendinin biçimlerini çizdi. Kırk yedi dakika ve bir yığın çizimin ardından duvardaki kuş görüntüsü aniden silindi ve yerini bir kent manzarası aldı.

Büyük bir kent değildi bu ve kente yüksekçe bir mevkiden bakıyor gibiydiler. Çok yüksek, çok dar binalar vardı sanki ve birbirlerine öylesine yakındılar ki sokaklar günün büyük bir kısmında alacakaranlıkta kalıyor olsa gerekti. Grosvenor bunun ilkel bir geçmişten kalan nokturnal alışkanlığı yansıtıp yansıtmadığını merak etti. Genel görünümü yakalayabilmek için tek tek binalara aldırmadı. Her şeyden çok makine bilgilerinin vardığı noktayı, nasıl

iletişim kurduklarını ve gemiye saldırının bu kentten yapılıp yapılmadığını yakalamak istiyordu.

Ne bir makine görebiliyordu, ne uçak, ne de otomobil. Ne de yıldızlaması iletişim için Dünya'da kilometrekareler büyüklüğünde arazilere kurulmuş istasyonlar benzeri bir şey vardı. Demek ki saldırı kesinlikle bu tür bir yerden kaynaklanmamıştı.

Bu olumsuz keşfini yaptığı anda görüntü değişmişti. Artık bir tepenin üzerinde değil kent merkezine yakın bir binadaydı. Bu canlı görüntüleri filme çeken her ne ise ilerliyordu ve o da kenardan aşağı bakıyordu. Temelde görüntünün bütünüyle ilgileniyordu. Yine de bunu ona nasıl iletmekte olduklarını merak etti. Bir görüntüden diğerine geçiş göz açıp kapayıncaya dek olmuştu. Daha fazla bilgiye olan talebini karatahtada belli etmesinin üzerinden henüz bir dakika bile geçmemişti.

Diğerleri gibi bu düşüncede bir anlıktı. Daha düşünmeyi bitirmeden kendini bir binanın kenarından aşağı bakarken bulmuştu. O binayı diğerlerinden ayıran açıklık dört metreden daha fazla görünmüyordu. Ama şimdi tepeden bakarken göremediği bir şey dikkatini çekmişti. Binaların her katı birkaç santimetre genişliğinde yollarla diğer binalara bağlanmıştı. Kuş kentinin yayaları bu dar yolların üzerinde gidip geliyorlardı.

Grosvenor'ın tam altına denk gelen şeritte iki birey birbirlerine doğru ilerlediler. Yere kırk metreden daha fazla mesafe olması umurlarında değilmişe benziyordu. Rasgele bir şey yapıyorlarmışçasına kolayca geçtiler birbirlerini. Her biri uzun bacaklarından birini diğerinin bacağının arkasına dolayıp yolu kavradı, içerdeki bacağını dışarı çekti ve yaratıklar hızlarını bile kesmeden geçip gitmişlerdi. Onları izlerken Grosvenor kemiklerinin ince ve boş olduğunu ve pek de ağır çekmediklerini geçirdi aklından.

Görüntü tekrar ve tekrar değişti. Caddenin bir kesiminden diğerine geçti. Üreme süreçlerinin her aşamasını görmüş gibiydi. Bazıları o kadar ileri bir aşamadaydı ki yeni bedenin kolları ve bacakları neredeyse ayrılmak üzereydi. Diğerleri daha önce görmüş olduklarına benziyordu. Her defasında da, ana beden yavrunun ağırlığından hiç etkilenmemiş gibi hareket ediyordu.

Görüntü duvardan silinmeye başladığında Grosvenor binalardan birinin yarı karanlık içini görmeye çabalamaktaydı. Kent bir anda tamamen kaybolmuştu. Yerini yine aynı çift görüntü almıştı. Görüntünün parmakları ansefalo-ayarlayıcıyı işaret ediyordu. Söylemek istediği şey açıktı. O, pazarlığın kendine düşen kısmını yerine getirmişti. Şimdi sıra insanlardaydı.

Grosvenor'ın bunu yapacağına inanması yaratık açısından saflıktı. Ancak sorun şu ki buna zorunluydular. Yükümlülüğü yerine getirmekten başka seçenek yoktu.

11

"Soğukkanlı ve sakinim," diyordu Grosvenor'ın kayıttaki sesi. "Zihnim berrak. Baktığımla gördüğümün mutlaka ilgisi olması gerekmiyor. Duyduklarım beynimin yorum merkezleri için anlamsız gelebilir Ama sanırım onların kentlerini olduğu gibi gördüm. Gerçekte duyduklarım ve gördüklerim mantıklı da olsalar mantıksız da, ben soğukkanlı ve sakinim..."

Grosvenor dikkatle dinledi, sonra Korita'ya döndü. "İşte bu kadar," dedi kısaca.

İletisini bilinçli bir zihinle dinleyemeyeceği zamanlar da gelebilirdi. Ama kayıt orada olacaktı. Zihnine giderek daha da derin kazınacaktı. Dinlemeye devam ederken bir yandan da ayarlayıcıyı son kez gözden geçirdi. Her şey istediği gibiydi.

Korita'ya açıkladı: "Beş saat sonra otomatik olarak kesilecek tarzda kuruyorum. Eğer şu düğmeye basarsan," —kırmızı bir düğmeyi gösterdi— "o zaman beni kurtarmış olursun. Ama bunu sadece acil bir dunumda yap."

"Acil demekle neyi kastediyorsun?"

"Eğer burada saldırıya uğrarsak." Grosvenor tereddüt etti. Bir dizi mola verilmesini isterdi. Ama şimdi yapmak üzere olduğu şey sadece basit bir bilimsel deney değildi. Bu bir ölüm kalım kumarıydı. Eyleme geçmeye hazır halde elini kontrol kadranına koydu. Orada bir an bekledi.

Çünkü an bu andı işte. Birkaç saniyeye kadar, sayısız kuş yaratığın kollektif zihni onun sinir sistemini kısmen ele geçirmiş

olacaktı. Gemideki diğer adamları denetleyebildikleri gibi onu da denetim altına almak isteyebilirlerdi kuşkusuz.

Hep beraber çalışan bir grup zihinle karşı karşıya kalacağından aşağı yukarı emindi. Hiçbir makine görmemişti, en ilkel mekanik araç olan bir tekerlek bile. Kısa bir süre için, televizyon tipi kameralar kullandıklarını varsaymıştı. Şimdi ise kenti orada yaşayanların gözleriyle görmüş olduğunu tahmin ediyordu. Bu yaratıklar için telepati de görüntü kadar net bir süreçti. Milyonlarca kuş yaratığın bir araya gelmiş beyin güçleri ışık yıllarını aşabilirdi. Makinelere gereksinimleri yoktu.

Onların ortak zihinlerinin bir parçası olma planının sonuçlarını önceden kestirebilmeyi umut bile edemiyordu.

Grosvenor bir kulağıyla hâlâ kayıttaki sesi dinlerken ansefalo-ayarlayıcının ekranını ayarladı. Kendi düşünme ritmini kısmen değiştirdi. Bu değişimin çok hafif olması gerekiyordu. İstese bile, tam uyarlığın sağlanmasını uzaylılara öneremezdi. Bu ritmik pulsasyonlarda mantığın, mantıksızlığın ve doğrudan doğruya deliliğin her çeşidi atmaktaydı. Algısını bir psikoloğun raporunda "mantıklı" olarak geçecek dalgalarla sınırlı tutmak zorundaydı.

Ayarlayıcıyı bu düşünce dalgalarını doğrudan doğruya görüntünün üzerine yöneltilmiş bir ışın üzerine yükleyecek konuma getirdi. Eğer görüntüdeki yaratık ışındaki oynamalardan etkilenmişse bile bunu hiç belli etmemişti. Grosvenor açık bir ipucu beklemiyordu, dolayısıyla düş kırıklığına uğramadı. Sonucun sadece ona yönelttikleri şablonlardaki oynamalarla anlaşılır hale geleceğine kani olmuştu. Bunu da kendi sinir sistemiyle algılamak zorunda kalacaktı.

Dikkatini görüntüye odaklaması zordu, ama inatla devam etti. Ansefalo-ayarlayıcı görüş alanına belirgin biçimde müdahale etmeye başlamıştı. Hâlâ dosdoğru görüntüye bakmaya devam etti.

“Soğukkanlı ve sakinim. Zihnim berrak...”

Bir an kulaklarındaydı sözcükler. Bir an sonra ise gitmiş. Onların yerini uzaktan uzağa gök gürlemesine benzer bir uğultu almıştı.

Bu ses de yavaş yavaş silindi. Büyük bir deniz kabuğunun içinden duyulan nabız benzeri bir mırıltıya dönüştü Grosvenor soluk bir ışık görüyordu. Bu çok uzaktan geliyordu ve kalın bir sisin çevrelediği sokak lambasının puslu aydınlığı gibiydi.

“Kontrol hâlâ bende,” diye teskin etti kendi kendini. “Duyuları onun sinir sistemiyle algılıyorum. O da benim sinir sistemimle.”

Bekleyebilirdi. Orada oturur ve karanlık dağılıncaya, beyni şu diğer sinir sisteminden nakledilen duyu fenomenlerini bir şekilde yorumlayıncaya kadar bekleyebilirdi. Orada oturur ve...

Durdu. Otur! diye düşündü. Yaptığı bu muydu? Dikkat kesilmişti. Bir sesin uzaktan uzağa “Gerçekte gördüklerim ve duyduklarım mantıklı da olsalar...” dediğini işitebiliyordu.

Burnu kaşınmaya başlamıştı. Onların burunları yok, diye geçirdi aklından; en azından ben görmedim. Demek ki bu ya benim kendi burnum, ya da rasgele bir uyaran Kaşımak üzere elini kaldırdı ve karnında keskin bir sancı duydu. Eğer yapabilse iki büklüm olacaktı. Yapamadı. Burnunu da kaşıyamadı. Ellerini karnına koyamadı.

O zaman gidişemenin ve sancının kendi bedeninden kaynaklanmadığını anladı. Ne de bu duyuların karşısındaki sinir sistemiyle çakışan bir anlamları vardı. İki gelişmiş yaşam biçimi birbirlerine sinyaller gönderiyorlardı —kendinin de sinyal göndermekte olduğunu ümit ediyordu— ve iki tarafa bu sinyalleri yorumlamakta güçlük çekiyordu. Onun avantajı bunu zaten beklemesindeydi. Uzaylı ise eğer yozlaşmışsa, eğer Korita’nın

kuramı geçerliyse, bekleyemezdi. Demek ki Grosvenor uyum sağlayabilirdi. Diğerinin kafası ise daha da karışacaktı.

Gidişme dinmişti. Midesindeki sancı yemeği fazla kaçırmışçasına bir şişkinlik hissine dönüşmüştü. Omuriliğine kızgın bir iğne saplandı, her omura ayrı ayrı battı. Aşağı doğru yolu yarıladığında iğne buz kesti ve buz eridi ve su sırtından aşağı dondurucu bir ırmak gibi aktı. Bir şey... Bir el mi? Bir maden parçası mı? Ya da bir çift maşa? Bir şey kolundaki kasları pençeledi, çekiştirdi ve az kaldı bağlarından koparacaktı. Beyni acıyla haykırdı. Neredeyse bayılmak üzereydi.

Bu duyu da silindiğinde Grosvenor sarsılmış haldeydi. Hepsi birer yanılmasaydı. Böyle şeyler olmuyordu... ne onun bedeninde, ne de kuş yaratığın. Beyni yaratığın gözleriyle bir dizi uyaran alıyor ve bunları yanlış yorumluyordu. Böyle bir ilişkide zevk acıya dönüşebilir, herhangi bir uyaran herhangi bir duyuyu yaratabilirdi. Yanlış yorumlamaların ne denli şiddetli olabileceklerini hesaba katmamıştı.

Dudakları yumuşak ve vıcık vıcık bir şey tarafından okşanmaya başladığında bunları unuttu. “Ben seviliyorum,” dedi bir ses. Grosvenor bunu reddetti. Beyni insan duygularından tamamen farklı bir tepkimeyi yaşayan bir sinir sisteminin gönderdiği duyu sinyallerini yorumlamaya çalışıyordu yine. Hayır, seviliyorum değil. Grosvenor sözcükleri bilinçli bir şekilde “Ben uyarılıyorum,” tümcesine çevirdi ve sonra varacağı yere varması için serbest bıraktı. Sonunda ne hissettiğinden hâlâ emin olamamıştı. Uyarı pek de nahoş değildi. Tat cisimcikleri tatlımsı bir duyuyla titreşmişlerdi. Gözleri nemlendi, ki bu bir gevşeme belirtisiydi. Zihnine bir çiçek resmi geldi. Çok hoş, kıpkırmızı bir Dünya karanfiliydi bu ve Riim gezegeninin bitki örtüsüyle ilişkisi olamazdı.

Riim demek! diye düşündü. Zihni hayretle gerildi. Bu düşünce uzay boşluğundan mı kopup gelmişti? Bu ad —mantıksız bir biçimde— çok uygun düşüyordu. Yine de aklının bir köşesinde hep bir şüphe kalacaktı. Emin olamazdı.

Son gelenler hep duyular olmuştu. Yine de, yeni görüntülerin ortaya çıkmalarını huzursuzlanarak bekledi. Işık silik ve pusluydu. Sonra gözleri bir kez daha yaşarır gibi oldu. Ayakları ansızın dayanılmaz biçimde kaşınmaya başlamışlardı. Bu duyular da onu ateş basmış ve neredeyse havasızlıktan boğulacak halde bırakarak geçip gittiler.

Uyaranlar kesilmişti. Yine sadece sürekli olarak bir nabız gibi atan sesle her yeri kaplayan soluk ışıltı kalmıştı. Yönteminin doğru olması ve zamanla bir ya da bir grup düşman üzerinde denetim sağlayabilmesi mümkündü. Ama en az sahip olduğu şeydi zaman. Geçen her saniye onu kişisel mahvına doğru hızla sürüklüyordu. Dışarıda —içeride (bir an kafası karışmıştı)— uzayda, insanoğlu tarafından imal edilmiş en büyük ve en pahalı gemilerden biri kilometreleri neredeyse anlamsız bir hızla yutmaktaydı.

Beyninin hangi bölümlerinin uyarılmakta olduğunu biliyordu. Korteksin yanına düşen duyarlı bölgeler uyarıldığında ancak bir ses duyabiliyordu. Beyninin kulağın üst kısmına düşen yeri titreştiğinde düşler ve eski anılar canlanıyordu. İnsan beyninin tamamı çoktan haritalanmıştı. Uyarı alanlarının tam yeri kişiden kişiye küçük oynamalar gösterse de, genel yayılım hep aynıydı.

Normal insan gözü oldukça nesnel bir düzenekti. Mercek retinanın üzerine gerçek bir görüntü düşürürdü. Riim halkı tarafından yayımlandığı kadarıyla kentlerine ait görüntüler onların da nesnel yönden doğru gözlere sahip olduklarını kanıtlıyordu. Eğer kendi görme merkezleriyle onların arasında eşgüdüm sağlayabilirse güvenilir görüntüler elde edecekti.

Dakikalar geçti. Ani bir karamsarlığa kapılarak "Bu beş saati burada işe yarar hiçbir bağlantı kuramadan mı geçireceğim?" diye düşündü. Kendini ortama bu denli bütünüyle bağlamasının akıl karı olup olmadığı geldi aklına. Elini ansefalo-ayarlayıcının kontrol kadranı üzerinde hareket ettirdiğinde hiçbir şey olmuyordu. Yanık lastiğin karıştırılamaz kokusuyla birlikte bir dizi başıboş duyu geldi.

Üçüncü defadır sulanıyordu gözleri. Sonra, net ve açık biçimde, görüntü geldi. Gelmesiyle gitmesi bir olmuştu. Ama ileri takistoskopik tekniklerle eğitilmiş Grosvenor sanki keyfince uzun uzun seyretmişçesine kazımıştı görüntüyü zihnine.

O dar ve yüksek binalardan birinin üzerindeydi sanki. Açık kapılardan giren gün ışığı binanın içerisini loş biçimde aydınlatmıştı. Pencere yoktu. Kat yerine binanın iç duvarları sıra sıra yürüme iskeleleriyle çevriliydi. Bu iskelelerin üzerinde birkaç kuş yaratık oturmaktaydı. Duvarlarda dolapların ve depoların varlığını gösteren dizi dizi kapılar yer alıyordu.

Bu görüntü onu hem heyecanlandırdı, hem de rahatsız etti. Diyelim ki o sinir sisteminin etkisi altında kaldığı yaratıkla bir ilişki kurmuş olsundu, yaratık ta onunla. Diyelim ki kuş yaratığın kulaklarıyla duyabildiği, gözleriyle görebildiği ve hissettiklerini bir dereceye kadar hissedebildiği bir noktaya gelmiş olsundu. Bunlar sadece duyusal izlenimler olacaktı.

Aradaki muazzam uçurumu aşıp yaratığın kaslarında motor tepkiler yaratabilecek miydi? Onu yürümeye, başını çevirmeye ve genelde vücudu ona aitmiş gibi davranmaya zorlayabilecek miydi? Gemiye hücum birlikte çalışan, birlikte düşünen, birlikte hisseden bir grup tarafından yapılmaktaydı. Böyle bir grubun sadece bir üyesi üzerinde denetim sağlamakla tümü üzerinde etkili olabilecek miydi?

Anlık o görüntü tek bir bireyin gözleri yoluyla iletilmiş olsa gerekti. O ana dek hissettikleri grupsal bir bağlantıya işaret

etmiyordu. Duvardaki tek delik kat kat şeffaf bir maddeyle kaplanmış karanlık bir odadaki yalnız bir adamı andırıyordu. O delikten içeri belirsiz bir ışık süzülmekteydi. Bu puslu ışığın içinde arada bir görüntüler gelip geçiyor ve o da dış dünyayı bir an için görür gibi oluyordu. Görüntülerin doğru olduklarından emindi. Ama bunlar ne odadaki diğer deliklerden gelen duyumsamalar için, ne de tavan ve zemindeki diğer deliklerden gelen duyumsamalar için söylenebilirdi.

İnsan kulağı saniyede yirmi bin titreşime kadar olan sesleri duyabilirdi. Bazı canlı türleri ise duymaya bu noktadan itibaren başlarlardı. Hipnoz altındaki insanlar işkence gördüklerinde kahkahayla gülmeye ya da gıdıklandıklarında acıyla bağırmaya yöneltilebilirlerdi. Bir yaşam türü için acıyı ifade eden bir uyartı başka bir tür için hiçbir anlam taşımayabilirdi.

Grosvenor zihin gücüyle üzerindeki gerilimin akıp gitmesini sağladı. Gevşemek ve beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Bekledi.

Sonra kendi düşünceleriyle algıladığı duyular arasında bir ilinti olabileceği geldi aklına. Şu binanın içiyle ilgili olan resim... onu algılamadan hemen önce aklından ne geçmişti? Anımsadığı kadarıyla ve asıl olarak bir gözün yapısını tasarlamaya çalışmıştı.

Bağlantı o denli açıktı ki beyni heyecanla ürperdi. Bir şey daha vardı. O ana kadar tek bir bireyin sinir sistemiyle görmeye ve işitmeye çalışmıştı: Ama umutlarını gerçekleştirmesi gemiye saldıran zihinler grubunun tümüyle bağlantı kurabilmesine bağlıydı.

Çözümün kendi beynini tam anlamıyla denetlemesinde yattığını o anda anladı. Beyninin belirli bölgeleri pratik olarak karartılmak ve en az düzeyde çalışır durumda tutulmak zorundaydı. Diğer bölgeler ise aşırı duyarlı hale getirilmeli ve gelen duyumsamaların bu bölgelere kanalize olmaları sağlanmalıydı. İyi eğitim görmüş

otohipnotik bir kişi olarak her iki amaca da telkin yoluyla ulaşabilirdi.

Önce görüntü geldi, doğal olarak. Ardından da grubun onunla iletişim kurmakta kullandığı birey üzerindeki kas kontrolü.

Dikkatinin yoğunlaşması renkli ışık parlamalarıyla kesiliyordu. Grosvenor bunları telkinsel etkinliğinin delili olarak gördü. Sonra görme duyusu ansızın netleşerek öyle kaldığında doğru yolda olduğunu anladı.

Manzara aynıydı. Denetimindeki yaratık yüksek binalardan birinin içindeki tüneğinde oturmaktaydı hâlâ. Grosvenor bir yandan görüntünün silinmemesini hararetle umut ederken bir yandan da Riim'in kaslarını hareket ettirmeye çalıştı.

Sorun herhangi bir hareketin niçin olabileceğinin net biçimde açıklanamamasındaydı. Sadece bir parmağı yerinden kıpırdatmak için gerekli milyonlarca hücresel tepkimenin tümünü zihninde canlandırabilmesi söz konusu bile değildi. Bütün bir kolu düşündü. Hiçbir şey olmadı. Grosvenor şaşırmış ama kararlı halde hareketin tüm işlemlerini kapsayacak anahtar bir sözcük yardımıyla sembolik hipnozu denedi.

Zayıf kollardan biri yavaş yavaş doğruldu. İkinci bir anahtar sözcük ve deneği usulca kalkmıştı ayağa. Sonra yaratığın başını çevirmesini sağladı. Kuşun görmesiyle birlikte şu çekmece, şu dolap ve şu gardrop "benim" düşüncesi oluştu zihninde. Anılar bilinç düzeyine hafifçe dokunuyorlardı sanki. Yaratık eşyalarını tanıyor ve bu gerçeği kafaya takmadan kabulleniyordu.

Grosvenor kendi coşkusunu bastırmakta zorlanıyordu. Gergin bir sabırla kuş yaratığın oturur konumdan ayağa doğrularak kollarını kaldırmasını, indirmesini ve tüneğinin içinde aşağı yukarı yürümesini sağladı. Sonunda, yine yerine oturttu.

Beyni öylesine kurulu, en ufak uyarana bile öylesine hazır dununda olsa gerekti ki, dikkatini tekrar yoğunlaştırmaya başlar başlamaz tüm benliği düşüncenin ve duyunun her düzeyini etkileyen bir ileti seliyle kaplandı. Grosvenor bu ızdıraplı düşünceleri bildik sözcüklere döktü otomatik olarak:

"Hücreler sesleniyor, sesleniyor. Hücreler korkuyor. Ah, hücreler acıyı tanıyor! Riim dünyası karanlıklar içinde. Riim'in çok uzağındaki yaratıktan çekilin. Gölgeler, karanlık, kargaşa... Hücreler onu reddetmeli... ama yapamıyorlar! Büyük karanlıktan çıkıp gelen yaratığa dostça yaklaşmakta haklıydılar, onu düşman bellememişlerdi. Gece koyulaşıyor. Bütün hücreler çekilsin. Ama çekilemiyorlar!"

Grosvenor sadece bir sözcüğü düşündü: Dostça!

Bu da uygundu. O ana kadar olan biten her şeyin, bir kâbusa benzese de, öyle ya da böyle nasıl algılanabileceğini görebiliyordu. Ani bir kederle birlikte durumun ciddiliğini kavradı. Eğer gemide ortaya çıkan felaket dostça bir iletişimin yolundan sapmasıyla olmuşsa, düşmanca bir saldırı nelere yol açmazdı ki?

Onun sorunu yaratıklarınkinden kat kat büyüktü. Eğer onlarla bağlantısını keserse yaratıklar özgür kalacaklardı. Şimdi bu bir saldırı anlamına gelecekti. Onu es geçerek doğrudan doğruya *Uzay Tazısı*'nı yok etmeyi deneyebilirlerdi.

Planladığı şeye devam etmekten ve onun lehine gelişmesini beklemekten başka çaresi yoktu.

12

Önce ara aşamalardan akla en yatkın olanı üzerinde yoğunlaştırdı dikkatini: Denetimin başka bir uzaylıya nakliydi bu. Kuş yaratıklar söz konusu olduğunda seçim yapmak çok kolaydı.

Zihnini daha önce karıştırmış olan duyuyu özellikle oluşturarak "Ben seviliyorum!" dedi kendi kendine. "Büyüyerek bütünleştiğim ana bedenim tarafından seviliyorum. Ana ve babamın düşüncelerini paylaşıyorum, ama daha şimdiden kendi gözlerimle görüyor ve bir gruba ait olduğumu biliyorum..."

Grosvenor'ın da beklediği gibi nakil apansız gerçekleşti. Küçük ve ikili parmaklarını kımıldattı. Narin omuzlarını kaldırdı. Sonra kendini ana Riim'e yöneltti. Deney o denli tatminkâr sonuçlanmıştı ki onu daha uzaktaki bir uzaylının sinir sistemiyle birleşmeye götürecek büyük sıçrayış için kendini hazır hissediyordu.

Bunun da beynin uygun merkezlerinin uyarılmasından ibaret olduğu anlaşılıyordu. Grosvenor tepeler ve fundalıklarla kaplı bir kırda kendine geldi. Tam önünde ince bir çay akıyordu. Onun da ardında, saçak bulutlarla kaplı mor bir gökyüzünde portakal renkli bir güneş batmaktaydı. Grosvenor yeni deneğinin kendi çevresinde dönmesini sağladı. Akarsuyın yukarısında ağaçların arasına kurulmuş küçük bir tünek binası olduğunu gördü. Görünürdeki yegane yerleşim yeri buydu. Oraya doğru yürüdü ve içine baktı. Binanın loş aydınlığında, içlerinden birinde iki kuşun oturduğu birkaç tünek gördü. Kuşların gözleri kapalıydı.

Onların da *Uzay Tazısı*'na yapılan toplu saldırıya katılıyor olmaları olasıydı.

Oradan, uyaranda yaptığı bir değişiklikle, denetimini gezegenin gece tarafındaki bir bireye nakletti. Nakil bu defa daha da hızlı gerçekleşmişti. Hayaletimsi binaları ve yürüme iskeleleriyle ışıksız bir kentteydi. Grosvenor derhal diğer sinir sistemleriyle birleşmeye gitti. Birleşmenin gerekli koşullara uygun Riimlerden biriyle değil de ötekiyle gerçekleştiği hakkında net bir düşüncesi yoktu. Uyarının bazı bireyleri diğerlerinden biraz daha hızlı etkilediği düşünülebilirdi. İlk ana deneğinin soyundan gelen bireyler de olabilirlerdi. Gezegenin her yanından iki düzineden çok Riimle birleşme sağladığında Grosvenor yeterli bilgiye sahip olduğunu düşündü.

Tuğla, taş ve ahşaptan yapılmış bir dünyaydı bu ve belki de bir daha hiç aşılamayacak nörü-komünal bir topluma sahipti. Demek ki bir canlı türü madde ve enerjinin sırlarına vakıf olarak insanoğlunun yaşadığı bütün bir makine çağını es geçmişti. Şimdi, karşı saldırısının sondan bir önceki aşamasına güvenle geçebileceğini hissetti.

Düşüncelerini *Uzay Tazısı*'na görüntü gönderen yaratıklardan birine uygun düzende yoğunlaştırdı. O anda zamanda küçük ama fark edilir bir kayma olduğunu hissetti. Sonra...

Görüntülerden birinin içinden bakıyor, gemiyi görüyordu.

Her şeyden öne çatışmanın nasıl gittiğini görmek istedi. Ama istencine hakim oldu, çünkü gemiye dönmek onun gerekli ön-koşullandırılmasının sadece bir parçasıydı. Belki de milyonlarca bireyden oluşmuş bir grubu etkilemeyi planlıyordu. Onları o denli güçlü etkilemeliydi ki *Uzay Tazısı*'ndan çekilmekten ve uzak durmaktan başka şansları kalmamalıydı.

Yaratıkların düşüncelerini alabileceğini ve onların da onun düşüncelerini alabileceklerini kanıtlamıştı. Bu böyle olmasaydı eğer sırayla bir sinir sisteminden diğerine atlayamazdı. Demek ki hazırdı artık. Düşüncelerini karanlığa gönderdi. "Bir evrende yaşıyorsunuz ve içinizde evrenin resimlerini size göründüğünce oluşturuyorsunuz. O evren hakkında resimler dışında hiçbir şey bilmiyorsunuz ve bilemezsiniz. Ama içinizdeki resimler evren değildir..."

Başka bir zihni nasıl etkileyebilirsiniz? Onun kabullenimlerini değiştirerek. Başka bir şahsın eylemlerini nasıl değiştirebilirsiniz? Karşı eylemlerle mi? Hayır, temel inançlarını, duygusal kesinliklerini sarsarak.

Grosvenor dikkatle devam etti: "İçinizdeki resimler evrenin tamamını göstermiyor, çünkü yeterli duyulara sahip olmadığınız için bilemeyeceğiniz şeyler de var. Evren bir düzene sahiptir. Eğer içinizdeki görüntülerin düzeni evrenin düzeniyle eş değilse, yanılıyorsunuz demektir..."

Yaşam tarihinde düşünen türlerin pek azı mantıksız bir şey yapmıştır... tabii, kendi referansları çerçevesinde. Eğer bu çerçeve yanlış temel üzerinde kurulmuşsa, o zaman bireyin otomatik mantığı onu felaketimsi sonuçlara götürür.

Varsayımlar değiştirilmek zorundaydı. Grosvenor onları özellikle, sakince, samimiyetle değiştirdi. Yaptıklarının temelini Riim'in savunmasız olduğu hipotezi oluşturuyordu. Sayısız nesilden bu yana yeni fikirlerle ilk kez karşı karşıya kalıyorlardı. Bu, daha önce hiç zorlanmamış kesinlikler üzerine kurulu yoz bir kültürdü. Dışarıdan gelen küçük bir müdahalenin bütün bir yoz ırkı altüst edebileceğine ilişkin sayısız örnek vardı tarihte.

Koskoca Hindistan bir avuç İngiliz karşısında tutunamamıştı. Aynı biçimde, kadim Dünya'nın yozlaşmış kültürleri rahatça alaşağı

edilmiş ve yaşamın kendi katı düzenlerinde öğretilenden çok daha çeşitli yönleri olduğunu idrak edinceye dek kendilerini toparlayamamışlardı.

Riim halkı ilginç denebilecek biçimde savunmasızdı. Biricik ve harikulade de olsa iletişim yöntemleri hepsinin tek operasyonla etki altına alınmalarına meydan veriyordu. Grosvenor her defasında gemiyle ilgili bir talimatı eklediği iletilerini tekrar tekrar gönderdi "Gemiye yöneltiğiniz düşünce örgüsünü değiştirin ve sonra geri çekin. Örgüyü değiştirin ki rahatlasın ve uyusunlar... Sonra çekin. Dostça eyleminiz gemiye büyük zarar verdi. Biz de sizin dostunuzuz, ama dostluğunuzu gösterme yönteminiz bizi incitiyor."

Bu emirleri o muazzam sinirsel devreye ne kadar süreyle gönderdiği hakkında belli belirsiz bir fikir sahibiydi. İki saat kadar sürdüğünü tahmin ediyordu. Geçen zaman her ne idiyse, ansefalo-ayarlayıcının kronometresi onunla duvardaki görüntü arasındaki bağlantıyı otomatik olarak kestiğinde tamamlanmıştı.

Aniden tanıdık bir çevrede olduğunun ayırdına vardı. Görüntünün olduğu yere bir göz attı. Görüntü kaybolmuştu. Derhal Korita'ya baktı. Arkeolog koltuğuna yığılmış horlamakla meşgüldü.

Grosvenor verdiği talimatı anımsayarak irkildi: Gevşesin ve uyusunlar! Sonuç buydu işte. İnsanlar geminin her yanında uyuyor olacaklardı.

Sadece Korita'yı uyandırmak için duraklayan Grosvenor koridora fırladı. Koşarken insanların her yanda uyuduklarını, ama duvarların temiz olduğunu gördü. Kontrol köprüsüne kadar olan yolculuğu boyunca görüntülerle bir kez bile karşılaşmadı.

Köprüye vardığında Yüzbaşı Leeth'in kontrol panelinin önünde yere uzanmış uyuklayan bedeninin üzerinden dikkatle atladı. Rahatlayarak içini çekti ve geminin dış çeperine enerji veren düğmeye bastı.

Elliot Grosvenor birkaç saniye sonra kontrol koltuğuna oturmuş, *Uzay Tazısı*'nın rotasını değiştiriyordu.

Kontrol köprüsünden ayrılmadan önce dümene bir kronometre bağladı ve on saat için kurdu. Böylece adamlardan birinin intihara eğilimli bir halde kendine gelmesi olasılığına karşı önlemini almış olarak koridora çıktı ve yaralılara tıbbi müdahalede bulunmaya başladı.

Hastalarının tümü de istisnasız bilinçlerini yitirmiş haldelerdi, dolayısıyla durumlarını ancak tahmin edebiliyordu. Gene de işini garantiye aldı. Güç nefes alıp vermenin şoku düşündürdüğü durumlarda kan plasması verdi. Tehlikeli görünümdeki yaralar söz konusu olduğu zaman ağrı kesici özel ilaçlar enjekte etti ve yanıklarla kesikleri hızlı iyileştirici merhemlerle kapattı. Ölüleri Korita'nın da yardımıyla yedi seferde taşıyıcılara yüklediler ve yoğun bakım odalarına taşıdılar. Dördü yine kendilerine geldiler. Buna rağmen toplam otuz iki kayıp vardı ve ilk muayeneden sonra Grosvenor onları yaşam destek birimlerine taşımaya bile gerek olmadığını anlamıştı.

Yakınlarındaki bir jeoloji mühendisi kendine gelip tembel tembel esnediğinde ve ardından da kederle inlediğinde hâlâ yaralılara bakmaktaydılar. Grosvenor anıların adama bir sel gibi bastırdığına hükmetti, ama jeolog ayağa kalkıp yanlarına gelirken temkinle izledi. Teknisyen şaşkınlık içinde bir Korita'ya bir Grosvenor'a bakıyordu. Sonunda "Yardım edebilir miyim?" diye mırıldandı.

Çok geçmeden bir düzine adam sinirli bir özenle ve böylesine ölümcül bir kâbusa yol açan deliliğin farkında olduklarını belli eden sözcükleri arada bir sarf ederek yardıma başlamışlardı.

Grosvenor, Korita'yla konuşmakta olduklarını görünceye dek Yüzbaşı Leeth ve Başkan Morton'ın geldiklerinin farkına

varmamıştı. O sırada Korita uzaklaştı ve iki lider Grosvenor'ın yanına gelerek onu kontrol köprüsündeki bir toplantıya çağırdılar. Morton sessizce sıvazladı sırtını. Grosvenor anımsayıp anımsamayacaklarını merak ediyordu. Spontan bellek kaybı hipnotizmanın sık rastlanan bir yan etkisiydi. Onların kendi anıları olmaksızın nelerin olup bittiğini anlamaları çok zor olacaktı.

Yüzbaşı Leeth "Mr. Grosvenor, felaketi düşündüğümüzde, bizim bir dış saldırının kurbanı olduğumuzu anlayabilmemiz için göstermiş olduğunuz çaba hem benim hem de Mr. Morton'ın dikkatimizden kaçmadı," dediğinde rahatladı.

"Mr. Korita da eylemlerinizi bize anlattı. Kontrol köprüsünde bölüm şeflerine nelerin cereyan ettiğini tam olarak anlatmanızı istiyorum."

Düzenli bir rapor vermek bir saatten fazla sürmüştü. Grosvenor bitirdiğinde adamlardan biri "Bunun dostça bir iletişim girişimi olduğunu mu kabul etmek durumundayız?" diye sordu.

Grosvenor başıyla onayladı: "Korkarım ki öyle."

"Yani oraya gidip tepelerine bomba yağdırmayacak mıyız?" diye öfkeyle sordu adam.

"Bu yararlı hiçbir amaca hizmet etmez." Grosvenor metin bir sesle konuşuyordu. "Oraya inebilir ve doğrudan iletişim kurabiliriz."

"Bu çok uzun bir süre alır," diye aceleyle araya girdi Yüzbaşı Leeth. "Özellikle kasvetli bir uygarlığa benziyor," diye de ekşi ekşi ilave etti.

Grosvenor tereddütteydi. O konuşmaya başlamadan Başkan Morton girdi araya: "Buna ne dersiniz, Mr. Grosvenor?"

"Komutanın mekanik araçların eksikliğini kastettiğini sanıyorum," dedi Grosvenor. "Ama canlı organizmalar mekanik araçlara gereksinmeden de tatmin olabilirler: yemek ve içmek,

dostlarla ve sevgililerle birlikte olmak gibi. Sanının bu kuş yaratıklar komünal düşünme ve çoğalma yöntemleriyle yeterince duyusal tad alıyorlar. Bir zamanlar insanoğlu da çok az maddi şeye sahipti, ama o dönemleri büyük uygarlıklar olarak adlandırdık ve o çağlarda da bugün olduğu kadar çok sayıda büyük adamlar yetişti."

"Yine de," dedi fizikçi Von Grossen kurnazca, "onların yaşam biçimlerini altüst etmekte duraksamadınız."

Grosvenor soğukkanlıydı. "Çok özelleşmiş bir varoluşu sürdürmek kuş yaratıklar —ya da insanlar— için pek bilgece olmamalı. Onların yeni fikirlere karşı direnmelerini kırdım, ki bu da bu gemide henüz başaramadığım bir şeydir."

Birkaç kişi yarım ağızla güldüler ve toplantı dağılmaya başladı. Daha sonra Grosvenor, Morton'ın Kimya Bölümü'nden mevcut olan tek kişiyle, Yemens'la konuşmakta olduğunu gördü. Kıdem sırasında Kent'ten sonra gelen kimyager kaşlarını çatarak başını birkaç kez iki yana salladı. Sonunda, bir süre konuştu ve Morton'la el sıkışarak ayrıldılar.

Morton Grosvenor'ın yanına geldi ve alçak sesle "Kimya Bölümü araç gereçlerini senin odalarından yirmi dört saat içinde çekecek... bu olayla ilgili en ufak bir söz edilmemesi kaydıyla," dedi. "Mr. Yemens..."

"Kent bu duruma ne diyor?" diye araya girdi Grosvenor.

Morton tereddüt etti. "Biraz gaz solumuş," dedi sonunda. "Birkaç ay süreyle yatak istirahatinde olacak."

"Ama bu," dedi Grosvenor, "seçim tarihinin ertesine düşüyor."

Morton bir kez daha tereddüt etti ve "Evet," dedi, "Öyle oluyor. Bu da seçimi rakipsiz kazandığım anlamına gelir, Kent'ten başka kimse adaylığını açıklamadığına göre."

Grosvenor durumun olasılıklarını düşünerek sustu. Morton'ın görevde kalacağını bilmek güzeldi. Ama durumdan yakınan ve

Kent'i destekleyen o kadar adam ne olacaktı?

O konuşmaya fırsat bulamadan Morton devam etti: "Bunu özel bir iyilik olarak istiyorum, Grosvenor. Kent'in sana olan saldırısını sürdürmenin hiç de bilgece bir yaklaşım olmayacağına Yemens'ı ikna ettim. Barış adına, senin de susmanı istiyorum. Zaferini kullanmaya kalkışma. Eğer sorulursa bunun bir kaza sonucu olduğunu söyle ama konuyu kendin açma. Bana söz veriyor musun?"

Grosvenor söz verdi, sonra ikircikli bir sesle sordu: "Bir öneride bulunabilir miyim acaba?"

"Ne istersen."

"Niçin Kent'i kendinize seçenek başkan olarak açıklamıyorsunuz?"

Morton kısılmış gözleriyle izledi onu. Hiç de şaşırmış görünmüyordu. Sonunda "Bu senden beklemediğim bir öneriydi," dedi. "Kişisel olarak, Kent'in moralini yükseltmeye pek hevesli sayılmam."

"Kent'in değil," dedi Grosvenor.

Bu kez susma sırası Morton'daydı. Sonunda ağır ağır "Sanırım bu gerginliği azaltacaktır," dedi, ama hâlâ tereddütlü görünüyordu.

"Sizin Kent hakkındaki kişisel fikriniz benimkine paralel görünüyor," dedi Grosvenor.

Morton güldü. "Gemide başkan olarak görmeyi tercih edeceğim en az birkaç düzine adam var, ama barış hatırına önerine uyacağım."

Grosvenor belli ettiğinden çok daha karışık duygular içindeyken ayrıldılar. Kent'in saldırısı yeterince tatminkâr biçimde sona erdirilmemişti. Grosvenor kimyagerleri odalarından çıkarmakla savaşı değil sadece bir çatışmayı kazandığını düşünüyordu. Yine de, onun bakış açısıyla, kıyasıya verilecek bir savaştan daha olumlu bir çözüm bulunmuştu.

13

Ixtl uçsuz bucaksız gecenin içinde hareketsiz uzanmıştı. Sonsuza doğru ağır adımlarla akıp geçiyordu zaman ve uzay dipsiz bir karanlıktı. Belli belirsiz ışık lekeleri muazzam boşluğun ötesinden ona soğukça ışıldıyorlardı. Onların her birinin inanılmaz mesafelerin ışıltılı sis girdaplarına dönüştürdüğü yıldız kümeleri, pırıl pırıl yıldızlardan oluşmuş gökadaları olduğunu biliyordu. Yaşam vardı orada, ana güneşlerinin çevresinde dur durak bilmeden dönen sayısız gezegende. Kozmik bir patlama kendi muhteşem türünü mahvedip onun bedenini galaksilerarası boşluğa savurmadan önce yaşam bir zamanlar eski Glor gezegeninin ilkel çamurundan da aynı şekilde sürünerek çıkmıştı.

O yaşamıştı; kişisel felaketi de buydu işte. Afeti atlattıktan sonra giderek zayıflasa da öldürülmesi neredeyse olanaksız olan vücudu ışığın tüm zamana ve mekâna sızan enerjisiyle beslenmeye çalışmıştı. Beyni o eski, çok eski düşünce döngüsü içinde nabız gibi atmaya devam ediyordu... Düşünüyordu: Kendini yine bir gökadasının içinde bulma olasılığı trilyonda birdi. Bir gezegene düşmesi ve o çok değerli guul'dan bulabilmesi ise çok daha küçük bir olasılıktı.

Bu düşünce değişmez sonuca milyar kere milyar defadır ki ulaşıyordu. Onun bir parçası olmuştu artık. Zihninin önüne serilen bitmez bir film şeridi gibiydi. Karanlık boşluğun ötesindeki puslu lekelerle birlikte varlığının tüm dünyasını oluşturuyordu. Bedeninin uzak çevresine dek yaydığı duyarlı alanı bile neredeyse unutmuştu.

Bu alan geçmiş çağlarda gerçekten uçsuz bucaksız olmuştu, ama şimdi gücü azaldığından birkaç ışık yılının daha ötesinden ileti alamıyordu artık.

Hiçbir şey beklemiyordu, dolayısıyla gemiden gelen ilk uyartı ancak dokunabildi ona. Enerji, sertlik... madde! Uyuşmuş beynine belli belirsiz bir algı nüfuz etti. Capcanlı bir acıyı da getirdi beraberinde, çok uzun süredir kullanılmamış bir kasın aniden kasılması gibi.

Acı geçti. Düşünce silindi. Beyni çağların uykusuna geri döndü. Yine umutsuzluktan ve puslu ışık lekelerinden oluşmuş eski dünyasında yaşamaya başlamıştı. Enerji ve madde dinmekte olan bir düşe dönüşmüşlerdi. Zihninin nasılsa kısmen uyanık kalmış uzak bir köşesi düşün bitmesini, unutulmuşluğun bir sis gibi dalga dalga gelmesini, çok kısa sürmüş acının gölgelere katılmasını izledi.

Sonra duyarlılık alanının uzak sınırından aynı ileti daha güçlü, daha keskin olarak bir kez daha geldi. Upuzun bedeni anlamsız bir hareketle kıvrandı. Kırbaç gibi çırptı dört kolunu... Dört bacağı kör ve mantıksız sustalı bir bıçak gibi açıldılar. Kaslarının tepkisiydi bu.

Boş boş bakan bulanıklaşmış gözleri yine odaklandı. Hiçbir şeye yaramaz hale gelmiş görüşü yine yaşam buldu. Beynin duyarlılık alanını yöneten bölümü dengesini ilk kez yitirmişti. Onu hiçbir iletinin gelmediği milyarlarca kilometreküplük uzay boşluğundan ani bir gayretle çekti ve uyartının geldiği yeri tam olarak saptamak için dikkatini o noktada yoğunlaştırdı.

İletiyi saptamaya çalışırken bile o muazzam bir mesafe kat etmişti. Bunun bir gökadasından diğerine uçmakta olan bir gemi olabileceğini ilk kez o zaman düşündü. Bir an için duyarlılık alanının erişemeyeceği kadar uzaklaşmasından ve herhangi bir şey yapamadan önce bağlantıyı sonsuza dek yitireceğinden korktu.

Duyarlılık alanını biraz daha genişletti, yabancı madde ve enerjinin karıştırılması mümkün olmayan coşkusunu bir kez daha çarpılırcasına algıladı. Bu kez tüm gücüyle sarıldı ona. Duyarlılık alanı dermansız bedeninin bir araya getirebileceği tek bir ışın halinde yoğunlaşmıştı.

O sımsıkı ışın boyunca gemiden muazzam enerji patlamaları çekti. Başa çıkabileceğinden milyonlarca kat daha fazla enerji vardı orada. Bir kısmını kendinden öteye saptırmak, karanlığın içine boşaltmak zorunda kaldı. Ama devasa bir sülük gibi dört, beş, altı ışık yılı öteden uzandı ve muazzam geminin sürüm gücünü soğurdu.

Sayısız çağlar boyunca iğne başı kadar ışık enerjileriyle varlığını sürdürdükten sonra bu müthiş gücü denetlemeyi denemedi bile. Enerjiyi uzayın uçsuz boşluğu sanki hiç yokmuşçasına emiyordu. İzin verdiği kadarıyla soğurduğu miktar bile tüm bedenine canlılık vermişti. Vahşi bir hayvan gibi anladı elindeki fırsatın büyüklüğünü. Bedeninin atomsal yapısını çılgınca ayarladı ve ışın boyunca ilerlemeye başladı.

Çok uzakta, sürümü devreden çıktığı halde momentumuyla hâlâ ilerlemekte olan gemi, giderek daha da uzaklaşıyordu. Bütün bir ışık yılı uzaklaşmıştı, sonra iki, sonra üç...Ixtl tüm çabalarına karşın elinden kaçacaklarını kapkara bir umutsuzlukla anladı. Sonra...

Gemi durdu. Uçuşun tam ortasında. Bir saniye önce ışığın birkaç katı hızla kayıp gidiyordu. Bir saniye sonra ise ileri momentumu tamamen kesilmiş ve uzay boşluğunda asılı kalmıştı. Hâlâ muazzam bir mesafedeydi, ama daha fazla uzaklaşmıyordu artık.

Ixtl ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Gemidekiler onun müdahalesinin farkına varmış ve neler olduğunu ve buna neyin yol

açtığını anlamak için özellikle durmuşlardı. Anlık hız kesme yöntemleri çok ileri düzeyde bir teknolojiye sahip bulunduklarına işaret ediyordu, ama anti-ivmenin hangi türüne kullandıklarına karar veremiyordu. Birkaç olasılık vardı. Kendini kaba hızını vücudunun içindeki elektrik işlemlerle kesmeyi planlıyordu. Bu işlemler süresince çok az miktarda enerji yitimi olacaktı. Her atomdaki elektronlar sadece çok ama çok az hızlanacak ve böylece bu da mikroskobik düzeyde bir harekete dönüşecekti.

Tam o sırada geminin çok yakınında olduğunu hissetti.

Sonra bir dizi olay düşünmesine fırsat kalmadan hızla birbirini takip etti. Gemi aşılmaz bir enerji perdesine bürünmüştü. Enerjinin bu kadar yoğunlaşması vücudunda oluşturduğu otomatik rölelerin devreye girmelerine neden oldu. Bu da onu istediğinden saniyenin sadece bir kesri kadar daha önce durdurdu. Mesafe olarak bu kırk kilometreden biraz daha fazlasına tekabül ediyordu.

Gemiyi ilerisindeki karanlığın içinde topluiğne başı kadar bir ışık noktası halinde seçebiliyordu. Geminin enerji perdesi hâlâ inmiş durumdaydı ki bu da içerdekilerin onun kimliğini hâlâ saptayamadıklarını ve onun da gemiye girme umudundan büsbütün vazgeçmesi gerektiğini gösteriyordu. Gemideki hassas aygıtların onun yaklaşmakta olduğunu saptadıklarını, onu bir roket olarak algıladıklarını ve koruyucu enerji kalkanını indirdiklerini düşünüyordu.

Ixtl neredeyse bu göze görünmeye engelin birkaç metre yakınına dek sokuldu. Orada, emellerini gerçekleştirmekten tamamen vazgeçmiş halde, açlıkla baktı gemiye. Şu kara gövdeli madeni canavar sadece elli metre ötedeydi ve üzerine elmas gibi kat kat ışıklar dizilmişti. Uzay gemisi kadifemsi karanlıkta salınıyor ve dev bir mücevher gibi capcanlı parlıyordu. Binlerce uzak gezegenin

ve yıldızlara uzanarak onları avuçları içine alan boyun eğmez, taşkın bir ırkın anıları geldi aklına. Bir de, o anki hüsranına rağmen, umut.

Yapması gereken fiziksel işlemlerle o denli meşgul olmuştu ki eğer içeri girebilirse bunun ne anlama geleceği üzerine hiç akıl yormamıştı. Sayısız çağlar boyunca umutsuzluğun en uç noktalarına batan zihni ansızın coşmuştu. Lumbozlardan dökülen ışığın aydınlığında kolları ve bacakları canlı ateş dilleri gibi kıvrılıyorlardı. Bir insan başının karikatürüne benzeyen kafasında koca bir yarık olan ağzı donmuş küçük damlacıklar halinde dağılan beyaz bir salya akıttı. Umudu o denli büyümüştü ki zihninin eridiğini sandı, görüşü bulandı. O bulanıklığın içinde geminin yüzeyinde kalın bir ışık demetinin yuvarlak bir aydınlık halinde kabardığını gördü. Kabartı kendi ekseni çevresinde dönerek bir tarafa doğru yatan bir kapıya dönüşmüştü. Açıklıktan dışarı göz kamaştırıcı bir ışık seli döküldü.

Bir anlık durgunluğun ardından bir düzine iki bacaklı yaratık görüntüye girdiler. Aşağı yukarı tamamen şeffaf bir zırh giyiyor ve koca koca uçan makineleri peşleri sıra çekiyorlardı. Makineler geminin yüzeyindeki küçük bir alanda çabucak bir araya toplandı. Dışarı dökülen ateş dilleri uzaktan küçük görünüyordu ama parlaklıkları ya muazzam bir ısının ya da başka tür bir ışınımın yoğunlaştırmakta olduğunu gösteriyordu. Onarım olduğu açıkça anlaşılan bir işlem sürdürülüyordu.

Ixtl onu gemiden ayıran enerji kalkanını zayıf noktalar bulabilmek amacıyla çılgın gibi yokladı. Bir tane bile bulamadı. Güç, ona karşı yöneltebileceği her şey için fazlaca karmaşık, kapsam alanı fazlaca genişti. Bunu daha çok uzaktayken hissetmişti. Şimdi gerçekliğiyle yüz yüzeydi.

Onarım —Ixtl dış duvarın kalınca bir kesiminin sökülüp yerine yenisinin takılmış olduğunu gördü— başladığı gibi çabucak tamamlanmıştı. Kaynak makinelerinin parıltısı titreşerek karıştı

karanlığa. Makineler gemi duvarında çözüldü, girişe doğru çekildi ve içeride gözden kayboldular. İki bacaklı yaratıklar da peşleri sıra girdiler gemiye. Geminin büyük, kavisli yüzü neredeyse çevresindeki uzay gibi ıssız ve yaşamsız kalakalmıştı.

Bu şok Ixtl'ın tüm mantığını az kaldı yitirmesine yol açacaktı. Onların şimdi elinden kaçıp gitmelerine izin veremezdi... bütün evren avuçlarında, birkaç metre ötesindeyken. Gemiyi sırf istenciyle tutacakmışçasına uzattı kollarını. Bedeni yavaş, ritmik bir acıyla sızlıyordu. Zihni kapkara, dipsiz bir keder kuyusuna doğru yuvarlandı, ama tam kenarında durdu.

Büyük kapının kendi çevresindeki dönüş hızı yavaşlamıştı. Işık halkasının içinden yalnız bir şekil dışarı süzüldü ve onarılan bölgeye doğru koştu. Oradan bir şey alarak yine hava alıtına doğru yöneldi. Ixtl'ı gördüğünde kapıya henüz varmamıştı.

İki bacaklı yaratık yıldırım çarpmış gibi kaldı olduğu yerde. Yani, fiziksel olarak dengesiz bir tarzda kalakalmıştı. Lumbozların ışığında yüzü uzay giysisinin şeffaf başlığı içinden rahatlıkla seçilebiliyordu. Gözleri koca koca açılmış, ağzı sarkmıştı. Sonra kendine gelir gibi oldu. Dudakları hızla kıpırdamaya başladılar. Bir dakikaya kalmadan kapı bu kez dışa doğru olmak üzere yine dönmeye başlamıştı. Kapı açıldı ve bir grup yaratık çıkarak Ixtl'a baktılar. Bir tartışma oluyor gibiydi. Dudaklar sırayla kıpırdıyordu, önce birininki, sonra diğerinin.

Sonra, madeni parmaklıkları olan büyük bir kafes çıkarıldı boşluğa. Üzerinde iki adam oturuyor ve kafesi kendi motoruyla sürüyora benziyorlardı. Ixtl yakalanmak üzere olduğunu anladı.

Tuhaftır, götürülmekte olduğunu hiç hissetmemişti. Sanki bir ilacın etkisine giriyor, yorgunluğun uçurumuna yuvarlanıyordu. Onu sarmalayan uyuşuklukla mücadele etmeye çalıştı şaşkınlık

içinde. Mutlak bilgeliğin eşiğine dek ulaşmış olan ırkı eğer yine yaşayacaksa, tamamen uyanık olmak zorundaydı.

14

"Kahretsin, herhangi bir şey galaksilerarası boşlukta nasıl yaşayabilir?"

Gergin ve tanınmaz haldeki bu ses, hava alıtının yanında diğerleriyle birlikte durmakta olan Grosvenor'ın başlığındaki iletişim aygıtından gelmişti. Bu sorunun küçük grubun birbirlerine daha da sokulmasına yol açtığını düşündü. Onun açısından diğerlerinin yakında olmaları yeterli değildi. Çevrelerinde halka halka uzanan, elle tutulamayacak kadar ince ama yine de akıl almaz gecenin ışıltılı lombozlara nasıl çullanmakta olduğunun pekâlâ ayırdındaydı.

Bu karanlığın muazzamlığı Grosvenor'ın kafasına yolculuğun başlangıcından bu yana neredeyse ilk kez dank etmişti. Geminin içinden boşluğa o kadar çok bakmıştı ki artık ona karşı duyarsızlaşmıştı. Ama şimdi insanoğlunun eriştiği en uç yıldız sınırlarının bile her yönde milyarlarca ışık yılı uzanan bu karanlıkta sadece bir topluiğne başı kadar kaldığının bilincine varıyordu.

Korkmuş sessizlik Başkan Morton'ın sesiyle bölündü. "Gunlie Lester'ın geminin içine gelmesini istiyorum... Gunlie Lester'ı gemiye çağırıyorum... Gunlie Lester..."

Bir sessizliğin ardından "Evet, başkan?" sözcükleri duyuldu.

Grosvenor bu sesin Astronomi Bölümü şefine ait olduğunu anladı.

"Gunlie," diye devam etti Morton, "işte senin astro-matematik dehan için bir bulmaca, Tazı'nın sürüm motorlarının uzay

boşluğunun tam da bu yaratığın bulunduğu noktasında devreden çıkmaları olasılığı kaçta kaçtır, söyleyebilir misin? Aceleye gerek yok, birkaç saat hesap yap bakalım."

Bu sözler her şeyi yerli yerine oturtmuştu. Kendinin ustabaşı olduğu bir alanda sahne ışıklarını bir başkasının üzerine düşürmek tam da matematikçi Morton'a göreydi.

Astronom güldü ve içtenlikle yanıt verdi: "Hesap yapmam gerekmez. Bu olasılığın matematiksel olarak ifade edilebilmesi için tamamen yeni bir sayı sistemi oluşturulmalıdır. Burada yaşamakta olduğumuz durum aslında matematiksel açıdan olmamalı. İşte bir avuç insan gökadaları arasındaki boşlukta gemimizi onarmak için duruyoruz... hem de kendi gökadamızın dışına gönderdiğimiz ilk keşif seferinde. Derim ki, başka ve çok daha küçük bir zerreyle rotaları kesişen minik bir toz parçasıyız biz. Eğer evrenin tümü bu tür canlılarla dolup taşmıyorsa bu olanaksızdır."

Grosvenor'a daha akla uygun bir açıklama olabilirmiş gibi geliyordu. İki olay en basit etki-tepki ilişkisiyle açıklanabilirdi. Makine dairesinin duvarında koca bir delik açılmıştı. Enerji bir sel gibi boşaltılmıştı uzaya. Şimdi bu hasarı onarmak için durmuşlardı. Bunları söylemek üzere dudaklarını araladı, sonra kapattı. Başka bir etken daha vardı, bu varsayımdaki güçlerin ve olasılıkların etkeni. Bir nükleer bataryanın gücü birkaç dakika içinde nasıl tüketilebilirdi? Kısa bir süre için bunu formülleştirmeye çalıştı, sonra başını iki yana salladı. rakamlar o denli yüksekti ki biraz önce öne sürmek istediği hipotez kendiliğinden çürütülmüş oluyordu. Bin adet coeurl bir araya gelseler bile bu miktardaki bir enerjiyle başa çıkamazlardı, ki bu da işin içinde bireylerin değil makinelerin olduğunu gösteriyordu.

"Böyle bir yaratığın üzerine bir atom topu çevirsek gerektir," diyordu birileri.

Adamın sesindeki ürkeklik Grosvenor'da da benzer duyguların uyanmasına yol açmıştı. Aslında bu tepkinin iletişim aygıtları boyunca yayılmış olması gerekti, çünkü Başkan Morton konuştuğunda sesinin tonu diğerinin yol açtığı moral bozukluğunu gidermek ister gibiydi. "Bir kâbustan kaçıp gelmiş kan kırmızısı bir iblis bu," dedi Morton, "hem de günah kadar çirkin... ve birkaç ay önce pisipisi ne kadar zararlı idiyse bu da, büyük olasılıkla, o kadar zararsızdır. Smith, sen ne dersin?"

Uzun boylu ve sıska biyoloğun sözlerinde buz gibi bir mantık vardı. "Buradan çıkarabildiğim kadarıyla çok sayıda kol ve bacağa sahip, yani evrimini bir gezegen üzerinde geçirdiği belgelenmiş oluyor. Eğer zekiyse, değişen çevresine kafese girdiği andan itibaren tepki verecektir. Uzayın dinginliğinde tefekküre dalmış yaşlı bir bilge de olabilir, sürgünden bir an önce eve dönüp kendi türünün arasında yeni bir yaşama başlamayı hayal eden eli kanlı bir cani de."

"Keşke Korita da bizimle gelmiş olsaydı," dedi Başmühendis Pennons herzamanki sakin, pratik huyuyla. "Kedi gezegeninde pisipisiyle ilgili açıklamaları ileride nelerle karşılaşabileceğimiz konusunda bizi uyarmıştı ve..."

"Korita konuşuyor, Mr. Pennons." Japon arkeoloğun sesi iletişim aygıtlarında genellikle olduğu üzere neredeyse madensel bir netlikte işitilmişti. "Diğer birçokları gibi ben de nelerin olup bittiğine kulak kabartmıştım ve bu yaratığın önümde, ekrandaki görüntüsü karşısında epey etkilendiğimi itiraf etmeliyim. Ama korkarım ki elimizde yeterince verinin bulunmadığı şu aşamada döngüsel tarih tezi temel alınarak yapılacak bir irdeleme sakıncalı olacaktı. Pisipisi vakasında elimizde üzerinde yaşadığı çorak, neredeyse büsbütün besinsiz bir gezegen ve harap kent kalıntısının mimari gerçeği vardı. Ama burada en yakın gezegenden çeyrek milyon ışık yılı uzakta, besinsiz var olabilen ve hareket etmesini sağlayacak dayanaklardan

yoksun bir canlı var. Yaratığınızı kafese koyduğunuzda onu inceleyiniz... her eylemini, her tepkisini. Onun hakkında her şeyi bulup çıkarınız ki içeri neyi almakta olduğumuzu bilelim. Öldürmekten de, ölmekten de kaçınalım. En büyük önlemler alınmalı."

"işte," dedi Morton, "mantığın sesi."

Emirler yağdırmaya başladı. Gemiden dışarı çok sayıda makine çıkarıldı. Makineler, muazzam bir flor kamerası dışında, geminin pürüzsüz ve kavisli yüzeyine monte edildiler. Bu, hareketli kafese takılmıştı.

Başkan kafesi yönetmekte olan adamlara son direktiflerini verirken Grosvenor içi huzursuzlanarak dinledi. "Kapıyı olabildiğince geniş açın," diyordu Morton, "ve kafesi üzerine bırakın. Elleriyle parmaklıklara tutunmasına izin vermeyin."

Ya şimdi ya hiç, diye düşündü Grosvenor. Eğer bir itirazım varsa şimdi ortaya koymalıyım.

Söylenecek söz kalmamış gibiydi. Belirsiz bazı kuşkularını kabaca iletebilirdi. Gunlie Lester'ın yorumunu mantıksal sonucuna taşıyabilir ve bu buluşmanın rastlantısal olamayacağını ileri sürebilirdi. Hatta bir gemi dolusu kırmızı şeytanın yolun ilerisinde arkadaşlarını beklemekte olduklarını bile iddia edebilirdi.

Ama gerçek şu ki tüm bu olasılıklara karşı önlem alınmıştı. Eğer bekleyen bir gemi varsa, koruyucu kalkanda sadece kafesin geçebileceği kadar bir delik açarak, en küçük hedefi vermiş oluyorlardı. Dış yüzey kavrulabilir, üzerindeki adamlar ölebilirdi. Ama geminin kendisi güvenlikte olacaktı.

Düşman, saldırısının hiçbir amaca hizmet etmediğini görecekti. Karşısında, sonuna dek amansızca savaşacak bir türün üyelerince yönetilen, çok iyi silahlanmış ve zırhlı bir gemi bulacaktı, Grosvenor

spekülasyonlarında bu noktaya vardı ve hiçbir yorumda bulunmadı, Kuşkularını yedekte tutacaktı.

Morton yine konuşuyordu. “Son bir diyeceği olan var mı?”

“Evet” Bunu söyleyen Von Grossen’dı. “Bu şeyin iyice incelenmesine taraftarım, ‘İyice’ benim sözlüğümde bir hafta ya da bir ay demektir,”

“Yani,” dedi Morton, “teknik uzmanlarımız canavarı incelerken boşluğun ortasında oturup bekleyecek miyiz?”

“Aynen,” dedi fizikçi.

Morton birkaç saniye sessiz kaldı, sonra ağır ağır konuştu: “Bunu diğerleriyle de görüşmek zorundayım, Von Grossen, Bu bir araştırma seferi, Binlerce örnek alınabilecek biçimde teçhizatlandırıldık. Bilim adına ne bulursak kârdır, Her şey incelenmeli Yine de eminim bu seferin beş ya da on yıl yerine beş yüz yıl alacağı yolunda itirazlar olacaktır, Her örneğin kendi değerine göre paha biçilerek incelenmesinin uygun olduğu açıktır.”

“Benim demek istediğim şu ki,” dedi Von Grossen, “şu işi bir daha düşünelim,”

Morton “Başka sorusu olan var mı?” diye sordu, Yanıt gelmeyince “Pekâlâ, çocuklar,” dedi, “gidip yakalayın şunu!”

15

Ixtl bekledi Düşünceleri sürekli olarak o güne dek tanıdığı ve bildiği her şeyin kaleydoskop benzeri anıları halinde dağılıyordu. Çok uzun bir süre önce mahvolan gezegeni geldi gözünün önüne. Bu görüntü beraberinde gurur ve onu gerçekten de yakalayacaklarını sanan bu iki bacaklı yaratıklara karşı küçümseme duygusunu da getirdi.

Kendi ırkının bir zamanlar bütün bir güneş sisteminin uzay boşluğundaki hareketini nasıl yönlendirebildiğini anımsadı. Uzay yolculuklarından vazgeçip daha dingin bir yaşam tarzına dönmelerinden önce olmuştu bu ve sonra uzun süren yaratıcı üretimin verdiği coşkuyla doğallığın içinden nice güzellikler oluşturmuşlardı.

Kafesin dosdoğru kendine doğru sürülmesini izledi. Kafes koruyucu kalkanda açılan bir delikten geçti ve delik derhal yine kapandı. Geçiş pürüzsüz olmuştu. Kalkanda açılan delikten o kısacık süre içinde isteseydi bile yararlanamazdı. Bunu yapmak gibi bir arzusu da yoktu. Geminin içine girinceye kadar düşmanca en ufak bir harekette bulunmaktan kaçınmalıydı. Demir parmaklıklı kafes yavaş yavaş süzülüyordu ona doğru. İki sürücüsü de temkinli ve uyanıktı. Biri bir çeşit silah taşıyordu. Ixtl silahın bir çeşit nükleer başlık attığını hissetti. Bu onda saygı uyandırmış, ama silahın sınırlarını da belli etmişti. Onu dışarıda kullanmaktan çekinmezlerdi, ancak böylesine şiddetli bir enerjinin geminin içinde ortaya dökülmesini göze alamazlardı.

Daha keskin, daha net bir biçimde yoğunlaştı amacına: Gemiye bin! İçeri gir!

Bu kararlılık henüz netleşirken bile kafesin açık ağzı üzerine kapanmıştı. Madeni kapı ardında sessizce kilitlendi. Ixtl en yakınındaki parmaklığa uzandı, kavradı ve kararlı biçimde tutundu. Duyduğu tepkiyle sersemlemiş halde durdu orada. Artık güvendeydi! Bu gerçeğin gücüyle zihni daha da açıldı. Ruhsal olduğu kadar fiziksel de bir izlenim alıyordu. Bedenindeki atom karmaşasının içinden serbest elektronları arı oğulları gibi boşalıyor ve diğer sistemlerle birleşmek için çılgıncasına çırpınıyorlardı. Milyarlarca yıl sürmüş bir bezginliğin ardından maddesel varlığı artık güvencedeydi. Başka ne olursa olsun, bu hareketli kafesin enerji merkezinin denetimi onu sonsuza dek kurtarmıştı. Artık uzak gökadalarının çekim ve aynı derecede güçsüz itimlerine bağımlı kalmayacaktı bir daha. Bundan böyle canının istediği yönde yolculuk edebilecekti. Üstelik bunu sadece şu küçük kafes sayesinde sağlamıştı.

Parmaklıklara tutunmuş halde beklerken kafes geminin yüzeyine doğru kaymaya başlamıştı. Yaklaştıkları zaman koruyucu enerji kalkanı aralandı ve arkalarından yine kapandı Yaratıkların uzay giysilerine gereksinim duymaları radikal biçimde farklı ortamlara uyum sağlayamadıkları anlamına geliyordu, ki bu da evrimin henüz ilkel devrelerinde olduklarının kanıtıydı. Ancak bilimsel ve teknolojik yeteneklerini küçümsemek bilgece olmazdı. Karşısında muazzam makineleri tasarlayabilen ve kullanan keskin beyinler vardı. İşte şimdi, belli ki onu incelemek için, o makinelerden birkaç tanesini getirmişlerdi. Bu onun hedefinin, göğsünde sakladığı paha biçilmez nesnelerinin ve yaşamsal işlemlerinden en azından birkaçının açığa çıkmalarına yol açacaktı. Böyle bir incelemenin yapılmasına izin veremezdi.

Yaratıklardan bazılarının bir değil iki silah taşıdıklarını fark etti. Silahlar uzay giysilerinin el-kol mekanizmalarına monte edilmiş kılıflara takılıydı. Silahlardan biri daha önce de tehdit edildiği ve nükleer başlık atan tiptendi. Diğerinin şeffaf ve ışıltılı bir kabzası vardı. Onun bir titreşim tabancası olduğunu kestirdi. Kafesin üzerindeki adamlar da ikinci tip tabancadan taşıyorlardı.

Kafes alelacele hazırlanmış laboratuvarın ortasına yerleşirken, parmaklıklardan ikisinin arasındaki dar açıklığa bir kamera itildi. Ixtl'ın beklediği işaret de buydu. Kolay bir hareketle kafesin tavanına sıçradı. Görüşü yoğunlaştı ve çok düşük frekanslara bile duyarlı hale geldi. Titreşim tabancasının bataryasını rahatlıkla uzanabileceği parlak bir nokta olarak derhal görmüştü.

Tele benzer sekiz parmağa sahip kollarından biri silaha doğru tarifsiz bir çabuklukla uzandı ve içinden geçti. Kafesin üzerindeki adamlardan birinin titreşim tabancasını kılıfından çekip almıştı bile.

Kolunun atomsal yapısını değiştirdiği gibi tabancanınkini de değiştirmeye kalkmadı. Silahı kimin ateşlediğini bilmemeleri gerekiyordu. Biçimsiz konumunu korumaya çalışarak tabancayı kameraya ve ardındaki bir grup adama doğru yöneltti. Tetiğe bastı.

Ixtl titreşim tabancasını tek bir hareketle bıraktı, elini çekti ve kendini kafesin tabanına itti. Anlık korkusundan kurtulmuştu. Saf moleküler enerji kameranın içini doldurdu ve laboratuvardaki aygıtların bir kısmını da etkiledi. Hassas fotoğraf filmi artık işe yaramayacaktı; ölçüm aygıtları yeniden ayarlanacak ve büyük olasılıkla bütün alet edevatın elden geçirilmesi gerekecekti. En iyisi ise, doğası gereği, olan biten her şeyin bir kaza sayılacak olmasıydı.

Grosvenor iletişim aygıtından küfürler geldiğini duydu ve diğerlerinin de uzay giysilerinin ancak kısmen engelleyebildiği o batıcı titreşimle mücadele etmekte olduklarını içi biraz olsun rahatlayarak anladı. Görüşü yavaş yavaş düzeldi. Çok geçmeden

üzerinde durduğu kavisli ve madeni yüzeyi, onun ardında geminin çıplak dış kısmını ve daha da ötede uzayın karanlık, dipsiz, hayal bile edilemez boşluğunu görüyordu. Madeni kafes gölgeler arasında bir leke halindeydi.

"Üzgünüm, başkan," diye özür diledi kafesteki adamlardan biri. "Titreşim tabancam kemerimden düşmüş ve ateş almış olmalı"

Grosvenor hemen "başkan," dedi, "yerçekiminin yokluğunda bu açıklama geçerli değildir."

"İyi bir noktaya değindiniz, Mr. Grosvenor," dedi Morton. "Kimsenin dikkatini çeken bir şey oldu mu?"

Silahı karışıklığa yol açan adam "Belki farkında olmadan çarpmışımdır," dedi.

Smith'den bir dizi tuhaf sesin çıktığı işitildi. Biyolog "Şu kafadanbacaklı, eşeyi bol..." gibi bir şeyler mırıldanıyordu. Grosvenor geri kalanını çıkaramamıştı, ama bunların biyoloğun özel küfürleri olduğunu tahmin etti. Smith yavaş yavaş toparlandı. "Durun bir dakika," diye homurdandı. "Ne gördüğümü anımsamaya çalışayım. Tam burada, ateş hattının üzerindeydim... Ah, evet, vücudumdaki zonklama şimdi geçti." Daha anlaşılır biçimde sürdürdü konuşmasını. "Yemin edemem ama tabanca beni çarpmadan hemen önce yaratık kımıldadı. Tavana sıçradığını sanıyorum. Bir karaltıdan daha fazlasını göremeyeceğim kadar loştu, ama..." Cümlesini yarım bıraktı.

Morton "Crane," dedi, "kafesin ışıklarını aç. İçinde ne varmış bir görelim."

Kafesin tabanında çömelmekte olan Ixtl'ın üzerine bir ışık şelalesi döküldüğünde Grosvenor da diğerleriyle birlikte dönüp baktı... ve elinde olmadan irkildi. Yaratığın silindirik bedeninin metalik kırmızısı, tele benzeyen el ve ayak parmakları, kor gibi yanan gözleri ve kıpkızıl korkunçluğu onu şaşırtmıştı.

İletişim aygıtında Siedel nefesi kesilircesine “Kendince çok yakışıklı olsa gerek,” dedi.

Yarım ağızla yapılan bu şaka dehşetin büyüsünü bozmuştu. Adamlardan biri resmi bir sesle “Eğer yaşam bir evrimse ve işe yaramayan hiçbir şey evrimleşmezse,” dedi, “uzay boşluğunda yaşayan bir yaratığın kolları, bacakları niçin olsun ki? İç organları mutlaka çok ilginçtir. Ama şimdi... kamera işe yaramıyor. Titreşimler merceği zedelemiş olmalı ve tabii film de hapı yutmuştur. Bir başkasını getirteyim mi?”

“Hayır!” Morton tereddüt eder gibiydi, ama daha kesin bir tonda devam etti. “Bir yığın vakit kaybettik ve ne de olsa uzay koşullarını geminin içinde de oluşturabiliriz. Bir yandan da yolumuza tam ivmeyle devam ederiz.”

“Bu önerimin dikkate alınmayacağı anlamına mı geliyor?” Konuşan fizikçi Von Grossen’dı. Devam etti: “Onu gemiye alıp almamak konusunda herhangi bir karara varmadan önce en az bir hafta incelenmesini tavsiye etmiştim.”

Morton duraksadı, sonra “Başka itirazı olan?” diye sordu. Sesi endişeliydi.

“Bir anda aşırı temkinden tamamen boşvermişliğe atlamamalıyız,” dedi Grosvenor.

Morton sessizce “Başka?” dedi. Kimse yanıt vermeyince “Ya sen Smith?” diye ekledi.

“Onu er ya da geç içeri alacağımız gün gibi ortada,” dedi Smith. “Uzay boşluğunda var olabilen bir yaratığın bugüne dek karşımıza çıkan en olağanüstü şey olduğunu unutmamalıyız. Hem oksijen hem de klorla aynı derecede mutlu olabilen pisipisi bile bir çeşit sıcaklığa gereksinim duyuyordu ve uzayın soğuğuyla basınçsızlığını muhakkak ki ölümcül bulacaktı. Eğer, şüphelendiğimiz üzere, uzay

bu yaratığın doğal ortamı değilse, bu takdirde neden ve nasıl olup da buraya geldiğini anlamak zorundayız.”

Morton somurtuyordu. “Bu konuyu oylamamız gerekeceğini görebiliyorum. Kafesi geminin enerji kalkanının küçük bir parçasını içeren bir miktar madenle kaplayabiliriz. Bu seni tatmin eder miydi, Von Grossen?”

“İşte şimdi mantıklı konuşmaya başladın,” dedi Von Grossen. “Ama enerji kalkanı kaldırılmadan önce daha çok tartışacağız.”

Morton güldü. “Bir kere yola koyulduktan sonra sen ve diğerleri bunun olurunu olmazını yolculuğun sonuna kadar tartışabilirsiniz.” Bir an sustu. “Başka itirazı olan? Grosvenor?”

Grosvenor başını iki yana salladı. “Kalkan bana etkili görünüyor, efendim.”

“İtirazı olanlar sesini çıkarsın!” dedi Morton.

Konuşan olmayınca kafesin üzerindeki adamlara bir emir verdi. “Şunu şöyle çekin ki enerjilemeye başlayabilelim.”

Motorlar çalıştığında Ixtl madendeki hafif vuruları hissetti. Parmaklıkların hareket ettiğini gördü. Sonra keskin, hoş, gıdıklayıcı bir his duydu. Bu, vücudunun içinde olmaya başlayan fiziksel bir olguydu ve zihninin işlemesine engel olmaya başlamıştı. Yine düşünebildiğinde kafes tabanın yükselerek uzaklaştığını gördü... Uzaygemisinin dış yüzeyinde yatar durumdaydı!

Neler olduğunu anladığında homurdanarak doğruldu. Tabancayı ateşledikten sonra vücut atomlarını yeniden düzene sokmayı unutmuştu... ve kafesin madeni tabanının içinden geçmişti!

“Aman tanrım!” Morton’ın bağırışı Grosvenor’ın kulak zarlarını az daha patlatacaktı.

Ixtl hava alıtına doğru upuzun kızıl bir beden halinde süzüldü geminin dış duvarı boyunca. Alıtın baş döndürücü derinliklerine bıraktı kendini. Ayarlanmış vücudu iki iç kapının içinden geçti.

Sonra kendini uzun, aydınlık bir koridorda, güven içinde buldu... O an için tabii. Bir gerçek öne çıkmıştı:

Geminin denetimi için giderek yaklaşmakta olan savaşta kişisel üstünlüğünün dışında bir adet önemli avantaja sahipti. Düşmanları onun amacındaki ölümcüllüğün henüz ayırdında değildiler.

16

Yirmi dakika sonraydı. Grosvenor kontrol köprüsündeki dinleyici koltuklarından birinde oturuyor ve Morton'la Yüzbaşı Leeth'in aygıt panelindeki asıl bölüme çıkan basamaklarda kendi aralarında alçak sesle konuşmalarını izliyordu.

Salon insanlarla tıklım tıklımdı. Önemli merkezlerde bırakılan muhafızların dışında herkese katılmaları emredilmişti. Askeri mürettebat ve subayları, bilim dalı şef ve yardımcıları, idari dallar ve belirli bir bölüme dahil olmayan teknisyenler... tümü de ya salonda ya da bitişik koridordaydılar.

Bir zil sesi duyuldu. Konuşmaların uğultusu yavaş yavaş kesildi. Zil tekrar çaldı. Tüm konuşmalar dindi. Yüzbaşı Leeth öne çıktı.

"Baylar," dedi, "sorunlar bitmek bilmiyor, öyle değil mi? Biz askerlerin geçmişte bilimadamlarını yeterince takdir edemediğimizi düşünüyorum Onların yaşamlarını laboratuvarlarda, tehlikeden çok uzakta geçirdiklerini sanırdım. Ama en umulmadık yerlerde bile tehlike yaratmakta bilimadamlarının üzerine kimsenin olmadığı kafama yavaş yavaş dank ediyor."

Bir an tereddüt etti, sonra aynı alaycı tonda sürdürdü konuşmasını:

"Başkan Morton ve ben son durumun sadece askeri kuvvetleri ilgilendirmediği kanısına vardık. Yaratık başıboş kaldığı sürece herkes kendinin polisi olacak. Silahlanın, ikili ya da gruplar halinde dolaşın... Ne kadar kalabalık olursanız o kadar iyi."

Bir kez daha göz gezdirdi dinleyenlere ve konuşmasına devam ettiğinde sesi daha ciddiydi:

"Bu durum içimizden bazıları için tehlike ve hatta ölüm getirmeyecek sanmamız aptallık olur. Bu ben de olabilirim, siz de. Kendinizi buna hazırlayın. Bu olasılığı kabullenin. Ama eğer kaderinizde bu olağanüstü tehlikeli yaratıkla yüz yüze gelmek varsa, kendinizi sonuna dek koruyun. Onu da beraber götürmeye çalışın. Boş yere ne acı çekin ne de ölün."

"Şimdi," Morton'a döndü, "başkan gemimizdeki hatırı sayılır bilgi birikimimizi bu yaratığa karşı kullanmamızı belirleyecek olan tartışmayı yönetecektir."

Morton yavaş adımlarla önce çıktı. iriyarı ve güçlü bedeni arkasındaki dev kontrol panelinin gölgesinde kalıyordu, ama yine de heybetliydi. Sorularla dolu gri gözleri karşısında dizili duran yüzlerin üzerinde dolaştı, hiçbirine takılmadı ve grubun genel havasını ölçmeye çalıştı. Sözlerine Yüzbaşı Leeth'in yaklaşımlarını överek başladı ve sonra "Nelerin olup bittiğine dair kendi belleğimi araştırdım," dedi, "ve şunu içtenlikle söyleyebileceğimi sanıyorum ki ne ben ne de bir başkası bu yaratığın gemiye girmesinden sorumluyuz. Anımsayacağınız üzere onun bir enerji perdesiyle sarılı halde gemiye alınmasına karar vermiştik. Bu önlem en keskin eleştirileri bile dindirmişti ama ne yazık ki vaktinde alınamadı. Yaratık gemiye önceden kestiremediğimiz bir yöntemle ve kendi inisiyatifiyle girmiş bulunuyor." Sustu. Keskin bakışları bir kez daha dolaştı salonda. "Yoksa içinizde kötü bir histen öte söyleyecek şeyi olan var mı? Eğer öyleyse lütfen elini kaldırsın."

Grosvenor boynunu uzatarak bakındı ama kalkan el olmamıştı. Yine koltuğuna gömüldü ve Morton'ın gri gözlerini üzerine dikili bulduğunda az kaldı zıplayacaktı. "Mr. Grosvenor," dedi Morton,

“neksiyoloji bilimi bu yaratığın kendini duvarlardan geçirebileceğini önceden tahmin etme olanağını size vermiş miydi?”

Grosvenor açık seçik bir sesle “Vermedi,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedi Morton.

Tatmin olmuşa benziyordu, çünkü başka kimseye sormadı. Grosvenor başkanın kendi konumunu haklı çıkarmak derdine düştüğünü anlamıştı. Bunu yapmak zorunda hissetmesi gemi siyasetine düşülmüş talihsiz bir şerhti. Ama Grosvenor’ı asıl ilgilendiren nokta neksiyolojiye son karar mercii olarak yaklaşmış olmasıydı.

Morton yine başlamıştı konuşmaya. “Siedel,” dedi, “olup bitenin psikolojik açıdan mantıklı bir özetini ver bize.”

Şef psikolog “Bu yaratığı yakalamak üzere harekete geçtiğimizde,” diye başladı sözlerine, “her şeyden önce onun hakkındaki düşüncelerimize netlik kazandırmalıyız. Kolları ve bacakları var, yine de uzay boşluğunda dolanıyor ve zarar görmüyor. Bir kafese konulmasına izin veriyor, ama kafesin onu tutamayacağını da işin başından itibaren gayet iyi biliyor. Sonra kafesin zemininden kayıp çıkıyor, ki eğer bunu yapabildiğini öğrenmemizi istemiyorsa çok akılsızca hareket etmiştir. Zeki varlıkların hata yapmalarının bir nedeni vardır, ki bu temel neden o varlığın nereden ve niçin geldiğini irdelemek için bize kurnazca bir tahmin yürütme şansını verir. Smith, biyolojik yapısını deşiver!”

Smith, ciddi ve upuzun, dikildi ayağa. “Kol ve bacaklarının açıkça gezegensel bir kökeni olduğunu daha önce konuşmuştuk. Uzay boşluğunda yaşayabilme yetisi, eğer evrimselse, kuşkusuz dikkate değer bir özelliktir. Karşımızda biyolojinin sırlarını çözmüş bir ırkın üyesinin bulunduğunu iddia ediyorum ve eğer en yakın duvar yoluyla bizden istediği zaman kaçabilecek bir yaratığı

aramaya başlayacaksak tavsiyem şudur: Sürek avıyla sıkıştırın ve gördüğünüz yerde öldürün!"

"Eee..." dedi Sosyolog Kellie. Kırk yaşlarında, zeki bakışlı ve iri gözleri olan, kel kafalı bir adamdı. "Boşlukta... eee... kendini boşlukta yaşayabilecek tarzda ayarlayabilen herhangi bir yaratık evrenin hâkimi sayılır. Onun ırkı her gezegenin üzerinde var olabilir, her gökadasını doldurabilir. Uzay boşluğunda sürülerle dolaşacaktır. Ama kesin olarak biliyoruz ki onun türü bizim gökadasal bölgemizde yaygın değil. Araştırılmaya değer bir paradoks."

"Nereye varmak istediğini tam olarak çıkaramadım, Kellie," dedi Morton.

"Basitçe —eee— biyolojinin en uç sırlarını bile çözmüş olan bir ırk insandan kesinlikle daha üstün olsa gerektir. Aşırı ölçüde simpodyal, yani çevreye uyum sağlama yetisine sahip olmalı. Canlı dinamiği yasalarına göre, tıpkı insanoğlunun yapmaya çalıştığı gibi, evrenin en uç noktalarına dek ulaşmış olmasını beklerdim."

"Burada bir çelişki var," diye kabul etti Morton, "ve bu da yaratığın üstün bir canlı olmadığını gösteriyor. Korita, bu yaratığın tarihinde neler mevcut?"

Japon bilimadamı omuz silkti, ama ayağa kalktı ve konuştu: "Elimizdeki verilerle korkarım çok az yardımım olacaktır. Geçerli olan kuramı biliyorsunuz: Yaşam hep yükselir —yükselmekten ne anlıyorsak— ama bir dizi döngüyle. Her parça bir parça toprağa kök salmış olan köylüyle başlar. Köylü pazara gelir ve zamanla pazar yeri kasabaya dönüşür, toprağa olan bağ azalır. Sonra kentler ve uluslar çıkar karşımıza, sonunda ise ruhsuz kentler ve gücü elde edebilmek için verilen amansız bir savaş. Bir dizi savaş insanoğlunu yozluk düzeyine getirir, oradan ilkelliğe, oradan da yeniden köylüye

dönüş vardır. Soru şu: Bu yaratık belirli bir döngünün köylü aşamasında mı yoksa büyük kent aşamasında mı? Ya da neresinde?"

Sustu. Grosvenor'a bazı çok net resimler ortaya konmuş gibi geliyordu. Uygarlık gerçekten de döngüler halinde sürüyor gibiydi. Her döngü kendine özgü kaba bir psikolojik temele sahip olmalıydı. Bu olgunun birçok olası açıklaması vardı, ki eski Spenglaryen döngüsel yaklaşım bunlardan sadece biriydi. Korita'nın döngüsel tarih kuramından hareketle uzaylının hareketlerini önceden kestirebilmesi bile mümkündü. Yöntemin işe yaradığını ve hatırı sayılır ölçüde kesin tahminlerde bulunabildiğini geçmişte kanıtlamıştı. Halen, belirli bir duruma uygulanabilecek yaklaşım tekniklerine sahip yegâne kuram da buydu.

Morton sessizliği böldü. "Korita, bu yaratık hakkındaki sınırlı bilgilerimizin ışığında, onu büyük kent kültürünün bir üyesi sayarsak, ne tür temel özellikler aramalıyız?"

"Mümkün olan en uç derecede ve yenilmesi söz konusu bile edilemeyecek bir akla sahip olacaktır. Kendi oyununda hiç hata yapmayacak ve ancak elinde olmayan nedenlerle yenilebilir hale gelecektir. Buna en iyi örnek," —Korita çok tatlı dilliydi— "kendi döngümüzün tam anlamıyla eğitilmiş insanıdır."

"Ama şimdiden bir hata yaptı bile!" dedi Von Grossen kadifemsi bir sesle. "Kafesin zemininden aptal gibi geçti. Bu bir köylüye yaraşır bir hareket mi?"

"Köylü aşamasında olduğunu düşünürsek?" dedi Morton.

"O zaman," diye yanıtladı Korita, "temel dürtüleri çok daha basit olacaktır. En başta üremek, bir oğula sahip olmak, soyunun sürdüğünü bilmek isteyecektir. Büyük bir zekası olduğunu varsayarsak, bu dürtü ırkın yaşatılmasına yönelik çılgınca bir ihtirasa dönüşebilir."

Sözlerini sessizce tamamladı: “Var olan verilere göre bütün söyleyeceklerim bundan ibaret.” Oturdu.

Morton kontrol panelinin basamaklarında dimdik durdu ve uzman dinleyicilerine göz gezdirdi. Bakışları Grosvenor’a takıldı. “Son zamanlarda kişisel olarak neksiyolojinin sorunlara yeni çözümler önerebileceği duygusuna kapılmış bulunuyorum. Yaşama bütünleştirici bir yaklaşımı olduğuna göre, acil bir kararın çok önem taşıdığı bir anda acil bir karar vermemizi sağlayabilir. Grosvenor, lütfen bu uzaylı yaratık hakkındaki görüşlerinizi açıklayınız.”

Grosvenor heyecanla kalktı ayağa. “Gözlemlerime dayanarak vardığım bir sonucu size iletebilirim,” dedi. “Bu yaratıkla nasıl bağlantı kurabileceğimize dair geliştirdiğim küçük bir kuramımı anlatmaya girişebilirim... bataryalarımızın enerjisinin nasıl boşaltıldığının ve makine dairesinin dış duvarını nasıl onarmak zorunda kaldığımızın... ama böyle arka plan açıklamalarla vaktinizi almaktansa, önümüzdeki birkaç dakika içinde size onu nasıl öldürebileceğimizi...”

Bir müdahale oldu. Yarım düzine adam kapının önüne yığılı kalabalığı yararak içeri girmişlerdi. Grosvenor durakladı ve soran gözlerle Morton’a baktı. Başkan dönmüş ve gözlerini Yüzbaşı Leeth’e dikmişti. Yüzbaşı yeni gelenlere doğru ilerledi ve Grosvenor içlerinden birinin Başmühendis Pennons olduğunu gördü.

“Bitti mi, Mr. Pennons?” diye sordu Yüzbaşı Leeth.

Başmühendis başıyla evetledi. “Evet, efendim.” Uyaran bir ses tonuyla devam etti: “Herkesin kauçuk giysi ve ayakkabılarla eldivenler giymiş olması şart.”

Yüzbaşı Leeth açıkladı. “Yatak odalarının duvarlarını enerji perdesiyle kapladık Bu yaratığı yakalamamız biraz gecikebilir ve yattığımız yerde katledilme riskini göze alamayız. Biz...” aniden keserek sertçe sordu: “Ne var, Mr. Pennons?”

Pennons elindeki küçük bir alete dikmişti gözlerini. “Hepimiz burada mıyız, yüzbaşı?”

“Evet, motor ve makine dairelerindeki muhafızlar dışında.”

“O zaman... o zaman enerji duvarına bir şey takıldı. Çabuk, onu kuşatmalıyız!”

17

Geminin alt kısımlarının keşfini bitirdikten sonra üst katlara dönen Ixtl için şok müthiş, sürpriz de tam olmuştu. Bir an geminin ambarında durmuş guullarını salgılayabileceği madeni bölümleri düşünmekteydi. Bir an sonra ise bir enerji perdesinin kıvılcımlar saçan, öfke dolu merkezine takılmıştı.

Zihni ızdırap içinde karardı. Elektron bulutlarının bedeninden koptuğunu hissetti. Elektronlar birleşmek üzere sistemden sisteme uçuştular ve kararlı kalmak için inatla direnen atomlar tarafından şiddetle geri püskürtüldüler. O uzun, yazgı belirleyici saniyeler boyunca vücut yapısının harikulade biçimde dengelenmiş esnekliği az daha bozulacaktı. Onu kurtaran şey ırkının kollektif zekasının böylesine tehlikeli bir olasılığı bile önceden kestirmiş olmasıydı. Onun —ve tabii kendilerinin— bedenlerine yapay evrimi zorlarken şiddetli radyasyona maruz kalma olasılığını da göz ardı etmemişlerdi. Vücudunu her yeni yapısı dayanılmaz yüklenmeyi bir mikrosaniyenin küçük bir kesri kadar taşıyacak şekilde şimşek hızıyla tekrar ve tekrar ayarladı. Sonra duvardan geri kaçmıştı ve güvenlikteydi.

Zihnini hızlı gelişmeler üzerinde yoğunlaştırdı. Koruyucu enerji perdesine bağlı bir alarm sistemi mutlaka olmalıydı. Bu adamlar onu köşeye sıkıştırmak üzere örgütlenmiş biçimde bitişik tüm koridorlardan gelecekler demekti. Fırsatı gören Ixtl'ın gözleri bir çift ateş kuyusu gibi parladı. Adamlar dağılmış olacaklardı ve içlerinden

birini yakalayıp onu guul özellikleri için inceleyerek ve ilk guulu için kullanacaktı.

Kaybedecek zaman yoktu. Enerjilenmemiş ilk duvara, uzun boylu, gösterişli, hiç de zarif olmayan bir şekil halinde atıldı. Hiç duraksamadan ve ana koridora paralel kalmaya özen göstererek odadan odaya hızla geçti. Hassas gözleri yanından hızla akıp giden adamların hayal meyal şekillerini dikkatle inceliyordu. Bir, iki, üç, dört, beş kişi vardı bu koridorda. Beşinci adam diğerlerinden biraz geride kalmıştı. Bu göreceli olarak düşük bir avantajdı, ama bir Ixtl için yeter de artardı bile.

Son adamın hemen ilerisindeki duvarın içinden bir hayalet gibi fırladı ve amansız bir saldırıya geçti. İri gözleri ve koskoca açılmış ağzıyla şaha kalkmış, insanın kanını donduran bir canavardı. Ateş rengi dört kolunu birden uzattı ve muazzam kuvvetiyle yakaladı adamı. Adam kıvranıp bükülerek kurtulmaya çalıştı, ama kısa sürede teslim olmuş ve koridora bir paçavra gibi atılmıştı.

Adam sırt üstü yatıyordu ve Ixtl adamın ağzının dengesiz biçimde açılıp kapandığını gördü. Ağzın her açılışında Ixtl ayaklarının kaşındığını hissediyordu. Bu tanıdık bir duyu, yardım çağrılarının titreşimleriydi. Homurdanarak çullandı ve koca ellerinden birini adamın ağzının üzerine indirdi. Adamın vücudu gevşeyivermişti. Ixtl iki elini birden vücudun içine daldırdığında kurbanı hâlâ canlı ve uyanıktı.

Bu hareket adamı korkudan dondurmuştu sanki. Mücadele etmeyi bıraktı. Uzun, ince kollar gömleğinin altına ve vücudunun içine girip karıştırırken koca koca gözleriyle izlemekle yetindi. Sonra tepesine çullanan bu kan kızılı, silindirik yaratığa baktı.

Adamın vücudunun içi yekpare et gibiydi. Ixtl'ın ise halen mevcut, ya da kurbanını öldürmediği sürece el yordamıyla

açabileceği bir boşluğa ihtiyacı vardı. Amacı için etin canlı kalması gerekiyordu.

Acele et, acele et! Ayakları yaklaşan çizmelerin titreşimlerini algılayabiliyordu. Adamlar tek yönden, ama çok hızlı yaklaşıyorlardı. Huzursuzluğa kapılan Ixtl araştırmasını hızlandırmak hatasına düştü. Parmaklarını geçici bir an için yarı katı hale getirdi. Tam o anda adamın yüreğine dokunmuştu. Adam şiddetle sarsıldı, titredi ve cansız bir külçe halinde yığıldı.

Ixtl'ın araştıran parmakları hemen bir saniye sonra keşfetmişlerdi mide ve bağırsakları. Kendini öfkeyle eleştirerek çekti ellerini. İşte istediği buradaydı ve o bunu işe yaramaz hale getirmişti. Öfke ve yeisi yavaş yavaş dağılırken ayağa kalktı. Bu zeki yaratıkların bu kadar kolay ölebileceklerini düşünmemişti. Bu her şeyi değiştiriyor ve kolaylaştırıyordu. O onların değil onlar onun insafındaydılar. Onlarla uğraşırken fazlaca temkinli davranmasına gerek yoktu.

En yakın köşede titreşim tabancalarını çekmiş halde iki adam belirdi ve arkadaşlarının cansız bedeninin üzerinden onlara doğru dişlerini gösteren hayalet karşısında donakaldılar. Sonra, anlık felçlerinden kurtulmaya başladıklarında, Ixtl en yakın duvara girdi. Bir an için duvarın o koridora bakan yüzünde kızıl bir leke gibiydi, bir an sonra ise sanki hiç olmamışçasına kaybolmuştu gözden. Tabancaların enerjisi ardında bıraktığı duvarı çaresizce tırmalarken titreşimlerini hissedebiliyordu.

Artık planı yeterince açıktı. Yarım düzine adam yakalayacak ve onları guul yapacaktı. Onlara gereksinimi kalmayacağına göre geri kalanları öldürebilirdi. Bu işi bitirdiğinde, geminin yol almakta olduğu gökadasına ulaşmasını bekler ve üzerinde canlılar olan ilk gezegeni ele geçirebilirdi. Ulaşabileceği tüm evreni egemenliği altına almak için bu ilk adımın ardından artık kısa bir süre yeterli olacaktı.

Grosvenor diğer birkaç adamla birlikte bir duvar vericisinin önünde durdu ve teknisyenin cesedinin çevresinde toplanan kalabalığı izledi. Olay yerinde olmayı isterdi, ama oraya ulaşması birkaç dakikasını alacaktı. O zaman süresince bağlantıdan çıkmış olacaktı. Kalıp seyretmeyi, her şeyi duyup görmeyi tercih etti.

Başkan Morton, Doktor Eggert'ın eğilmiş muayene etmekte olduğu cesedin bir metre kadar uzağında, alıcı ekranın yanındaydı. Gergin görünüyordu. Dişlerini sıkmıştı. Konuştuğunda sesi bir fısıltıdan farksızdı. Yine de sözcükler sessizliği kırbaç darbeleri gibi yırttılar.

"Evet, Doktor Eggert?"

Dr. Eggert cesedin yanında çömelmiş olduğu yerden doğruldu ve Morton'a döndü. Bu hareketiyle yüzünü ekrana doğru çevirmişti. Grosvenor kaşlarını çatmış olduğunu gördü.

"Kalp krizi," dedi.

"Kalp krizi mi?"

"Tamam, tamam." Doktor kendini savunmak istercesine kaldırmıştı ellerini. "Dişlerinin beynine sokulmak istercesine döküldüğünü biliyorum. Ayrıca, onu defalarca muayene etmiş olduğum için, kalbinin sapasağlam olduğundan da haberim var. Yine de, bana kalp kriziymiş gibi geliyor."

"İşte buna inanırım," dedi adamlardan biri sesini ekşiterek. "Köşeyi dönüp yaratığı gördüğümde benim de kalp krizi geçirmeme ramak kalmıştı."

"Zaman kaybediyoruz." Grosvenor, Morton'ın diğer yanındaki iki adam arasında dikilmekte olan fizikçiyi görmeden bile Von Grossen'ı sesinden tanımıştı. Bilimadamı konuşmaya devam etti: "Bu ahbabın hakkından geliriz gelmesine de her eyleminden sonra kendimize acıyıp çene çalarak değil. Eğer kurban listesinde sıra bana gelmişse, kahrolası bilimadamlarının en iyilerinin kafa kafaya verip

kaderime ağlamaları yerine, beyinlerini intikamımı nasıl alacaklarına yormakta olduklarını bilmek isterim."

"Yerden göğe kadar haklısın." Smith'ti bu. "Bizim derdimiz kendimizi küçük görmekten başka bir şey değil. Yaratık gemiye bineli bir saat oldu olmadı, ama içimizden birilerinin daha öldürüleceği gün gibi ortada. Ben şansıma boyun eğerim. Ama haydi artık, savaşa hazırlanalım!" "Mr. Pennons, işte bir sorun," dedi Morton usul usul. "Otuz kat gemimizde yaklaşık üç kilometrekarelik alana sahibiz. Bunun her santimini enerjilemek ne kadar sürer?"

Grosvenor başmühendisi göremiyordu. Alıcı ekranın kavisli merceğinin görüş alanında değildi. Ama yüz ifadesinin görülmeye değer olduğu aşikârdı. Morton'a yanıt verirken sesi korku ve şaşkınlıkla dopdoluydu. "Bir saat içinde tüm gemiyi tarar, hatta parçalarına bile ayırabilirim. Ayrıntıya girmeyeceğim. Ama denetimsiz bir enerjileme gemideki canlıların tümünü öldürebilir."

Morton'ın sırtı Ixtl tarafından öldürülen adamın cesedi çevresinde toplananların görüntü ve seslerini ileten ekrana kısmen dönüktü. Sorgular tarzda "Şu duvarlara biraz daha fazla enerji verebilirsin Mr. Pennons, öyle değil mi?" dedi.

"Hayır..." Gemi mühendisinin sesi isteksizdi. "Duvarlar buna dayanamaz. Erirler."

"Duvarlar buna dayanamaz ha!" diye bağırdı adamlardan biri. "Bayım, bu yaratığı ne kadar yücelttiğinizin farkında mısınız?"

Grosvenor görüntülerini alabildiği adamların yüzünde büyük bir şaşkınlığın izlerini okuyabiliyordu. Gebe sessizliği Korita'nın sesi bozdu. "Başkan, sizi kontrol köprüsündeki bir ekrandan izliyorum," dedi. "Bir üstün yaratıkla yüz yüze olduğumuz şeklindeki görüşe karşı söylemek istediğim şudur: Enerji duvarına yanlışlıkla tosladığını ve yatakhaneye girmekten yeise kapılarak vazgeçtiğini

unutmayalım. ‘Toslamak’ sözcüğünü özellikle kullandım. Bu hareketi onun da hata yapabileceğini gösteriyor.”

“Bu bana çeşitli döngüsel dönemlerde beklenmesi gereken psikolojik özellikler hakkında daha önce söylediklerini hatırlatıyor,” dedi Morton. “Onun köylülük aşamasında olduğunu varsayalım.”

Korita’nın yanıtı onun gibi konuşmasına dikkat eden biri için oldukça sertti. “örgütlenmenin gücünü idrakten yoksun olmak. Büyük olasılıkla geminin denetimini ele geçirmek için sadece içindeki adamlarla savaşmanın yeterli olduğunu düşünecektir. Gökadası boyutlarındaki bir uygarlığın parçası olduğumuz gerçeğini dürtüsel olarak yadsıyacaktır. Gerçek köylü zihniyeti aşırı bireyci, neredeyse anarşistçedir. Üremek, kendi soyunu sürdürmek için benmerkezci bir arzuya sahiptir. Bu yaratık —eğer gelişiminin köylülük aşamasındaysa— kavgasında ona yardımcı olacak kendi türünden çok sayıda üyenin de bulunmasını isteyecektir. Kendine arkadaş arıyor, ama müdahale edilmesini istemiyor. Birlikteliği sever, ama işe karışılmasından hoşlanmaz. Örgütlü herhangi bir toplum köylülüğe galebe çalacaktır, çünkü onlar yabancılara karşı oluşturulmuş gevşek bir dayanışmadan ötesini beceremezler.”

“Ateş yiyicilerden oluşmuş gevşek bir dayanışma yeter de artar bile,” dedi teknisyenlerden biri. “ben... ahh...”

Sözcükleri bir çığlıkla kesilmişti. Ağzı sarkakalmıştı. Grosvenor’ın rahatlıkla görebildiği gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Ekranda görülen adamların hepsi birkaç adım geri çekilmişlerdi.

Ixtl ekranın ortasında tüm ihtişamıyla boy göstermişti.

18

Durdu orda, kızıl bir cehennemden fırlamış ürkünç bir hayalet gibi. Artık telaşlı olmasa da pırıl pırıl ve tetikteydi gözleri. Şu insan yaratıklarını iyice tartmıştı ve şimdi küçümseyerek biliyordu ki içlerinden biri ona bir titreşim tabancasıyla ateş edene kadar o en yakın duvara dalabilirdi.

İlk guulu için gelmişti oraya. Bu guulu bir kalabalığın içinden çekip almakla gemideki herkesin moralini de bir ölçüde bozmuş olacaktı.

Grosvenor manzarayı seyrettikçe gerçeklik duygusundan koptuğunu hissetti. Adamlardan sadece birkaçı ekranın görüş alanı içindeydi. Von Grossen ve iki teknisyen Ixtl'a en yakın olanlardı. Morton, Von Grossen'ın hemen arkasındaydı ve teknisyenlerden birinin yanında Smith'in başı ve vücudunun yarısı seçilebiliyordu. Önlerinde yükselen uzun, kalın ve silindirik canavarın karşısında hiç de kayda değer hasımlarmış gibi görünmüyorlardı.

Sessizliği bozan Morton oldu. Elini titreşim tabancasının şeffaf kabzasından kasıtlı bir şekilde uzak tutarken kararlılıkla konuştu: "Silahlarınıza davranmaya kalkmayın. Yıldırım gibi hızlı hareket edebiliyor. Zaten onu vurabileceğimize inansaydı burada olmazdı. Kaldı ki, başarısızlığı göze alamayız. Bu bizim tek şansımız olabilir."

Sözlerine ısrar ve aceleyle devam etti: "Bu konuşmamı dinleyen acil durum mürettebatının tümü koridorun altını, üstünü ve çevresini kuşatsın. Taşınır ısı makinelerinin en ağırlarını, hatta yarı-taşınırların bazılarını getirin ve duvarları eritin. Bu bölümün

çevresini tamamen açın ve ışınlarınızı dar bir bölgede odaklayın. Haydi!"

"İyi fikir, başkan!" Yüzbaşı Leeth'in yüzü Grosvenor'ın ekranında Ixtl ve diğerlerinin önünü keserek bir an için göründü. "Bu cehennem tazısını üç dakika tutabilirseniz orada olacağız." Yüzü geldiği gibi hızla kaybolmuştu görüntüden.

Grosvenor gözlem ekranından ayrıldı. Olay yerinden bir neksiyoloğun hareketlerini belirlemekte esas alacağı kesin gözlemleri yapamayacak kadar uzakta olduğunun bilincindeydi. Herhangi bir acil durum ekibine dahil değildi ve amacı tehlike bölgesinde Morton ve diğerlerine katılmaktı.

Koşarken bir yandan da önünden geçtiği diğer gözlem ekranlarından Korita'nın önerilerde bulunmakta olduğunu görüyordu. "Morton, şansını dene, ama başarılı olacağına kesin güvenme. Ona karşı hazırlık yapmadan daha önce de bir kez karşımıza dikildiğine dikkatini çekerim. Bizi bilerek mi, tesadüfen mi zorlamakta olduğu önemli değil. Amacı ne olursa olsun sonuçta biz sağa sola kaçışmaktayız. Halen fikirlerimize netlik kazandırmış değiliz."

Grosvenor asansörle aşağı indi. Kapıyı açıp dışarı fırladı. "Bu geminin muazzam kaynaklarının hangi yaratığı olsa alt edebileceğine inanıyorum," diye sözlerine devam ediyordu Korita. "Yani, tek başına hangi yaratığı olsa demek istiyorum..." Korita daha fazla konuştuysa da Grosvenor bunu işitmedi. Köşeyi dönmüştü ve orada, az ilerisinde adamlar, onların da ötesinde Ixtl duruyordu.

Von Grossen'ın not defterine bir şeyler karalamayı daha yeni tamamladığını gördü. Grosvenor kaygıyla izlerken Von Grossen ileri çıktı ve kâğıdı Ixtl'a uzattı. Yaratık önce tereddüt etti, sonra kâğıdı aldı. Bir göz atar atmaz dişlerini suratı neredeyse ikiye bölünecekmişçesine göstererek geri çekildi.

“Ne halt ettin?” diye bağırdı Morton.

Von Grossen gergince gülümsüyordu. “Onu nasıl alt edebileceğimizi çizdim,” dedi yavaşça. “Ben...”

Sözleri yarım kaldı. Hâlâ çok gerilerde olan Grosvenor tüm olup biteni sadece bir seyirci gibi izlemişti. Gruptaki diğer herkes krize dahil olmuşlardı.

Morton neyin gelmekte olduğunu tahmin etmiş olsa gerekti. İri vücudunu Von Grossen’a sanki siper etmek istercesine öne atılmıştı. Ucunda uzun, tel gibi parmakları olan bir el başkanı ardındaki adamlara doğru savurdu. En yakınındakilerin dengelerini de bozarak yıkılmıştı yere. Kendini toparladı, titreşim tabancasını çekti ve öyle kalakaldı.

Grosvenor sanki buzlu bir camdan bakıyormuşçasına gördü yaratığın Von Grossen’ı ateş rengi iki kolunun arasında tuttuğunu. Yüz küsur kiloluk fizikçi boş yere kıvranıyordu. İnce, sert kaslar onu bir kelepçe gibi sarmıştı. Grosvenor’ı kendi tabancasını kullanmaktan alıkoyan tek şey yaratığı olduğu kadar Von Grossen’ı vurma olasılığının da bulunmasıydı. Titreşim tabancası bir adamı öldürmeyip sadece bayıltacağından şöyle bir çelişki içinde kalmıştı: Acaba Ixtl’ın da bayılacağını hesap ederek silahını kullanmalı mıydı, yoksa son bir umarsız gayretle Von Grossen’dan bilgi almaya mı çalışmalıydı? İkincisini tercih etti.

Fizikçiye seslendi acilen: “Von Grossen, ona ne gösterdin? Onu nasıl yenebiliriz?”

Von Grossen duymuştu, başını çevirmesinden anlaşılıyordu bu. Yapmaya vakit bulabildiği tek şey de bu olmuştu. Tam o anda çılgınca bir şey cereyan etti. Yaratık koştu ve en yakın duvarın içine fizikçiyle beraber balıklama daldı. Grosvenor bir an için yanlış gördüğünü sanmıştı. Ama ortada sadece duvarın pürüzsüz ve

parlak yüzüyle tabancalarını çaresizce çekiştirerek boş gözlerle çevrelerine bakınan yedi adam kalmıştı.

“İşimiz bitik!” diye fısıldadı adamlardan biri. “Eğer bizim atomal yapımızı da değiştirerek katı maddenin içinden geçirebiliyorsa onunla dövüşemeyiz.”

Grosvenor Morton’ın bu sözlerden rahatsız olduğunu gördü Bu çok zor koşullar altında dengesini korumaya çalışan bir kişinin rahatsızlığıydı. “Yaşadığımız sürece onunla dövüşebiliriz!” dedi başkan öfkeyle. En yakın iletişim aygıtına gitti ve “Yüzbaşı Leeth, durumunuz nedir?” diye sordu.

Kısa bir gecikme oldu, sonra komutanın başı ve omuzları ekranda belirdi. “Hiç,” dedi kısaca. “Teğmen Clay kırmızı bir lekenin alt kata doğru kaybolduğunu görür gibi olmuş. Şimdilik araştırmalarımızı geminin alt bölümleriyle sınırlandırabiliriz. Bunun dışında, olay olduğu sırada ısı makinelerini denemekle meşguldük. Bize yeterince zaman bırakmadığınız.”

“Bu konuda söz hakkımız olmadı,” dedi Morton.

Grosvenor’a bu tam olarak doğru değilmiş gibi geldi. Von Grossen yaratığa nasıl yenileceğinin şemasını göstererek kendi sonunu hızlandırmıştı. Bu çok az sağ kalım değeri olan, tipik benmerkezci insan davranışıydı. Üstelik, diğer bilimadamlarıyla zekice işbirliği yapacak yerde tek başına hareket etmeyi tercih eden uzmanlara yönelik kendi görüşünü de destekliyordu. Von Grossen’ın yaptığı şeyin ardında yüzyıllardır var olan bir tavır yatıyordu. Bu tavır biçimi bilimsel araştırmacılığın ilk dönemlerinde uygun olmuştu. Ancak her yeni gelişmenin birçok bilim dalının eşgüdümünü gerektirdiği bugünlerde değeri çok sınırlıydı.

Grosvenor orada dururken bir yandan da Von Grossen’ın Ixtl’ı yenecek bir tekniği gerçekten geliştirip geliştirmediğini sorguladı. Böyle bir tekniğin sadece bir uzmanlık alanıyla sağlanıp

sağlanamayacağını sorguladı. Von Grossen’ın yaratığa göstereceği herhangi bir şema sadece bir fizikçinin bilgi dağarcığıyla sınırlı olacaktı.

Düşüncelerini kesen Morton oldu: “Benim istediğim Von Grossen’ın yaratığa gösterdiği kağıtta nelerin çizili olabileceğine dair bir görüştür.” Grosvenor başka birinin yanıt vermesini bekledi. Ses çıkmayınca “Sanırım benim bir görüşüm var, başkan,” dedi.

Morton belli belirsiz duraksadıktan sonra “Pekâlâ,” dedi, “devam et.”

“Bir uzaylının dikkatini çekmenin tek yolu,” diye söze başladı Grosvenor, “ona evrensel bir şekil göstererek olur. Von Grossen bir fizikçi olduğuna göre, kullandığı sembol de buna paralel olacaktır.”

Özellikle sustu ve çevresindekilere göz gezdirdi. Melodramatik davrandığını hissediyordu, ama bu kaçınılmazdı. Morton’ın dostluğuna ve Riim olayına rağmen bu gemide bir otorite olduğu hâlâ kabul görmüyordu ve bu noktada yanıtın birkaç kişinin birden aklına gelmesi daha uygun olacaktı.

Sessizliği Morton bozdu. “Haydi ama, genç adam. Bizi merakta bırakma.”

“Bir atom,” dedi Grosvenor.

Boş bakışlarla çevrelenmişti. “Ama bunun bir anlamı yok,” dedi Smith. “Ona niçin bir atom çizmiş olsun ki?”

“Sadece herhangi bir atom değil, tabii ki,” dedi Grosvenor. “Von Grossen Tazı’nın dış çeperini oluşturan olağanüstü atomsal yapıyı çizerek yaratığa göstermiş olmalı.”

“Tam isabet!” diye bağırdı Morton.

“Durun bir dakika.” Ekrandan Yüzbaşı Leeth’in sesi duyulmuştu. “Bir fizikçi olmadığımı itiraf etmeliyim, ama ne çizildiğini tam olarak bilmek istiyorum.”

Açıklamayı Morton yaptı. “Grosvenor geminin sadece iki bölümünün bu olağanüstü sert maddeden yapıldığını söylemek istiyor: dış çeper ve makine dairesi. Yaratığı ilk ele geçirdiğimiz sırada yanımızda olsaydın, kafesin tabanından geçtikten sonra geminin dış yüzüne toslayıp kaldığını görecektin. Böyle bir madenden geçemediği açıkça ortada. İçeri girebilmek için en yakındaki hava alıtına koşmuş olması da cabası. Bunu niçin düşünmemiş olduğumuza şaşıyorum.”

“Eğer Mr. Von Grossen yaratığa bizim savunma sistemlerimizi gösteriyorduysa, bu duvarlara çektiğimiz enerji perdeleri olamaz mı? Bu da atom savı kadar geçerli değil mi?”

Morton döndü ve soran gözlerle Grosvenor’a baktı. “Yaratık enerji perdeleriyle halihazırda karşılaşmış ve bunu atlatmıştı,” dedi Grosvenor. “Von Grossen açıkça yeni bir şeye sahip olduğuna inanıyordu. Kaldı ki, bir güçperdesini kağıt üzerinde ancak özel semboller kullanarak gösterebilirsiniz.”

“Bu çok memnunluk verici bir açıklama,” dedi Yüzbaşı Leeth. “En azından güvenlikte olabileceğimiz bir yere sahibiz —makine dairesine— ve bir de yatakhanelerimizin dış çepere bitişik duvarlarına. Sanırım Von Grossen bu avantajı görmüştü. Özel izin ya da emir dışında tüm mürettebat bu bölümlerde olacak.” En yakın iletişim aygıtına dönerek tekrarladı. “Bölüm şefleri kendi uzmanlık alanlarıyla ilgili soruları yanıtlamak üzere hazır bekleyecekler. Gerekli görevler uygun biçimde eğitim almış kişilere verilecektir. Mr. Grosvenor, kendinizi ikinci grupta sayabilirsiniz. Dr. Eggert, gerektiğinde uyku giderici haplar dağıtınız. Hayvan ölünceye dek yatmak yok!”

“İyi iş becerdin, yüzbaşı,” dedi Morton.

Yüzbaşı Leeth başıyla onayladı ve ekrandan kayboldu.

Koridorda teknisyenlerden biri tereddütle sordu: “Ya Von Grossen?”

“Grossen’a yardım etmenin tek yolu onu yakalayan şeyi yok etmektir!” dedi Morton sertçe.

19

Muazzam makinelerin muazzam salonunda insanlar devler sofrasında kalmış cücelere benziyorlardı. Doğaüstüne aitmiş gibi görünen mavi ışığın büyük, ışıltılı tavandaki her parlayışında Grosvenor gözlerini elinde olmadan kırpıyordu. Bir de kulaklarını en az ışığın gözlerini etkilediği kadar tırmalayan bir ses vardı. Ses havada asılı kalmış gibiydi. Ufkun ötesinden kopup gelen bir gök gürültüsü, insanın yüreğine korku salan bir uğultu, tahayyül edilemeyecek bir enerji akışının yansımasıydı sanki.

Sürüm çalışıyordu. Gemi ivme alıyor, Yer'in minicik bir atom gibi fırıl fırıl döndüğü sarmal gökadasını aşağı yukarı aynı büyüklükteki diğer bir gökadasından ayıran karanlık boşluğa giderek daha çok dalıyordu. Başlamak üzere olan belirleyici kavganın arka planı buydu işte. Güneş sisteminden o güne dek gönderilmiş en büyük, en iddialı keşif seferi varlığının en çok tehdit altında olduğu bir dönemindeydi.

Grosvenor buna yürekten inanıyordu. Karşılarındaki yaratık, kedi gezegeninin hayvanları üzerinde deneyler yapmış olan ölü ırkın kanlı savaşlarından aşırı uyarılmış vücuduyla sağ çıkmayı becermiş Coeurl değildi. Ne de Riim halkından kaynaklanan tehlike bununla boy ölçüşebilirdi. Riim ile iletişim kurmak için yaptığı hatalı ilk girişimin ardından, bir adamla bütün bir ırk arasındaki mücadele olarak gördüğü her eylemi rahatlıkla kontrolü altına almıştı.

Kızıl canavar açıkça ve yanılgıya yer vermeyecek biçimde başlı başına bir sınıftı.

Yüzbaşı Leeth küçük bir balkona çıkan madeni merdiveni tırmandı. Bir saniye sonra Morton ona katılmıştı ve aşağıda toplanmış olan kalabalığa bakıyordu. Elinde parmağıyla ikiye ayırdığı bir deste kâğıt tutuyordu. İki adam notları gözden geçirdiler ve sonra Morton söze girdi: "Yaratık, gemiye iki saat önce çıktığından beri —inanılacak gibi değil, öyle değil mi?— nefes almaya ilk kez vakit bulabiliyoruz. Yüzbaşı Leeth ve ben bölüm şefleri tarafından iletilen önerileri gözden geçirdik. Bu önerileri kabaca iki gruba ayırdık. daha çok kuramsal bir öze sahip olan ilk grubu sonraya bırakıyoruz. Düşmanımızı kıstırmaya yönelik mekanik planları içeren ikinci grup doğal olarak öncelik alıyor. Her şeyden önce, Mr. Von Grossen'ın yerini saptamak ve onu kurtarmak için gerekli planların yapılmakta olduğunun bilinmesini isterim. Mr. Zeller, düşüncelerinizi mürettebata açıklayınız."

Otuz yaşlarında, çevik görünümlü, genç bir adam olan Zeller öne çıktı. Breckenridge'in Coeurl tarafından öldürülmesinden sonra Metalurji Bölümünün şefliğine getirilmişti. "Yaratığın dirençli metaller dediğimiz alaşım grubundan geçememesi," dedi, "bir uzay giysisi yaparken ne tür madde kullanmamız gerektiğinin ipucunu veriyor. Asistanım şu anda giysi üzerinde çalışıyor ve sanırım üç saate kadar bitirecek. Araştırma için, doğal olarak, bir flor kamerası kullanacağız. Eğer önerisi olan varsa..."

Kalabalığın arasından bir ses "Niçin birkaç giysi yapmıyoruz?" diye sordu.

Zeller başını iki yana salladı. "Elimizdeki hammadde miktarı çok sınırlı. Daha fazlasını üretebiliriz, ama bu ancak transmutasyon yöntemiyle olur ve çok zaman alır. Kaldı ki, bizimki çok küçük bir dilim dalı olagelmiştir. Belirlediğim zaman zarfında bir giysi yetiştirebilirsek kendimizi şanslı sayalım."

Başka soru çıkmadı. Zeller makine dairesinin bitişiğindeki lojmanın teknik atölyesine geçti.

Başkan Morton elini kaldırdı. Sessizlik yine sağlandığında "Kendi adıma," dedi, "giysi bir kez tamamlandıktan sonra yaratık yerini bulmamıza engel olabilmek için Von Grossen'ın yerini sürekli değiştirmek zorunda kalacaktır ki bundan çok memnunum."

"Hâlâ hayatta olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu birisi.

"Çünkü lanet olası yaratık öldürdüğü adamın vücudunu alabilirdi, ama almadı. Bizi canlı istiyor. Smith'in notları amacının ne olduğuna dair ipuçları veriyor, ama bunlar ikinci gruba dahiller ve daha sonra tartışılacaklar."

Duraksadı, sonra devam etti: "Yaratığı yok etmek için önerilen planların içinde elimde fizik bölümünden iki teknisyene ait olan bir öneriyle, Elliot Grosvenor tarafından hazırlanan bir tane var. Yüzbaşı Leeth ve ben bu planları Başmühendis Pennons'la değerlendirdik ve Mr. Grosvenor'ın önerdiği planın insanlar açısından fazlaca sakıncalı olduğunu düşünerek yedekte tutmaya karar verdik. Eğer önemli bir itiraz yoksa ilk planın uygulanmasına derhal başlayacağız. Birkaç ek tavsiye de yapıldı ve bunlar planla bütünleştirildiler. Tek tek bireylerin kendi fikirlerini açıklamaları geleneksel olarak isteniyor olsa da, planı uzmanlarca verilmiş son şekliyle açıklamam bize zaman kazandıracaktır."

"İki fizikçi," —Morton elindeki kâğıtlara bir göz attı— "Lomas ve Hindley, planlarının yaratığın bizim gerekli enerji bağlantılarını gerçekleştirmemize izin vereceği varsayımı üzerine kurulu olduğunu itiraf ediyorlar. Bu, Mr. Korita'nın döngüsel tarih tezine uygun, şöyle ki 'köylü' kafası kendi soyunun sürdürülmesiyle o denli meşguldür ki, örgütlü bir direnişin olasılıklarını düşünemez. Buna göre, Lomas ve Hindley'nin modifiye edilmiş planları

doğrultusunda, yedinci ve dokuzuncu katlara enerji vereceğiz... duvarlara değil, sadece zemine. Umudumuz şudur: Yaratık şu ana kadar bizi öldürmek için örgütlü bir girişimde bulunmadı. Mr. Korita der ki, bir köylü olduğuna göre, yaratık bizi mahvetmesi gerektiğini, aksi takdirde bizim onu yok edeceğimizi anlamışa benzemiyor. Ama bir köylü bile bizi öldürmenin her şeyden önce geldiğini er ya da geç idrak edecektir. Eğer işimize müdahale etmezse, onu enerji verilmiş iki kat arasında, yani sekizinci katta kıstıracağız. Onu aşağı ya da yukarı kaçamayacağı koşullarda orada yansıtıcılarla arayacağız. Mr. Grosvenor'ın da takdir edeceği gibi bu plan kendininkinden çok daha az risk taşıyor, dolayısıyla öncelik sırasına sahip olmalıdır."

Grosvenor güçlükle yutkundu, bir an tereddüt etti, sonra kararlı bir sesle konuştu: "Eğer kafamıza takılan şey var olan risk ise, niçin hepimiz burada, makine dairesinde toplanmıyor ve onun üzerimize çullanmak için bir plan geliştirmesini beklemiyoruz?" İçtenlikle devam etti: "Lütfen kendi fikirlerimi empoze etmeye çalıştığımı düşünmeyiniz. Ama kişisel olarak—" duraksadı, sonra her şeyi göze alarak ağzındaki baklayı çıkardı, "—anahatlarını belirttiğiniz planınızın beş para etmediğini düşünüyorum."

Morton gerçekten şaşırmış görünüyordu. Sonra somurttu. "Bu biraz fazlaca kesin bir hüküm olmuyor mu?"

"Sizin tarif ettiğiniz şekliyle planın aslına tam uygun olduğunu sanmıyorum," dedi Grosvenor. "Kısmen değiştirilmiş olsa gerek. Değiştirilen neydi?"

"İki fizikçi dört kata enerji verilmesini önermişlerdi," dedi başkan, "yedinci, sekizinci, dokuzuncu ve onuncu katlar."

Grosvenor üçüncü defadır ki tereddüte düşüyordu. Aşırı eleştirici olmak gibi bir niyeti yoktu. Eğer ısrar etmeye devam ederse

onun fikrini almaktan her an vazgeçebilirlerdi. “Bu daha iyi,” dedi sonunda.

Morton’ın arkasında durmakta olan Yüzbaşı Leeth araya girdi. “Mr. Pennons, iki kattan fazlasına enerji verilmesinin niçin tavsiye edilmediğini topluluğa anlatınız, lütfen.”

Başmühendis bir adım öne çıktı. Kaşlarını çatmıştı. “Asıl neden fazladan üç saat daha alacağıdır ve zamanın yaşamsal önem taşıdığında hemfikir olmuştuk. Eğer zaman bir etken olmasaydı, gemiye tüm zemin ve duvarlarıyla denetlenebilir bir sistem çerçevesinde enerji verilmesi çok daha iyi olacaktı. Bu şekilde bizden kaçması mümkün olmazdı. Ama bu işlem elli saat gerektiriyor. Daha önce de belirttiğim gibi, tam kontrol sağlamadan enerji vermek intihar olur. Sırf insan olduğumuz için göz önüne almamız gereken bir etmen daha var. Yaratığın bizi aramasının nedeni içimizden birini daha götürmektir. Biz bu adamın, her kim olacaksa, yaşama şansına sahip olmasını istiyoruz.” Sesi sertleşmişti. “Değiştirilmiş planı yürürlüğe koymamıza dek geçecek olan üç saat zarfında, yüksek güçlü titreşim topları ve ısı kaynakları dışında yaratığa karşı savunmasız olacağız. Geminin içinde daha ağır bir silah kullanmamız mümkün değil ve olanları da insanlara zarar vermemeleri için dikkatlice kullanmak durumundayız. Doğal olarak, herkes kendini titreşim tabancalarıyla ayrıca koruyacaktır.” Geri çekildi. “Haydi işe koyulalım!”

Yüzbaşı Leeth keyifsizce “O kadar acele etmeyin,” dedi. “Mr. Grosvenor’ın itirazlarını sonuna dek dinlemek istiyorum.”

“Eğer zamanımız olsaydı,” dedi Grosvenor, “bu yaratığın enerji verilmiş duvarlara nasıl bir tepki göstereceğini izlemek ilginç olurdu.”

“Neyi tartıştığımızı anlayamıyorum,” dedi adamlardan biri sinirlenerek, “Yani, eğer bu yaratık enerji verilmiş iki katın arasına

sıkışırsa işi bitik demektir. Geçemeyeceğini biliyoruz."

"Bundan emin değiliz," dedi Grosvenor. "Bütün bildiğimiz enerji verilmiş bir duvara çarptığı ve bundan hiç hoşlanmadığı. Daha doğrusu böyle olduğunu varsayıyoruz. Aslında böylesine bir enerji alanında belirli bir süre dışında kalamayacağı açıkça belli oluyor. Ancak ona karşı tam teşekküllü bir enerji perdesi çekemememiz bizim talihsizliğimizdir. Mr. Pennons'ın da vurguladığı üzere duvarlar eriyecektir. Benim vurgulamak istediğim nokta ise şu: Elimizde olan bile onu kaçırmaya yetti."

Yüzbaşı Leeth şaşırmışa benziyordu. "Baylar," dedi, "tartışma sırasında bu noktaya niçin değinilmedi? İtirazın sağlam bir temele dayalı olduğu belli."

"Ben Grosvenor'ın da tartışmaya taraf edilmesinden yanaydım," dedi Morton, "ama oylar planı tartışılmakta olan şahsın toplantıya alınmaması şeklindeki geleneğe bağlı kalınması yolunda verildi. İki fizikçi de aynı nedenden dolayı davet edilmediler."

Siedel öksürerek boğazını temizledi. "Mr. Grosvenor'ın şu anda bize ne yaptığının idrakinde olduğunu sanmıyorum," dedi. "Geminin enerji perdesinin insanoğlunun en büyük kazanımlarından biri olduğu söylenmişti bize. Bu bana kişisel bir memnuniyet ve özgüven duygusu aşılamıştı. Şimdi ise yaratığın bu perdeyi delebileceği söyleniyor."

"Geminin enerji perdesinin saldırıya açık olduğunu söylemiyorum, Mr. Siedel," dedi Grosvenor. "Aslında, düşmanın bunu yapmayacağına veya yapamayacağına inanmak için yeterli nedene sahibiz. Şu anda tartışmakta olduğumuz şey, zeminlere enerji verilmesi olgusudur ki bu da çok zayıf bir uyarlamadır."

"Yine de," dedi psikolog, "uzmanlar farkında olmadan ikisi arasında paralellik kurmuş olamazlar mı? Gerekçe şöyle olabilir:

Eğer bu enerjileme işlemi etkisiz kalacak olursa işimiz bitik! Dolayısıyla, etkili olmak zorunda!”

Yüzbaşı Leeth Morton’a bir göz attı, bir an düşündü, sonra “Gemideki nükleer yansıtıcı sayısı kadar gruba ayrılmamızı öneriyor,” dedi.

Sözleri o noktada kesildi. “Nükleer enerji... hem de geminin içinde!” diye bağırdı fizik teknisyenlerinden biri.

Sonra başlayan curcuna bir dakikadan fazla sürmüştü. Bittiğinde Morton hiç ara verilmemişçesine devam etti kaldığı yerden.

“Halihazırda bu tip kırk bir adet yansıtıcımız var. Mr. Grosvenor’ın planını kabul edersek, her aygıtın başına çekirdek sayıda askeri personel verilecek ve geri kalan herkes yansıtıcılardan birinin menzilinde yem olarak tutulacak. Eğer bir ya da daha fazlamız atış menziline düşüyor olsak bile yansıtıcının başındakiler ateş açmaktan sakınmayacaklar.”

Morton başını iki yana hafifçe salladı ve devam etti: “Şu ana dek öne sürülen en etkili çözüm şekli bu olsa gerek. Ancak, acımasızlığıyla hepimizi şaşırttı. Kendi adamlarımıza ateş etmek fikri, yeni bir şey olmasa da, Mr. Grosvenor’ın idrak ettiğinden —sanırım— çok daha derine işliyor. Ancak, dürüstçe söylersek, bilimadamlarının aleyhte oy vermelerine yol açan bir neden daha vardı. Yüzbaşı Leeth yem olarak kullanılacakların silahsız olmaları koşulunu öne sürmüştü. Bu, çoğumuz açısından, işlerin hayli ileri gitmesi demekti. Herkes kendini koruma hakkına sahip olmalıdır.” Başkan omuz silkti. “Başka bir seçeneğimiz olmadığı için bunu oya koyduk. Ben Mr. Grosvenor’ın planına katılıyorum, ama Yüzbaşı Leeth’in şartına karşı çıkıyorum.”

Komutanın önerisinden ilk söz edildiği anda Grosvenor dönmüş ve subaya bakmıştı. Yüzbaşı Leeth de gözünü kırpmadan,

neredeyse ölümcül bir havada karşılık vermişti bakışına. Bir saniye sonra Grosvenor "Sanırım bu riski göze almalıyız, yüzbaşı," dedi.

Komutan bu sözleri başını hafifçe eğerek onayladı. "Pekâlâ," dedi, "koşulumu geri çekiyorum."

Grosvenor Morton'ın bu kısa söz teatisi karşısında şaşaladığını gördü. Başkan önce ona, sonra yüzbaşıya, sonra yine ona bakmıştı. Sonra tıknaz çehresinde ürkmüş bir ifadeyle dar, madeni basamaklardan koşarcasına indi ve Grosvenor'ın yanına geldi. "Nereye varmak istediğini tam olarak idrak edemedim ama..." dedi alçak sesle. "Bir kriz anında, açıkça inanıyor ki..." diye ekledi. Sonunda sustu ve dönüp bakışlarını Yüzbaşı Leeth'e dikti.

Grosvenor ortamı yatıştırmaya çalışarak "Sanırım bu konuyu açmakla bir hata yaptığını anlamıştır şimdi," dedi.

Morton başıyla evetledi ve isteksizce mırıldandı: "Özünde haklı olsa gerek. Esas olan sağkalım dürtüsüdür ve bilahare ortaya çıkacak tüm şartlara baskındır. Yine de..." —somurttu— "... bunu telaffuz dahi etmemeliyiz. Bilimadamlarının onurlarının kırıldığım düşüneceklerini sanıyorum ve zaten yeterince tatsızlık mevcut."

Döndü ve topluluğa baktı. "Beyler," dedi yüksek sesle, "Mr. Grosvenor planını ortaya koymuş bulunuyor. Destekleyenler ellerini kaldırsın."

Grosvenor sadece elli kadar elin yükseldiğini büyük bir hayal kırıklığıyla gördü. Morton tereddüt etti, sonra "Karşı olanlar," dedi.

Bu kez bir düzineden biraz fazla el kalkmıştı.

Morton ön sıradaki adamlardan birine işaret etti. "Sen ikisinde de el kaldırmadın. Sorun nedir?"

Adam omuz silkti. "Tarafsızım. Destekleyip desteklemediğimi bilemiyorum. Yeterince bilgilendirilmedim."

"Ya sen?" Morton başka bir kişiye seslenmişti.

"İkincil radyasyon ne olacak?" dedi adam.

Buna Yüzbaşı Leeth yanıt verdi. "Bloke edeceğiz. Tüm bölgeyi mühürleyeceğiz." Kestki. "Başkan," dedi, "bu gecikmenin nedenini anlayamıyorum. Oylama Mr. Grosvenor'ın on dörde elli sekiz lehine çıktı. Benim bilimadamları üzerindeki otoritem bir kriz anında sınırlı olsa bile, bu sonucu belirleyici addediyorum."

Morton bu öneri karşısında afallamıştı. "Ama," diye itiraz edecek oldu, "oy vermeyen yaklaşık sekiz yüz kişi var!"

Yüzbaşı Leeth'in ses tonu resmiydi. "Kendi bilecekleri iştir. Yaşını başını almış adamların bir karara varmaları beklenir. Demokrasi kavramı bu varsayım üzerine kuruludur. Bu bağlamda, derhal eyleme geçilmesini emrediyorum."

Morton bir an düşündü, sonra yavaş yavaş konuştu: "Pekâlâ, beyler, bunu kabul etmek zorundayım. İşimize baksak iyi olacak. Nükleer yansıtıcıları kurmak biraz zaman alacaktır, iyisi mi beklerken bir yandan da yedinci ve dokuzuncu katlara enerji vermeye başlayalım. Bana sorarsanız iki planı birleştirmekte yarar var ve gelişmelere göre birini ya da diğerini iptal edebiliriz derim."

"Bak işte bu akla yatkın," dedi adamlardan biri belirgin bir rahatlamayla.

Öneri adamlardan birçoğuna mantıklı gelmişe benziyordu. Küskün suratlar yumuşamıştı. Birileri tezahürat yapmaya başladı ve kısa sürede insan kalabalığı dev salondan dışarı aktı. Grosvenor Morton'a döndü.

"Tam bir deha parıltısıydı," dedi. "Zihnim sınırlı enerjilendirmeye karşı çıkmakla böyle bir orta yol bulmayı düşünemeyecek kadar meşguldü."

Morton bu iltifatı ciddi bir yüzle kabul etti. "Yedekte tutuyordum," dedi. "İnsanlarla uğraşırken, sadece eldeki sorunla değil o sorunu çözecek olanlar arasındaki gerilimle de baş etmek

gerektiğini öğrendim." Omuz silkti. "Tehlike zamanında sıkı çalışmak gerek. Sıkı çalışırken ise her vesileyle rahatlamak."

Elini uzattı. "Eh, sana iyi şanslar, genç adam. Umarım sağ salim atlarsın."

El sıkışırlarken Grosvenor "Nükleer topu yerleştirmek ne kadar sürer?" diye sordu.

"Belki bir saat, belki biraz daha fazla. Bu arada. bizi koruyacak büyük titreşim toplarımız var..."

İnsanların yine ortaya çıkmaları Ixtl'ın kendini aceleyle yedinci kata atmasına neden olmuştu. Dakikalar boyunca, duvarlardan ve zeminlerden oluşan ıssızlığın içinde süzülen şekilsiz bir gölgeden öte bir şey değildi. İki kez görülmüş ve üzerine yansıtıcılarla ateş açılmıştı. Bunlar daha önce karşılaştığı el tabancalarından en az yaşamla ölüm kadar farklıydı. Onlardan kurtulmak için kaçtığı duvarları un ufak etmişlerdi. Bir keresinde, ışın ayaklarından birine temas etmişti. Titreşimin moleküler şiddetinin yol açtığı kızgın şok onun tökezlemesine neden olmuştu. Ayağı saniyeden çok daha kısa bir süre içinde normale dönmüştü, ama vücudunun bu güçlü silahlar karşısındaki incinebilirliğini de belli etmişti.

Ama paniğe kapılmış değildi hâlâ, hız, kurnazlık, zamanlama ve ortaya çıkacağı noktalan uygun biçimde belirlemek... bu önlemler yeni silahların etkilerini nötralize ederdi. Önemli olan şuydu: İnsanlar ne yapmakla meşguldü? Kendilerini makine dairesine kapattıklarında bir plan geliştirdikleri ve halen bunu kararlılıkla uygulamakta oldukları aşikârdı. Ixtl planın adım adım gerçekleştirilmesini ışıltılı gözlerini kırpmadan izledi.

İnsanlar her koridorda bodur ve ölüm kadar kara fırınlarla, kan ter içinde çalışıyorlardı. Her fırının üzerindeki delikten beyaz bir ateş öfkeyle fışkırıyordu. Ixtl insanların ateşin parlaklığıyla yarı kör

hale düştüklerini gördü. Uzay zırhlarını giyinmişlerdi, ama giysinin her zamanki şeffaf başlığı elektriksel yöntemlerle karartılmıştı. Ancak, bu ateşin şiddetini, hafif metalden yapılmış hiçbir giysi püskürtemezdi. Fırınlardan dışarı uzun şeritler halinde mat bir madde çıkıyordu. Her şerit çıkışında makineler tarafından kapılıyor, aynı boyda ve ustalıkla kesiliyor, metal döşemeye yapıştırılıyordu. Ixtl bir santimetre yerin bile kaplanmadan bırakılmadığını gördü. Kızgın şeritler yapıştırılır yapıştırılmaz muazzam soğutucular getiriliyor ve ısıları çekiliyordu.

Beyni gördüklerinin ne anlama geldiğini reddetti önce. Daha derin nedenler, çok daha hınzırca kurnazlıklar aramayı sürdürdü. Adamlar iki kata enerji vermekle meşguldü. Sonra, sınırlı tuzaklarının hiçbir şeye yaramadığını anladıklarında, muhakkak başka yöntemler deneyeceklerdi. Ixtl bu savunma önlemlerinin onun için ne zaman tehlikeli boyuta geleceğinden emin değildi. Burada önemli olan nokta tehlikeyi hisseder hissetmez insanların peşine düşmek ve gevşek enerji bağlarını koparmaktı.

Ixtl hakir gören bir havayla sildi bu düşünceleri kafasından. İnsanlar sadece eline düşmelerini kolaylaştırmakla kalmıyor, dilediği kadar guulu da sunuyorlardı ona. Bir sonraki kurbanını özenle seçti. İstemeden öldürdüğü insanın vücudunda mide ve bağırsakların amacına çok uygun olduklarını keşfetmişti. Büyük mideye sahip olanlar tercih sırasında otomatik olarak öne geçmişlerdi.

Ön araştırmasını yaptıktan sonra saldırdı. Daha bir tek yansıtıcı bile üzerine çevrilemeden çırpınan, kıvranan vücutla beraber gözden kaybolmuştu. Bir tavandan geçer geçmez vücudunun atomsal yapısını değiştirdi ve böylece zemine düşüşünü kolayca rahatlattı. O zeminden de hızla geçerek aşağı indi. Yarı düşerek, yarı

inerek geminin dev ambarına varmıştı. Daha da hızlı gidebilirdi, ama insanın dokularını hırpalamak istemiyordu.

Uzun parmaklı ayakları için ambar artık tanıdık bir mekândı. Gemiye ilk girişinin ertesinde bu bölgeyi ayrıntılı biçimde gözden geçirmişti. Von Grossen'ı getirdiği sırada şu anda kullanmakta olduğu yöntemi geliştirmişti. Loş ambarda ne yaptığından emin hareketlerle yöneldi karşı duvara doğru. Tavana kadar büyük koliler yığılmıştı. Onların içinden ya da çevresinden keyfince geçti ve kendini büyük bir borunun içinde buldu. Bor ayakta durmasına izin verecek kadar genişti. Bu, kilometreler uzunluğundaki havalandırma sisteminin bir parçasıydı.

İni sıradan gözler için karanlık sayılırdı. Ama o kızılötesine duyarlı gözleriyle borunun içini belli belirsiz bir alacakaranlık halinde seçebiliyordu. Von Grossen'ın vücudunu gördü ve yeni kurbanını da onun yanına yatırdı. Sonra tel gibi ellerinden birini kendi göğsüne dikkatle soktu, çok değerli yumurtalardan birini çıkardı ve insan yaratığının midesine yerleştirdi.

Adam hâlâ çırpınmaya devam ediyordu ama Ixtl olacağını bildiği şeyi sabırla bekledi. Adamın vücudu yavaş yavaş katılaştı. Kaslar giderek kasıldılar. Felcin vücuduna yayılmakta olduğunu hisseden adam paniğe kapılarak sıçrayıp kıvranmaya çalıştı. Ixtl, kimyasal tepkime tamamlanıncaya kadar, umursamaz bir tavırla bastırdı adamın göğsüne. Sonuçta insan yaratığı kasları kaskatı bir halde kalakalmıştı. İri iri açılmış gözleri borunun tavanına dikilmişti. Yüzü ter içindeydi.

Yumurtalar, birkaç saate kalmadan, adamın midesinde açılmaya başlayacaklardı. Ixtl'ın küçük kopyaları hızla yiyecek ve büyüyeceklerdi.

Durumdan memnun olan Ixtl ininden dışarı fırladı. Daha fazla kuluçkaya ve daha fazla guula ihtiyacı vardı.

Üçüncü kurbanını da işleme soktuğunda insanlar dokuzuncu katta çalışmaya başlamışlardı. Isı koridor boyunca dalga dalga yayılıyordu. Cehennemden kopup gelen bir rüzgârdı bu. Her uzay giysisinde var olan soğutma düzeneği bile aşırı ısıtılmış havayla başa çıkmakta zorlanıyordu. Adamlar giysilerinin içinde terden sırılsıklam olmuşlardı. Sıcaktan ve ışıktan sersemlemiş halde, neredeyse içgüdüleriyle sürdürüyorlardı çalışmayı.

Adamlardan biri sert bir sesle bağırdı: "İşte geliyorlar!"

Grosvenor gösterilen yöne baktı ve elinde olmadan irkildi. Onlara doğru yaklaşmakta olan makine çok büyük sayılmazdı. Dış kabuğu wolfram karbidden imal edilmiş küresel bir kütleydi bu ve dışarı uzanan bir emziğe sahipti. Tamamen işlevsel olan bu araç bir yastığa oturtulmuş, o da dört adet lastik tekere monte edilmişti.

Grosvenor'ın çevresindeki adamlar çalışmayı kesmişlerdi. Sararmış suratlarla bakıyorlardı bu madeni canavara. Ansızın, içlerinden biri Grosvenor'ın yanına geldi ve öfkeyle seslendi:

"Lanet olsun sana, Grove, bundan sen sorumlusun! Eğer bana radyasyon bulaşacak olursa, yumruğu önce senin burnuna indireceğim!"

"Burada olacağım," dedi Grosvenor sakin bir sesle. "Eğer sen öleceksen, ben de öleceğim."

Bu diğerinin öfkesini kısmen yumuşatır gibi olmuştu. Ama tavırları ve ses tonu hâlâ sertti. "Bu nasıl bir saçmalıktır? İnsanları yem olarak kullanmaktan daha iyi bir plan mutlaka olsa gerek."

"Yapabileceğimiz bir şey daha var," dedi Grosvenor.

"Neymiş o?"

"İntihar etmek!" dedi Grosvenor ve sözlerinde samimiydi.

Adam ona öfkeyle baktıktan sonra saçma şakalar ve ukalalar hakkında bir şeyler mırıldanarak diğer tarafa döndü. Grosvenor tatsızca sırıttı ve yine işe koyuldu. Adamların çalışma şevkini

yitirdiklerini hemen o anda fark etti. Elektriksel bir gerginlik kişiden kişiye atlıyordu. Bir kişinin yaptığı en ufak bir yanlış hareket diğerlerinin de derhal dikilmelerine yol açıyordu.

Yemdi onlar. Geminin birçok katında insanlar ölüm korkusuyla ürperiyorlardı. Kimse bağışık değildi buna, çünkü sağkalım dürtüsü beyinlerine kazılıydı. Yüzbaşı Leeth gibi ileri eğitim almış askerler aldırmaz bir hava takınabilirlerdi, ama bu maskenin hemen altında gerginlik yatardı. Aynı şekilde, Elliot Grosvenor gibileri de ürkmüş bile olsalar bir yöntemin doğruluğunu kararlılıkla kabul eder ve şanslarını denerlerdi.

"Tüm personelin dikkatine!"

Sesin en yakın iletişim aygıtından duyulması üzerine Grosvenor da diğerleriyle birlikte kulak kabarttı. Bunun gemi komutanına ait olduğunu idrak etmesi uzun bir zaman almıştı.

Yüzbaşı Leeth devam etti: "Yedinci, sekizinci ve dokuzuncu katlardaki yansıtıcıların hepsi halihazırda konuşlandırılmış durumdadır. Planımızın içerdiği tehlikeleri subaylarımla tartışmış olduğumu bilmekten memnun olacağınızı sanıyorum. Şu tavsiyelerde bulunmak kararını aldık: Eğer yaratığı görecek olursanız çevrenize bakınarak tereddüt etmeyin! Kendinizi derhal yere atın! Bütün silah mürettebatları, namlularınızı 50:1, 5 hızında ateş edecek tarzda ayarlayın... hemen şimdi! Bu size yarım metrelik bir güvenlik mesafesi verecektir. Sizi ikincil radyasyondan korumaz, ama eğer kendinizi yere yeterince hızlı atabilirseniz, Dr. Eggert ve asistanları hayatınızı kurtaracaklardır."

"Sonuç olarak," —Yüzbaşı Leeth mesajının önemli kısmını ilettiği için artık daha rahat konuşuyordu— "gemide kaytaran kimse olmadığına dair hepinizi temin ederim. Doktorlar ve yataklık üç hasta dışında her kişi en az sizin kadar tehlike altındadır. Subaylarım ve ben çeşitli gruplara dağılmış durumdayız. Başkan

Morton yedinci kata inmiş bulunuyor. Planımızın tasarlayıcısı Mr. Grosvenor dokuzuncu katta görevli. Talihiniz açık olsun, arkadaşlar!”

Bir saniye süren bir sessizlik oldu. Sonra Grosvenor’ın bitişiğindeki top mürettebatından biri dostça seslendi: “Hey, haberiniz olsun! Ayarlamaları yaptık. Zemini ne kadar çabuk öperseniz o kadar emniyette olursunuz.”

“Sağol, dostum,” diye seslendi Grosvenor.

Gerginlik bir an için gevşemişti. Matematiksel biyoloji asistanlarından biri “Grove, şu adamı biraz daha yağlasana,” dedi.

“Askerleri oldum olası sevmişimdir,” dedi bir başkası. Topçuların da rahatça işitebilecekleri tarzda konuşuyordu. “Bu kadar yağ onları ihtiyacım olan şu bir saniye kadar daha geciktirse gerek.”

Grosvenor konuşulanları yarım yamalak işitiyordu. Yem olmak, diye düşünüyordu yine. Hiçbir grup diğerlerinin tehlikeye düştüğü anın farkında olmayacaktı. ‘Topkritiği’ anında —küçük bir bataryanın patlamadan biriktirebildiği enerji miktarı— emzikten dışarı bir izci ışını yayılacaktı. Işının çevresi boyunca da sert, sessiz, gözle görülmez radyasyon.

Her şey olup bittiğinde, sağ kalanlar Yüzbaşı Leeth’e özel kanalından rapor vereceklerdi. Zamanla komutan da diğer grupları bilgilendirecekti.

“Mr. Grosvenor!”

Keskin sesi işittiğinde Grosvenor kendini dürtüsel olarak attı yere. Döşemeye acıyla çarptı, ama Yüzbaşı Leeth’in sesini tanıdığında ayağa kalktı.

Pişman halde doğrulmakta olan başkaları da vardı. “Lanet olsun, haksızlık bu!” diye mırıldandı içlerinden biri.

Grosvenor iletişim aygıtına gitti. “Evet, yüzbaşı?” derken gözlerini koridordan ayırmamıştı.

“Derhal yedinci kata gelebilir misiniz? Merkez koridoru. Saat dokuz hizasından yaklaşınız.”

“Evet, efendim.”

Grosvenor giderken endişeliydi. Yüzbaşının sesinde değişik bir ton vardı. Bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Bulduğu tam bir kâbustu. Olay yerine yaklaşırken nükleer toplardan birinin yan yatmış olduğunu gördü. Topun yanında dört kişilik mürettebattan üçünün tanınmayacak kadar yanmış cesetleri yatıyordu. Dördüncü üye olduğu anlaşılan bir adamcağız ise cesetlerin yanı başında kendini kaybetmiş halde kıvranıyordu hâlâ.

Topun öte tarafında Başkan Morton da aralarında olmak üzere baygın ya da ölü halde uzanan yirmi kişi daha vardı.

Koruyucu giysiler giymiş tezkereciler sağa sola koşuşuyor, bir kurbanı alıyor ve taşıyıcılara naklediyorlardı.

Kurtarma çalışmalarının birkaç dakikadır sürmekte olduğu açıktı, dolayısıyla Dr. Eggert ve asistanlarının revirinde olay yerindekinden de fazla sayıda ölü ve yaralı birikmiş olması olasıydı.

Grosvenor koridorun köşesinde alelacele oluşturulmuş derme çatma bir barikatta durdu. Yüzbaşı Leeth oradaydı. Komutanın yüzü bembeyazdı, ama sinirlerine hakimdi. Grosvenor tüm öyküyü birkaç dakika içinde öğrendi.

Ixtl ortaya çıkmıştı. Genç bir teknisyen —Yüzbaşı Leeth isim vermemişti— paniğe kapılmış ve güvenliğin yere yatmakta olduğunu unutmuştu. Topun namlusu karşı konulmaz biçimde doğrulurken çılgına dönen genç titreşim tabancasıyla mürettebata ateş açmış ve hepsini sersemletmişti. Teknisyeni ateş menzillerinde gördüklerinde bir an tereddüt etmişlerdi demek ki. O aşamadan sonra mürettebatın her üyesi farkında olmadan felakete kendi

katkısını yapmaya başlamıştı. Üçü topun üzerine yıkılmış ve içgüdüsel olarak tutunmaya çalışmış, böylece kundağından çıkarak yana devrilmesine yol açmışlardı. Top, dördüncü adamı da beraberinde sürükleyerek, öte yana yuvarlanmıştı.

Asıl sorun adamın can havliyle tetiğe tutunmaya çalışması ve yaklaşık bir saniye süreyle çekmesindeydi.

Üç arkadaşı tam ateş hattında kalmışlardı. Anında öldüler. Top bütün bir duvarı tarayarak yan yattı.

Morton ve yanındakiler, doğrudan doğruya ateş hattında olmasalar da, ikincil radyasyona maruz kalmışlardı. Yaralarının ne kadar ciddi olduğu henüz belirlenemese de, en az bir yıl süreyle yatağa bağlı kalacakları tahmin ediliyordu. İçlerinden ölenler de olacaktı.

"Biraz ağır kaldık," diye itiraf etti Yüzbaşı Leeth. "Olayın benim konuşmamı tamamlamamdan hemen birkaç saniye sonra cereyan ettiği anlaşılıyor. Ama birileri devrilen topun gürültüsünü merak edip köşeden bakıncaya kadar aşağı yukarı bir dakika geçmiş olmalı." Bezgince çekti içini. "En kötü olasılıkla bile, bütün bir grubun devreden çıkarılmasını beklemiyordum doğrusu." Grosvenor suskundu. Yüzbaşı Leeth işte tam da bu nedenle istemiş olsa gerekti bilimadamlarının silahsızlandırılmalarını. Bir kriz anında, kişi kendini savunurdu. Yaşamını kurtarmak için gözü dönmüşçesine mücadele ederdi.

Bilimadamlarının silahsızlandırmaya karşı çıkacaklarını önceden kestiren ve nükleer enerjiyi herkes için kabul edilir hale getirmenin yolunu yordamını bulan Morton'ı düşünmemeye çalıştı "Beni niçin çağırdınız?" diye sordu sakin bir sesle.

"Bu son başarısızlığın planını etkileyeceğini düşünüyorum. Sen ne dersin?"

Grosvenor başıyla isteksizce evetledi. "Sürpriz etkisini yitirdik," dedi. "Onu neyin beklemekte olduğundan şüphelenmeden gelmiş olmalı. Artık çok dikkatli davranacaktır."

Kızıl canavarın kafasını bir duvarın içinden uzatışını, koridoru gözden geçirişini, sonra toplardan birinin yanına pervasızca sıçrayıp yakaladığı adamı alıp götürüşünü gözünün önüne getirebiliyordu. Alınacak yegane önlem birinciyi koruyacak ikinci bir yansıtıcının daha kurulması olurdu. Ama bu söz konusu bile değildi... Bütün gemi için halihazırda sadece kırk bir adet vardı bunlardan.

Grosvenor başını iki yana salladı. Sonra "Yakaladığı başka kimse var mı?" diye sordu.

"Hayır."

Grosvenor bir kez daha suskunlaşmıştı. Diğerleri gibi o da yaratığın canlı insan kaçınmasındaki nedenini ancak tahmin edebiliyordu. Tahminlerden biri Korita'nın bu yaratığı köylü aşamasında gördüğü ve soyunu sürdürmeye çalıştığı yolundaki kuramı üzerine inşa edilmişti. Bu, kan dondurucu bir olasılığa işaret ediyordu ve yaratığın daha fazla sayıda canlı insan yakalamak isteyeceğini ortaya koyuyordu.

"Anladığım kadarıyla yine gelecektir," dedi Yüzbaşı Leeth. "Topları halen bulundukları konumda bırakalım ve üç katın enerjilenmesini tamamlayalım derim. Yedinci kat tamamlandı, dokuzuncu kat bitmek üzere, iyisi mi sekizinciye bir an önce başlayalım. Bu bize birarada üç kat verecektir. Yaratığın Von Grossen'a ek olarak üç kişiyi daha kaçırdığını unutmayalım. Her defasında onları aşağı diyebileceğimiz bir yöne götürmüştü. Üç katın enerjilenmesini bitirir bitirmez dokuzuncu kata gidip beklememizi öneriyorum. İçimizden birini yakaladığında geçici bir an dururuz, sonra Mr. Pennons üç kata birden enerji veren şalteri kaldırır. Yaratık üçüncü katın zeminini yoklayacak ve enerjilenmiş

olduğunu görecektir. Eğer geçmeye kalkışırsa yedinci katın da enerjilendiğini keşfedecektir. Üst katı denerse dokuzuncu katı da aynı ölümcül konumda bulacaktır. Her iki şekilde de, onu enerji verilmiş duvar ve zeminlerle karşı karşıya bırakıyoruz." Komutan bir an sustu, Grosvenor'a baktı, sonra devam etti: "Sadece bir katta enerjiyle karşılaşmasının onu öldüremeyeceğini düşündüğünüzü biliyorum. İki kat için aynı şeyi söyleyemiyordunuz." Sustu ve bir yanıt beklemeye başladı.

Grosvenor bir anlık duraklamanın ardından yanıt verdi: "Buna katılıyorum. Tamam. Aslında onu nasıl etkileyeceğini sadece tahmin ediyoruz. Belki de hoş bir sürprizle karşılaşacağız."

Dediğine kendi de inanmıyordu. Ama ortaya çıkan yeni bir etmen daha vardı: İnsanların inanç ve umutları bazılarının zihnini sadece gerçek bir olay değiştirebilir. Fikirleri gerçekler karşısında altüst olduğunda —ancak ve yalnız bu durumda— daha sert çözümlere hazırlanmış olacaklardı.

Grosvenor'a insanları nasıl etkileyebileceğini yavaş yavaş öğreniyormuş gibi geliyordu. Bilgiye ve verilere sahip olmak haklı olmaya yetmiyordu. İnsanların ikna edilmeleri gerekliydi. Bazen bu rahatça ayrılabilecek zamandan çok daha fazlasını istiyordu. Bazen ise hiçbir zaman sağlanamazdı. Uygarlıklar bu şekilde çöker, savaşlar bu şekilde yitirilir ve kurtarıcı fikre sahip insan ya da gruplar birbirlerini ikna etmenin uzun törenlerine girmeye üşendikleri için uzay gemileri yitirilirdi.

Elinden geldiğince izin vermeyecekti bunun olmasına.

"Zeminlere enerji verilinceye dek nükleer yansıtıcıları oldukları yerde bırakabiliriz," dedi. "Sonra onları taşımamız gerekecek. Enerjileme topların patlamalarına yol açabilir."

Grosvenor planını düşmana karşı verilen savaştan çekmişti.

20

Sekizinci katı bitirmek için gereken bir saat kırk beş dakika içinde Ixtl iki kez çıkış yapmıştı. Geriye altı yumurtası kalmıştı ve ikisi dışında tümünü kullanmak niyetindeydi. Canını sıkan tek şey her guulun daha fazla zaman almaya başlamış olmasıydı. Ona karşı geliştirdikleri savunmalarında daha uyanık davranıyorlardı ve nükleer topların varlığı doğrudan doğruya yansıtıcıların başındaki adamları hedef almaya zorluyordu onu.

Bu sınırlamalara harfi harfine uysa bile her kaçışı bir zamanlama harikasına dönüşüyordu. Çok huzursuz sayılmazdı yine de. Bunların yapılması gerekliydi. Adamlarla zamanı geldiğinde ilgilenecekti.

Sekizinci kat tamamlanıp nükleer top geri çekildiğinde ve dokuzuncu kattaki herkes boşaltıldığında Yüzbaşı Leeth'in sert bir sesle "Mr. Pennons, güç kullanmaya hazır mısınız?" dediği duyuldu.

"Evet, efendim." Mühendisin sesi iletişim aygıtlarında kuru bir hışırtı gibiydi. Daha da gıcırtılı bir sesle tamamladı sözlerini: "Beş adam kaybettik, biri de sırada. Şu ana dek şanslıydık, ama en az bir kişinin daha gideceği kesin."

"İşittiniz mi beyler? Sırada bir kişi daha var. İçimizden biri istese de istemese de yem olacak." Tanıdık ama uzun süredir duyulmadan bir sesti bu. Ses ciddi bir tonda konuşmaya devam elti: "Ben Gregory Kent. Sizlere makine dairesinin güvenli ortamından seslenmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Dr. Eggert hasta listesinden çıkmam için daha bir hafta geçmesi gerektiğini söylüyor.

Şu anda size sesleniyor olmanın nedeni Yüzbaşı Leeth'in Başkan Morton'ın kâğıtlarını bana iletmiş olmasıdır ve Kellie'nin elimdeki notlar hakkında daha ayrıntılı bilgi vermesini bekliyorum. Çok önemli bir noktaya açıklık getireceğim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu daha net bir biçimde ortaya koyacaktır. En kötüsünü bilmemizde yarar var."

"Eee..." Sosyoloğun cızırtılı sesi alıcıvericilerde duyuldu. "Düşüncem şudur: Yaratığı bulduğumuzda en yakın yıldız sisteminin iki yüz elli bin ışık yılı uzağında ve hareket etmek için hiçbir maddi dayanağı olmadan dolaşıyordu. Bu baş döndürücü mesafeyi gözlerinizin önüne bir getiriniz ve bir nesnenin bu mesafeyi tesadüfen alması için ne kadar süre gerekeceğini kendinize sorunuz. Lester bu rakamları bana verdi ve bana ilettiklerini size de söylemesini isterim."

"Lester konuşuyor!" Astronomun sesi şaşırtıcı biçimde canlıydı. "Evrenin başlangıcı üzerine halen geçerli olan kuramı çoğunuz biliyorsunuzdur. Birkaç milyon kere milyon yıl önce daha eski bir evrenin parçalanmasıyla ortaya çıktığına inanmak için delillerimiz var. Bundan milyon kere milyon yıl sonra bizim evrenimiz de döngüsünü tamamlayacak ve şiddetli bir patlamayla darmadağın olacak. Böyle bir patlamanın doğasını ancak tahmin edebiliriz."

Sözlerine devam etti: "Kellie'nin sorusuna gelince, size sadece bir tablo sunabilirim. Büyük patlamayla birlikte kızıl yaratığın uzay boşluğuna fırlatıldığını varsayalım. Kendi yönünü değiştirmek olanağından mahrum halde gökadaları arasındaki boşluğa savrulmuştur. Bu şartlar altında, bir yıldıza çeyrek milyon ışık yılından daha çok yaklaşamadan, sonsuza dek sürüklenebilir. İstediğin bu muydu, Kellie?"

"Ah, evet. Böyle bir yaratık türünün bütün evreni doldurmamış olmasındaki paradoksu daha önce de vurguladığımı anımsarsınız.

Bunun yanıtı, mantıken şöyledir: Eğer onun türünün bütün evreni kontrol altında tutmuş olmaları bekleniyorsa, tutmuşlardır. Ancak şimdi görüyoruz ki kontrol altında tuttukları evren bizimki değil, bizden bir öncekidir. Doğal olarak yaratık, türünün bu evrene de egemen olması niyetindedir. Bu en azından akla yakın görünen bir kuram olsa gerek."

Kent yatıştırıcı bir sesle araya girdi: "Eminim gemideki bilimadamlarının hepsi henüz çok az veriye sahip olduğumuz konular üzerinde zorunlu spekülasyonlar yapmakta olduğumuzu takdir edeceklerdir. Bütün evrenin en üst düzeydeki canlısıyla burun buruna olduğumuza inanmak hepimiz açısından en hayırlısı olmalı. Onun gibi müşkül duruma düşmüş başkaları da olsa gerek. Hiçbir gemimizin bir daha bunlarla karşılaşmamasını dilemekten başka bir şey gelmiyor elimizden. Bu canlı türü biyolojik açıdan bizden milyarlarca yıl ileride olabilir. Bunları düşündüğümüzde, gemideki her kişiden fedakârlığın ve katkının azamisini istemekte kendimizi ancak haklı bulabiliriz."

Sözleri tiz bir çığlıkla kesilmişti. "Beni yakaladı! Çabuk! Giysilerimi parçalıyor..." Çığlık bir hırıltıyla son bulmuştu.

"Bu Jeoloji Bölümü Başasistanı Dack'tı," dedi Grosvenor endişeyle. Adamın kimliğini hiç düşünmeden açıklayabilmişti. Artık sesleri bu denli çabuk ayırt edebiliyordu.

Vericilerde aynı tizlikte başka bir ses daha duyuldu. "Aşağı iniyor! Aşağı inerken gördüm onu!"

"Enerji verildi," dedi sakin bir ses. Pennons'dı bu.

Grosvenor kendini merakla ayaklarına bakarken buldu. Orada pırıl pırıl ve çok hoş, mavi bir ateş kıvılcımlar saçıyordu. Lastik giysisinin birkaç santim uzağında küçük ateş dilleri döşemeden, sanki giysiyi koruyan görünmez bir güç karşısında şaşkınlığa düşmüşçesine ve açlıkla yükseliyorlardı. Artık hiçbir ses

duyulmuyordu. Dünya dışından geliyora benzeyen mavi alev dilleriyle dolu koridora neredeyse bomboş gözlerle baktı. Sadece bir an için kendini koridora değil geminin derinliklerine bakıyormuş gibi hissetti.

Zihni hızla berraklaştı. Korumalı giysisinden geçmeye çalışan enerji perdesini büyülenmişçesine izledi.

Pennons konuşuyordu yine, ama bu kez fısıltıyla. "Eğer plan tutmuşsa, canavarı sekizinci ya da yedinci katta kıstırdık demektir."

Yüzbaşı Leeth net bir emir verdi. "Soyadları A'dan L'ye kadar olanlar peşimden yedinci kata gelsin! M'den Z'ye kadar olan grup Mr. Pennons'ın peşinden sekizinci kata gidecekler! Yansıtıcı mürettebatları görev yerlerinde kalacaklar! Kamera ekipleri, emirler doğrultusunda hareket edin!"

Grosvenor'ın önündeki adamlar yedinci kat asansörlerinden sonra ikinci köşeyi döner dönmez oldukları yere çivilendiler. Grosvenor ileri çıkıp yerde yatmakta olan cansız vücuda bakanların arasındaydı. Adam döşemeye mavi ateşten parmaklarla çekiliyor gibiydi. Yüzbaşı Leeth sessizliği bozdu:

"Kaldırın yerden!"

İki kişi ilerleyerek adama ürkekçe dokundular. Mavi ateş dilleri sanki korkutmak istercesine üzerlerine doğru sıçradı. Adamlar cesede asılınca onu yerde tutan netameli bağlar çözüldü. Cesedi asansörle yukarıya, enerji verilmemiş olan onuncu kata taşıdılar. Grosvenor peşlerinden gitti ve adamın cansız bedeni yere uzatılırken seyretti. Ceset üzerindeki enerji seli boşalırken birkaç dakika boyunca çırpındı ve sonra ölümün sükûneti yavaş yavaş çöktü üzerine.

"Raporlarınızı bekliyorum!" dedi Yüzbaşı Leeth sertçe.

Bir saniyelik sessizliğin ardından Pennons "Adamlar üç kat arasında plana uygun biçimde dağılmış durumdalar," dedi. "Flor

kameralarıyla sürekli resim çekiyorlar. Eğer yaratık bu civardaysa, mutlaka görülecektir. Bu işlem en az otuz dakika daha sürecek."

Rapor sonunda gelmişti. "Hiç!" Pennons'ın sesi içine düştüğü korkulu umutsuzluğu açık ediyordu. "Komutan, sağ salim kaçıp kurtulmuş olmalı!"

Geçici olarak açılan iletişim aygıtlarında bir sesin "Ne yapacağız şimdi?" diye sızlandığı duyuldu.

Bu sözler *Uzay Tazısı*'ndaki herkesin kaygı ve kuşkularını dile getiriyormuş gibi geldi Grosvenor'a.

21

Sessizlik uzadıkça uzuyordu. Geminin genelde çok çenebaz olan ileri gelenleri seslerini yitirmişlerdi sanki. Grosvenor yeni plana bir türlü tam anlamıyla ısınamıyordu. Sonra, yavaş yavaş, keşif seferinin yüz yüze olduğu yeni gerçeği kabullendi. Ama yine de devam etti beklemeye. Çünkü ilk sözü söylemek ona düşmezdi.

Sonunda büyüyü bozan kimyagerlerin şefi Kent oldu. “Öyle görünüyor ki,” dedi, “düşmanımız enerji verilmiş duvarlardan da diğerleri kadar kolaylıkla geçebiliyor. Bundan pek hoşlanmadığını sanmaya devam edebiliriz, ancak kendini o kadar hızlı toparlıyor ki daha alt kata inerken bile geçişinin etkilerini unutmuş oluyor.”

“Mr. Zeller’ın söyleyeceklerini duymak istiyorum,” dedi Yüzbaşı Leeth. “Şu anda neredesiniz, efendim?”

“Zeller konuşuyor!” Metalurjistin zinde sesi vericilerde işitildi. “Dirençli uzay giysisini tamamladım, yüzbaşı. Gemi ambarındaki araştırmalarıma da başlamış durumdayım.”

“Gemideki herkes için dirençli giysilerin hazırlanması ne kadar sürer?”

Zeller’ın yanıtı biraz gecikmişti. “Önce bir üretim birimi kurmak zorundayız,” dedi sonunda. “Herhangi bir madeni işleyerek bu tür giysiler üretecek olan makineleri yapacak araç gerecin hazırlanması gerekir. Aynı anda, sıcak bataryalardan birini dirençli madeni üretmek üzere ayırmalıyız. Bildiğiniz gibi, metal beş saatlik radyoaktif yarı ömürle çıkıyor ve bu da oldukça uzun bir süredir.

Benim tahminim ilk giysinin üretim bandından şu andan itibaren iki yüz saat içinde çıkacağı şeklindedir."

Grosvenor'a bu oldukça ılımlı bir tahmin gibi görünmüştü. Dirençli metal üretiminin zorluğunu abartmak mümkün değildi. Metalurjistin dedikleri karşısında Yüzbaşı Leeth söyleyecek söz bulamıyordu. Konuşan Smith oldu.

"Demek ki giysi söz konusu değil." Biyolog ikircikli konuşuyordu. "Enerjilemenin tamamlanması da en az o kadar süreceğine göre son kozumuz da elden gitti demektir. Geriye başka şey kalmadı."

İletişim uzmanı Gourlay'nin genellikle tembel olan sesi kırbaç gibi şakladı: "Bunların niçin gözden çıkarıldıklarını anlamıyorum. Henüz ölmedik! Derim ki, bir an önce işe koyulalım ve yapabildiğimiz kadarını yapalım!"

"Yaratığın dirençli metali hurdahaş edecek kapasitede olmadığını nereden biliyorsun?" diye soğuk bir edayla sordu Smith. "Üstün bir varlık olarak fizik bilgisi bizimkini büyük bir olasılıkla aşıyordu. Elimizde ne varsa mahvedebilecek bir ışın oluşturmayı göreceli olarak çok kolay bulabilir. Unutmayalım, pisipisi dirençli metali darmadağın edebiliyordu. Üstelik çeşitli laboratuvarlarda istemediği kadar araç gereç de mevcut."

Gourlay hor görüyormuşçasına "Teslim olmamızı mı öneriyorsun?" diye sordu.

"Hayır!" Biyolog öfkelenmişti. "Mantıklı davranmanızı istiyorum. Ulaşamayacağımız bir hedefe varmaya çalışmayalım körü körüne."

Korita'nın alıcıvericilerde çınlayan sesi söz düellosuna son verdi. "Smith'in fikri akla yakın geliyor. Bize daha fazla zaman tanımamanın önemini çok yakında kavrayacak bir yaratıkla iş görmekte olduğumuzu da eklemek isterim. Bu ve diğer bazı

nedenlerden dolayı, eğer geminin bütününü enerji perdeleriyle kaplamaya kalkışırsak bize müdahale edeceğini düşünüyorum."

Yüzbaşı Leeth sessiz kalmıştı. Makine dairesinden Kent'in sesi geldi yine. "Ona karşı örgütlenmemizin sakıncalı olduğuna karar verdiğinde bize ne yapar dersiniz?"

"Öldürmeye başlayacaktır. Makine dairesine sığınmanın ötesinde ona karşı ne gibi bir önlem alabiliriz, bilmiyorum. Ayrıca Smith gibi ben de zamanla oraya girmenin de bir yolunu bulacağına inanıyorum."

"Tavsiyeniz var mı?" Yüzbaşı Leeth'di bu.

Korita tereddüt etti. "Samimiyetle söyleyeyim ki, yok. Döngüsel tarihin köylülük aşamasında olduğu izlenimini veren bir yaratıkla uğraştığımızı unutmamamız gerektiğini belirtmeliyim. Bir köylü için toprağı ve oğlu, ya da daha soyut konuşursak, malı ve soyu kutsaldır. Hakkına tecavüz edilmesine karşı gözü kara savaşır. Kendini bir parça araziye bir bitki gibi bağlar ve oraya kök salıp üremeye bakar."

Bir an sustu, sonra devam etti: "Genel tablo budur, beyler. Şu anda, bunun nasıl uygulanabileceğine dair en ufak bir fikrim yok."

"Samimiyetle söyleyeyim ki, bunun bize ne faydası olacağını göremiyorum," dedi Yüzbaşı Leeth. "Her bölüm şefi astlarıyla kendi özel kanalından görüşebilir mi, lütfen? Eğer kayda değer bir fikir çıkarsa bana beş dakika sonra rapor ediniz."

Bölümünde astı olmayan Grosvenor "Tartışma sürerken Mr. Korita'ya bir çift soru yöneltmem mümkün mü?" diye sordu.

Yüzbaşı Leeth başıyla evetledi. "Eğer itirazı olan yoksa, benim açımdan sorun değil."

İtiraz eden çıkmamıştı, böylece Grosvenor "Mr. Korita, müsait misiniz?" diye sordu.

"Kiminle konuşuyorum?"

"Grosvenor."

"Ah, evet, Mr. Grosvenor. Sesinizi şimdi tanıdım. Devam ediniz."

"Köylünün toprağına neredeyse anlamsız bir hırsla bağlı olduğundan bahsetmiştiniz. Eğer bu yaratık uygarlığının köylü aşamasındaysa, bizim kendi mülkiyetimize yönelik duygularımızın farklı olacağını idrak edebilir mi?"

"Bunu yapabileceğinden kuşkum yok."

"Bu gemide kıstırılmış olduğumuza göre, planlarını bizim hiçbir şekilde kaçamayacağımız varsayımı üzerine kurmayacak mıdır?"

"Bu onun için epey garantili bir varsayımdır. Gemiyi terk edersek sağ kalmamız olanaksızdır." Grosvenor ısrar etti. "Ama biz herhangi bir mülkiyetin pek de önemli sayılmadığı bir döngüdeyiz. Malımıza körü körüne bağlı değiliz."

"Ne demek istediğinizi hâlâ anlayamadım." Korita'nın kafası karışmıştı.

"Şu anki konumumuz göz önüne alındığında fikirlerimizin varacağı mantıksal noktayı bulmaya çalışıyorum," dedi Grosvenor.

Yüzbaşı Leeth araya girdi. "Mr. Grosvenor, sanırım nereye varmak istediğinizi kavramaya başladım. Yeni bir plan mı önereceksiniz?"

"Evet." Sesi elinde olmadan titremişti hafifçe. Yüzbaşı Leeth kaygılıydı. "Mr. Grosvenor," dedi, "eğer sizi doğru anlamışsam, çözümünüz cesaret ve düş gücü gerektiriyor. Bunu diğerlerine de" —saatine bir göz attı— "beş dakika dolar dolmaz açıklamanızı isteyeceğim."

Kısa bir sessizliğin ardından Korita yine konuştu. "Sözlerinizi mantıklı buluyorum, Mr. Grosvenor. Psikolojik bir çöküntüye

uğramadan böylesi bir fedakarlıkta bulunabiliriz. Tek çözüm budur."

Bir dakika sonra Grosvenor analizini keşif seferi üyelerinin tümüne anlatmıştı. Bitirdiğinde, ancak yüksek bir fısıltı sayılabilecek bir sesle konuşan Smith oldu:

"Grosvenor, haklısın! Bu, Von Grossen'ı ve diğerlerini feda etmemiz demektir. Bu her birimiz için ayrı ayrı fedakârlık demektir. Ama sen haklısın. Mülkiyet bizim için önemli değildir. Von Grossen ve diğer dört kişiye gelince," —sesi sert ve ciddiydi— "Morton'a verdiğim notlardan sana bahsetme fırsatı bulamadım. O da söylemedi sana, çünkü Yer'deki belirli bir eşekarısı türü ile yaratık arasında paralellik kurmuştum. Bu o kadar korkunç bir düşüncedir ki çabuk bir ölüm o arkadaşlarımız için kurtuluş olacaktır."

"Eşekarısı ha!" diye bağırdı adamlardan biri. "Haklısın, Smith. Ne kadar çabuk ölürlerse onlar için o kadar hayırlı olur!"

Emri veren Yüzbaşı Leeth oldu. "Makine dairesine!" dedi. "Biz..."

Vericilerden duyulan heyecanlı bir ses konuşmasını yarıda kesti. Grosvenor sesin metalurjist Zeller'a ait olduğunu çıkarana dek upuzun bir saniye gelip geçmişti.

"Yüzbaşı... çabuk! Adam ve yansıtıcıları ambara gönderin! Yerlerini havalandırma borusunun içinde saptadım. Yaratık burada ve onu titreşim tabancamla uzak tutmaya çalışıyorum. Ama bu pek zarar veriyora benzemiyor. İyisi mi, çabuk!"

Adamlar asansörlere doğru üşüşürken Yüzbaşı Leeth makineli tüfek hızıyla emirler yağdırıyordu: "Tüm bilimadamları maiyetleriyle birlikte hava alıtlarına gitsinler! Askeri personel yük asansörlerini kullanarak beni izleyecek!" Devam etti: "Onu ambarda kıstırmayı ya da öldürmeyi belki de başaramayız. Ama beyler," —sesi daha da kararlı ve ciddi bir hal almıştı— "ne pahasına olursa

olsun kurtulacağız bu canavardan. Artık kendimizi düşünme vakti geçmiş bulunuyor."

Adamlar guulları taşırken Ixtl istemeye istemeye geri çekilmek zorunda kalmıştı. Yenilgi korkusu geminin çepeçevre duvarlarının ötesindeki gece gibi çöktü zihnine. Tam ortalarına dalmak ve topunu paramparça etmek geliyordu içinden. Ama o çirkin, pırıl pırıl silahlar bu umarsız dürtüye uymasına engel oluyorlardı. Bir felaket duygusuyla geri çekildi. İnisiyatifi kaptırmıştı. Adamlar çok geçmeden yumurtalarını bulacak ve onları yok ederek başka Ixtllar yaratma düşüne de son vereceklerdi.

Beyni gittikçe dolanan bir amaçlar yumağı gibi fırıl fırıl dönüyordu. Artık bu saatten sonra yapacağı tek şey öldürmek ve sadece öldürmekti. Her şeyi geri plana atıp sırf üremeyi düşünmüş olmasına şaşıyordu. Daha şimdiden boşa harcamıştı çok kıymetli vaktini. Öldürebilmek için ne olursa olsun vurup geçecek bir silaha gereksinimi vardı. Bir an düşündükten sonra en yakın laboratuvara gitti. O güne dek hissetmediği kadar yoğun bir aciliyet duygusu vardı yüreğinde.

Parlak metal mekanizmaların üzerine upuzun vücudu ve kararlı yüzüyle eğilmiş çalışırken, hassas ayakları gemi boyunca yürek gibi atan titreşimlerin melodisinde küçük bir değişiklik fark etti. Durdu ve doğruldu. Sonra bunun ne olduğunu anladı. Sürüm motorları susmuştu. Dev uzaygemisi ivmelenmeyi kesmiş ve derin karanlığın ortasında hareketsiz kalmıştı. Tarifi olanaksız bir telaşa kapıldı Uzun, siyah, telimsi parmakları en hassas bağlantıları çılgınca bir hünerle yaparken çakmak çakmak yanıp sönüyorlardı.

Aniden durdu yine. Birşeylerin yanlış, hem de korkunç biçimde yanlış gitmekte olduğu hissine kapılmıştı. Ayak kasları gerildi.

Bunun anlamını da çıkardı sonra. İnsanların yaydığı titreşimleri de algılamıyordu artık. İnsanlar gemiyi terk etmişlerdi!

Ixtl neredeyse tamamlanmış olan silahını bıraktı ve en yakın duvara daldı. Yaklaşan felaketini ancak uzayın karanlığında güven bulacak kadar iyi biliyordu.

Issız koridorlar boyunca nefret salyaları saçarak koştu o eski, çok eski Glor'dan kalmış kızıl canavar. Geminin ışıltılı duvarları onunla alay ediyorlardı sanki. Bir zamanlar nice müjdeyi gizlemiş olan koca gemi cehennemi bir enerjinin her an boşalabileceği bir tuzağa dönüşmüştü. Hemen ilerisinde bir hava alıtı olduğunu içi ferahlayarak gördü. Alıtın ilk bölmesinden yıldırım hızıyla geçti, sonra ikinciden, sonra üçüncüden... ve uzay boşluğuna çıkmıştı sonunda. İnsanların onu beklemekte olduklarını tahmin ederek gemiyle arasında şiddetli bir itme oluşturdu. Bedeni geminin dış çeperinden karanlık geceye doğru bir ok gibi fırlarken giderek artan bir hafiflik hissediyordu içinde.

Lumboz ışıkları ardında tek tek gözden kaybolmuş, yerlerini hiç de tekin olmayan, mavi bir ışıltı almıştı. Geminin muazzam dış çeperinin her santimetrekaresi mavi ateş dilleriyle alev alevdi. Bu mavi ışıltı yavaş yavaş, neredeyse isteksizce söndü. Tamamen sönmeden önce geminin güçlü enerji kalkanı yine devreye girmiş, onu ebediyen dışarıda bırakmıştı. Lumboz ışıklarından bazıları yine yandı, hafifçe titredi ve iyice parlamaya başladı. Güçlü motorlar o kahredici enerji parlamasının etkisinden kurtuldukça ışıklar daha da canlandı. Yeni ışıklar da yanmaya devam ediyordu.

Birkaç kilometre uzaklaşmış olan Ixtl daha yakına sokuldu. Dikkatliydi. Şimdi uzay boşluğunda olduğuna göre kendilerine zarar vermeden onu nükleer toplarla vurabilirlerdi. Enerji kalkanının beş yüz metre yakınına geldi ve orada huzursuzca durdu. Uzayın karanlığından bir ok gibi fırlayan ilk tahlisiye gemisinin

enerji kalkanında açılan ufak bir delikten içeri daldığını gördü. İlk gemiyi diğerleri yıldızların karanlık fonu önünde bulanık lekeler halinde takip ettiler ve hızla kavisler çizerek ana gemiye girdiler. Lumbozlardan bir kez daha yayılmaya başlayan ışıkta belli belirsiz seçilebiliyorlardı.

Enerji kalkanındaki ufak delik kapandı ve gemi ansızın gözden kayboldu. Bir an oradaydı kara bir madenden yapılmış dev küre. Bir an sonra ise Ixtl kürenin olduğu yerde bir milyon ışık yılı ötede parıldayan bir gökadasının sarmalını görebiliyordu.

Zaman kasvetle akıyordu sonsuza doğru. Ixtl sınırsız gecenin içinde hareketsiz ve umutsuz uzandı. Artık hiç doğmayacak olan yavru Ixtlları ve yaptığı hatalar yüzünden yitirilen evrenleri düşünmekten alamıyordu kendini.

Elektrikli bistüri dördüncü adamın midesine girerken Grosvenor cerrahın maharetli ellerini izliyordu. Son yumurta da çıkarılmış, dirençli metalden yapılmış bir varilin dibine atılmıştı. İçlerinden biri kısmen çatlamış olan yumurtalar yuvarlak, gri renkli cisimlerdi.

Çatlak genişlerken birkaç adam ısı tabancaları ellerinde hazır halde beklediler. Boncuk gibi gözleri ve küçük bir çizik şeklindeki ağzıyla çirkin, yuvarlak, kızıl renkli bir kafa dışarı uzandı.

Kafa tıknaz boynun üzerinde yana eğildi ve gözler adamlara doğru şiddetli bir öfkeyle ışıldadı. Yaratık onları neredeyse gafil avlayacak bir hızla kabuktan dışarı sıçradı ve varilden yukarı tırmanmaya çalıştı. Varilin kaygan duvarlarıyla baş edemedi. Gerisingeri içeri kaydı ve üzerine dökülen alevlerin arasında kayboldu.

Smith dudaklarını yalayarak “Kaçtığını ve en yakın duvarın içinde kaybolduğunu bir düşünsenize,” dedi.

Kimseden yanıt çıkmadı. Grosvenor adamların gözlerini varile dikmiş olduklarını fark etti. Yumurtalar tabancalardan çıkan ısının altında erimekte ağırdan alıyorlardı, ama sonunda altın sarısı alevler saçarak tutuştular.

"Ah," dedi Dr. Eggert ve herkesin dikkati ona ve üzerine eğilmiş olduğu Von Grossen'ın vücuduna yöneldi. "Kasları gevşemeye başladı, gözleri açık ve canlı. Nelerin olup bittiğinden haberdar olduğunu sanıyorum. Bu, yumurtanın yol açtığı bir tür felçti ve yumurta artık olmadığına göre yavaş yavaş geçiyor. Temelde bozuk olan bir şey yok. Birazdan toparlanmış olurlar. Canavardan ne haber?"

"Tahlisiye gemilerinden ikisindeki adamlarımız, biz tam ana gemiyi enerjilediğimiz anda, hava alıtından dışarı kızıl bir parıltının kaçtığını iddia ediyorlar," dedi Yüzbaşı Leeth. "Bu bizim ölümcül dostumuzdu mutlaka, çünkü cesedi bulamadık. Ancak, Pennons ve ekibi flor kameralarıyla fotoğraf çekmekle meşgul ve kesin sonucu birkaç saate kalmaz alırız. Hah, işte geliyor. Evet, Pennons?"

Mühendis uzun adımlarla girdi içeri ve masalardan birinin üzerine şekilsiz bir metal parçası bıraktı. "Rapor edecek kadar kesin bir şey yok henüz... ama büyük fizik laboratuvarında bunu buldum. Ne dersiniz?"

Grosvenor daha yakından bakmak için masanın başına kümelenen bölüm şefleri tarafından öne itilmişti. Girift bir dizi telle döşenmiş, hassas görünümlü nesneye somurtarak baktı. Tuhaf, parlak gümüş renginde üç adet topun içinden geçen üç adet namlumsu tüp vardı. Toplardan yayılan ışık masanın içine dek işliyor ve onu mika gibi yarı şeffaf bir hale getiriyordu. Daha da tuhaf, toplar ışığı termal bir sünger gibi soğuruyorlardı. Grosvenor en yakın topa uzandı ve damarlarındaki ısı akıp giden parmaklarının katılaştıklarını hissetti. Elini derhal geri çekti.

Hemen yanında durmakta olan Yüzbaşı Leeth "Bunu inceleme işini Fizik Bölümü'ne bıraksak iyi ederiz," dedi. "Von Grossen'ın ayağa kalkması çok gecikmez. Bunu bir laboratuvarda mı buldum demiştin?"

Pennons başıyla evetledi. Smith yüksek sesle düşünüyordu: "Birşeylerin yolunda gitmediğinden kuşkulandığında yaratık bununla uğraşıyor olsa gerekti. Gerçeği anlamış olmalı, çünkü gemiyi derhal terk etti. Bu senin kuramını çürütüyor gibi, Korita. Çünkü, bir köylü olarak, bizim ne yapmak üzere olduğumuzu hayal bile edemez demiştin."

Japon arkeolog yüzünü solduran bitkinliğinin içinden belli belirsiz gülümsedi. "Mr. Smith," dedi kibarca, "yaratığın bunu hayal edebilmiş olduğundan hiç kuşkum yok. Olası tek yanıt köylülük kategorisinin bir anolojiden ibaret olduğudur. Kızıl canavar, her yönüyle, bugüne dek karşılaştığımız en sofistike, en üstün köylüydü."

Pennons içini çekti. "Keşke köylülüğü birkaç da kısıtlamaya yol açmış olsaydı. Üç dakikalık enerjilemenin ardından, bu gemiyi uygun biçimde onarmanın en az üç ay alacağını biliyor muydunuz? Bir ara..." Sesi kuşkulu bir sessizliğe gömülmüştü.

"Cümlenizi sizin yerinize tamamlayayım isterseniz, Mr. Pennons," dedi Yüzbaşı Leeth. "Bir ara geminin tamamen mahvolacağından korkmuştunuz. Mr. Grosvenor'ın son planını uygulamaya karar verdiğimizde sanırım çoğumuz almakta olduğumuz riskin bilincindeydik. Tahlisiye gemilerine anti-ivme sürümünün sadece kısmi bir biçimde verileceğini biliyoruz. Dolayısıyla burada, evimizden milyarlarca ışık yılı uzakta kalakalmış alacaktık."

"Acaba," diye lafa karıştı adamlardan biri, "eğer kızıl canavar bu gemiyi gerçekten ele geçirseydi, niyetinin açıkça belli olduğu gibi

tüm gökadasını da istila etmeye kalkışacak mıydı? Ne de olsa insanlık oldukça iyi yerleşmiş durumda... üstelik çok da inatçı sayılırız."

Smith başını iki yana salladı. "Bir vakitler başarmıştı bunu, yine başarabilirdi. İnsanoğlunun çok uzun ve vahşi bir geçmişe sahip olduğunu unutuyor ve adaletin timsali olarak pek kolay kabulleniyorsunuz. Diğer hayvanları sadece etleri için değil zevk uğruna da öldürmüştü; komşusunu köylüleştirmiş, rakiplerini katletmiş ve başkalarının ızdırabından en uğursuz ve sadistçe zevk almıştı. Yolculuğumuz süresince gökadasını yönetmeyi bizden çok daha fazla hak edecek zeki yaratıklarla karşılaşmamız hiç de olanaksız değildir."

"Aman!" dedi adamlardan biri. "Bir daha bu gemiye tehlikeli görünen hiçbir yaratığı almayalım! Sinirlerim altüst oldu ve Tazı'ya bindiğim günkü halinden eser kalmadı yahu!"

Alıcıvericilerde "Hepimiz adına konuştun!" diyen sesi duyuldu Başkanvekili Kent'in.

22

Birisi fısıldadı Grosvenor'ın kulağına, ses öylesine hafifti ki sözcükleri çıkaramadı. Fısıltıyı bir ıslık izledi, en az onun kadar hafif ve bir o kadar da anlamsız.

Grosvenor elinde olmadan bakındı çevresine.

Kendi bölümünün film atölyesindeydi ve görünürde hiç kimse yoktu. Toplantı salonuna açılan kapıya gitti. Ama orada da kimse yoktu.

Kaşlarını çattı ve ona bir ansefalo-ayarlayıcı yöneltilip yöneltilmediğini merak ederek çalışma masasına döndü. Aklına gelen tek şey buydu, çünkü gerçekten de bir ses duyar gibi olmuştu.

Bir saniye sonra bu açıklamanın olanaksızlığını anladı. Ayarlayıcılar sadece kısa mesafeden etkili olabilirdi. Daha önemlisi, onun bölümü çoğu titreşimlere karşı korunmalıydı. Kaldı ki, az önce yaşadığı yanılsamayla ilgili ruhsal süreçlerle yeterince tanışıktı. Bu da olayı es geçmesini daha da zorlaştırıyordu.

Bir önlem olarak beş odayı da gezdi ve teknik atölyesindeki ayarlayıcıyı kontrol etti. Her şey olması gerektiği gibi titizlikle depolanmıştı. Grosvenor sessizce döndü film odasına ve Riim halkının gemiye karşı kullandıkları görüntülerden geliştirdiği hipnotik ışık oynamaları üzerinde çalışmaya devam etti.

Dehşet bir balyoz gibi indi beynine. Grosvenor korkudan büzüldü. Sonra fısıltı yine geldi, eskisi kadar hafif ama bu kez daha öfkeli ve tasavvur edilemeyecek kadar düşmanca.

Grosvenor hayret içinde doğruldu. Mutlaka bir ansefalo-ayarlayıcı olmalıydı bu. Birileri beynini uzaktan öylesine güçlü bir makineyle uyarıyorlardı ki odasının koruyucu kalkanı bile kâr etmemişti.

Somurtarak bunun ne olabileceğini düşündü ve sonunda akla en yatkın kaynak olan Psikoloji Bölümü'nü aradı. Sedel bizzat yanıt verdi ve Grosvenor olanları anlatmaya başladı. Sözleri yanda kesildi.

"Ben de tam seni aramak üzereydim," dedi Siedel. "Senin sorumlu olabileceğini düşünmüştüm."

"Herkesin etkilendiğini mi söylemek istiyorsun?" Grosvenor bunun nereye varacağını çıkarmaya çalışarak yavaş yavaş konuşuyordu.

"Senin özel yapılmış odalarına bile sızmış olması beni şaşırttı," dedi Siedel. "Yirmi dakikadan fazladır şikâyet dinliyorum ve benim araçlarımdan bazıları da daha önce etkilenmişlerdi."

"Hangi araçlar?"

"Beyin dalgası dedektörü, sinir impuls kayıt aygıtı ve daha duyarlı olan elektrik dedektörleri." Sustu. "Kent kontrol köprüsünde bir toplantı yapılmasını istiyor. Seninle orada görüşürüz."

Grosvenor onu bu kadar kolay bırakmaya niyetli değildi. "Bu konuda bir tartışma yapıldı mı?"

"Yani... hepimiz bir varsayım yapıyoruz."

"Nedir o?" diye sordu derhal.

"M-33 gökadasına girmek üzereyiz. Bunun oradan kaynaklandığını varsayıyoruz."

Grosvenor keyifsizce güldü. "Mantıklı bir varsayım. Bu konuda biraz düşüneceğim. Seni birkaç dakikaya kadar görürüm."

"Koridora ilk çıktığında bir sürprize hazır ol. Orada baskı süreli. Sesler, ışıklar, düşler, duygusal kargaşa... hayli yüksek dozda uyaran alıyoruz."

Grosvenor başıyla evetledi ve bağlantıyı kesti. O, filmlerini kaldırıncaya kadar Kent'in duyurusu alıcıvericilerden gelmeye başlamıştı bile. Bir dakika sonra, kapıyı açtığında, Siedel'ın neyi kastettiğini daha iyi anladı.

Bir duyular dalgası beynine çullandığında olduğu yerde durakladı. Sonra, huzursuzluk içinde yürümeye başladı kontrol köprüsüne doğru.

Diğerleriyle birlikte oturdu ve son hızla giden gemiyi saran uçsuz bucaksız gece fısıldadı ona. Kaprisliydi ve ölümcül, hem çağırıyor, hem tehdit ediyordu. Çılgın bir neşeyle şakıyor, ardından vahşi bir düş kırıklığıyla tıslıyordu. Korkuyla mırıldanıyor, açlıkla kükrüyordu. Izdırap içinde öldü ve yeni bir yaşama vecd içinde doğdu. Ama durmaksızın ve sinsice tehdit etmeyi sürdürdü hep.

Grosvenor'ın arkasında birisi "Bir fikrim var," dedi. "Bu gemi artık eve dönmeli."

Sesin sahibini çıkarmayı başaramayan Grosvenor kimin konuşmuş olduğunu anlamak için çevresine bakındı. Konuşan her kimse susmuştu artık. Grosvenor yine önüne döndüğünde Başkan vekili Kent'in gözünü bakmakta olduğu teleskobun okülerinden ayırmamış olduğunu gördü. Ya bu sözleri ilgilenmeye değmeyecek kadar boş bulmuştu, ya da duymamıştı. Başka yorum yapan da olmadı.

Grosvenor sessizlik sürerken koltuğunun kolundaki iletişim aygıtını ayarladı ve Kent'le Lester'ın teleskopla bakmakta oldukları şeyin hafif bulanık bir görüntüsünü elde etti. O zaman dinleyicilerle çevrili olduğunu unuttu ve dikkatini ekrandaki gece manzarası üzerinde yoğunlaştırdı. Bir gökadasının dış bölgelerindeydiler, ancak en yakın yıldızlar bile hâlâ o denli uzak bir mesafedeydiler ki teleskop, hedefleri olan M-33 Andromeda sarmal gökadasının çok

sayıdaki topluiğne başı gibi yıldızlarını birbirlerinden çözündürmekte zorlanıyordu.

Tam Lester'ın teleskobu bıraktığı anda Grosvenor da bakışlarını ekrandan kaldırmıştı. "Olanlar inanılacak gibi değil," dedi astronom. "Milyarlarca güneşten oluşmuş bir gökadası ve gerçekten de hissedebildiğimiz titreşimler." Duraksadı, sonra konuşmasını sürdürdü. "Başkan, bu sorunun çözümü bence bir astronomun üzerine düşmüyor."

Kent de başını okülerden kaldırdı ve "Bir gökadasını bütünüyle kapsayan şey her ne olursa olsun astronomik olaylar kapsamına girer," dedi. "Ya da belki hangi bilim dalına ait olduğunu açıklamak istersiniz."

Lester biraz düşündü, sonra yavaş yavaş yanıtladı. "Boyutları inanılmaz. Bence gökadası ölçeğinde olduğunu varsaymamalıyız henüz. Bu dalgalar geminin üzerine odaklanmış bir ışın üzerinden taşınıyor da olabilir."

Kent geniş ve çok renkli kontrol panelinin karşısındaki yumuşak koltuklarda oturmakta olan adamlara doğru döndü. "Bir önerisi ya da fikri olan var mı?" diye sordu.

İnsanların konuşmakta kendilerini Morton'ın başkanlığı altında olduğu kadar özgür hissetmedikleri yadsınamazdı. Şu ya da bu şekilde, Kent kendi bölümü dışındakilerin fikir yürütmelerini haddini bilmezlik havasına sokmuştu. Kişisel olarak Neksiyoloji Bölümü'nü meşru bir kurum olarak kabul etmediği de açıktı. Birkaç ay boyunca o ve Grosvenor mümkün olduğunca az görüşerek birbirlerine karşı soğuk bir saygı içinde olmuşlardı. Bu süre zarfında Başkan vekili görünürde emek israfını azaltmaya çalışarak belirli etkinliklerde kendi bölümünün ağırlığını artırmış ve durumunu sağlamlaştırmıştı.

Grosvenor bu gemide kişisel inisiyatife verilen önemin, verimliliğin azalması pahasına da olsa, sadece diğer bir neksiyoloğa ait olabileceği düşüncesindeydi. Protesto etmeye zahmet etmemişti. Halen yeterince tehlikeli biçimde sınırlanmış ve engellenmiş olan bir gemi dolusu insanın üzerine böylece yeni birkaç kural daha yüklenmiş oluyordu.

Kent'in öneri isteğini kontrol köprüsünün arkalarından ilk yanıtlayan Smith oldu. Kemikli ve zayıf çehresiyle biyolog soğuk bir tavırla konuştu: "Mr. Grosvenor'ın koltuğunda huzursuzlanmakta olduğunu görüyorum. Kibarlık ederek daha yaşlı kişilerin konuşmalarına öncelik tanıyor olabilir mi? Mr. Grosvenor, aklınızdan geçen nedir?"

Grosvenor gülüşmelerin —ki Kent buna katılmamıştı— kesilmesini bekledi. Sonra "Birkaç dakika önce birisi eve dönmemizi önermişti," dedi. "Bunu söyleyen kişinin nedenlerini açıklamasını isterim."

Yanıt çıkmadı. Grosvenor, Kent'in kaşlarının çatılmış olduğunu gördü. Ne kadar kısa, ne kadar geçici de olsa bu gemide fikrinin arkasında durmayacak birisinin olması tuhaf görünüyordu. İnsanlar şaşkınlık içinde sağa sola bakınıyorlardı.

Sonunda konuşan üzgün suratlı Smith oldu. "Kim ne demişti ki? Ben hiçbir şey duymadım."

"Ben de!" dedi en az yarım düzine ses.

Kent'in gözleri parlamıştı. Grosvenor'a tartışmanın içine kişisel bir zafer beklentisiyle giriyormuş gibi geliyordu. "Şunu bir netleştirelim önce," dedi. "Bir cümle ya sarf edilir, ya da edilmez. Başka duyan oldu mu? Olduysa elini kaldırsın."

Tek bir el bile kaldırılmamıştı. "Mr. Grosvenor, tam olarak ne duydunuz?" diye sorarken Kent'in sesi zehir doluydu.

Grosvenor sözcükleri tek tek seçerek yanıtladı. "Anımsadığım kadarıyla şöyle demişti: 'Bir fikrim var. Bu gemi artık eve dönmeli.'" Kısa bir süre sustu. Yorum yapan çıkmayınca devam etti. "Bu sözcüklerin doğrudan doğruya beynin işitme merkezinin uyarılmasıyla oluştuklarını düşünüyorum. Dışarıdaki bir şey bizim eve dönmemizi şiddetle arzu ediyor ve ben de bunu hissettim." Omuz silkti. "Tabii bunu olası bir açıklama olarak koymuyorum."

Kent'in yanıtı oldukça resmiydi. "Mr. Grosvenor, buradaki herkes bu isteği niçin sadece sizin işitip diğerlerimizin işitmediğini anlamaya çalışıyor."

Grosvenor söylenen sözlerdeki iğneleyici havayı bir kez daha duymazlıktan geldi ve içtenlikle yanıt verdi: "Bunu son birkaç saniyedir ben de düşünüyorum. Riim olayı sırasında zihnimin sürekli uyaranlara maruz kalışını anımsamadan edemiyorum. Bu tür iletişime daha duyarlı hale gelmiş olmalıyım." Özel duyarlılığının fısıltıyı kendi bölümündeki korumalı odalarda da işitmiş olmasına açıklık getirdiğini fark etti.

Grosvenor Kent'in hafiften somurtması karşısında hiç şaşırmadı. Kimyager kuş halkını ve keşif seferi üyelerine neler yaptıklarını düşünmemeyi tercih ediyordu. Kent, "Bu konuyla ilgili raporunuzun bir kopyasını okumak ayrıcalığına sahip olmuştum," dedi suratını ekşiterek. "Eğer yanlış anımsamıyorsam, zaferinizi bir tek kişinin yabancı bir türün sinir sistemlerini bir bütün halinde denetlemesinin zorluğunu Riim halkının anlamamış olmasında bulmuştunuz. Bu durumda dışarıda olan her ne ise" —geminin gitmekte olduğu yöne doğru sallamıştı elini— "zihninize uzanmasını ve beyninizin belirli bir merkezini az önce söylediğiniz sözcükleri tam olarak oluşturacak tarzda uyarmış olmasını nasıl açıklıyorsunuz."

Kent'in ses tonu, sözcükleri seçimi ve kendinden memnun hali Grosvenor'a tatsız biçimde kişisel görünmüştü. "Başkan, beynimi uyaran her kim ise yabancı bir sinir sisteminin ortaya çıkaracağı sorunları biliyor olabilir," dedi iğneleyici bir sesle. "Bizim dilimizi konuştuğunu varsaymak zorunda değiliz. Kaldı ki, soruna getirdiği ancak kısmi bir çözümdü, çünkü söylenenleri sadece ben duydum. İçimde bir his şu anda bu sözleri nasıl duyduğumu değil, niçin duyduğumu ve bu konuda ne yapacağımızı tartışmamız gerektiğini söylüyor."

Şef Jeolog McCann boğazını temizledi ve söz aldı. "Grosvenor haklıdır, beyler. Düşünüyorum da, başka birinin otlağına dalmış olduğumuz gerçeğiyle yüzleşsek iyi ederiz. Hem de nasıl birinin!"

Başkanvekili dudağını ısırdı, konuşacakmış gibi yaptı, sonra durdu. Sonunda "Kesin bir yargıya varmak için yeterli veriye sahip olduğumuza inanmakta dikkatli davranmamız gerektiği düşüncesindeyim," dedi. "Ama insandan daha büyük bir zekâyla yüzyüzeymişiz gibi davranmakta yarar olduğunu da hissediyorum."

Kontrol köprüsüne sessizlik hâkimdi. Grosvenor adamların farkında olmadan gerildiklerini gördü. Dişler sıkılıyor, gözler kısılıyordu. Bu tepkiyi gören başkalarının da olduğunu fark etti.

Sosyolog Kellie yumuşak bir sesle "Hiç kimsenin geri dönmek istediğine dair bir belirti vermediğini, eee, görmekten memnunum," dedi. "Böylesi en iyisi. Türümüzün ve devletimizin hizmetçileri olarak görevimiz yeni bir gökadasını, hele ki egemen canlı türünün bizim varlığımızdan haberdar olduğunu anlamışken, tüm olasılıklarıyla araştırmaktır. Başkan Kent'in önerisine uyduğuma ve gerçekten de zeki bir varlıkla karşılaşmışız gibi konuşmakta olduğuma dikkat etmenizi isterim. Gemideki en az bir kişinin aşağı yukarı doğrudan uyarılabilmiş olması bu zeki varlığın bizi kesinlikle

izlemiş ve hakkımızda epey bilgi edinmiş olduğunun işaretidir. Böylesine bir bilginin tek taraflı olmasına izin veremeyiz.”

Kent yine rahatlamıştı. “Mr. Kellie,” dedi, “gitmekte olduğumuz çevre hakkında ne söyleyeceksiniz?”

Saçları seyrelmekte olan sosyolog kelebek gözlüğünü düzeltti. “Bu, eee, oldukça büyük bir emir, başkan. Ama bu fısıltılar bizim kendi gökadamızı bir battaniye gibi örten radyo dalgalarının eşdeğeri olabilir. Onlar, eee, sadece en dış belirtilerdir belki, tıpkı kırlardan tarlalara geçerken olduğu gibi.”

Kellie kısa bir süre düşündü. Yorum yapan çıkmayınca devam etti: “Unutmayın, insanoğlu da kendi gökadasına yok olması olanaksız bir damga vurmuştur. Ölü güneşleri yine canlandırma işlemleri sırasında, düzinelerce gökadası öteden görülebilecek şiddette nova patlamalarına yol açmıştık. Gezegenler yörüngelerinden oynatılmıştı. Ölü gezegenler yemyeşil canlandırılmıştı. Güneş’ten çok daha sıcak yıldızlar altında bir zamanlar kavrulan çöllerde şimdi okyanuslar uzanıyor. Bizim bu dev ve üstelik fısıltıların erişebildiğinin çok daha uzağına varabilen gemideki varlığımız bile insanın yüceliğine tanıklık ediyor...”

İletişim Bölümü’nden Gourlay söze girdi. “Kozmik bağlamda insanın bıraktığı izlerin mutlaklığı söz konusu bile olamaz. Onlarla bu olguyu nasıl aynı kefeye koyarsınız, anlamıyorum. Bu titreşimler canlı! Bunlar öylesine güçlü, öylesine delici düşünce dalgaları ki çevremizdeki uzay bize fısıldıyor sanki. Bu duyargalı bir pisipisi değil, kızıl bir canavar da, tek bir güneş sistemine kısılmış yoz bir uygarlık da. Bu uzay / zamanın kilometreleri ve yıllarının ötesinden birbiriyle konuşmakta olan, havsalaya sığmaz bir zihinler bütünü olabilir. İkinci gökadasının uygarlığıdır bu... ve bir sözcüleri aracılığıyla bizi uyarıyor!” Gourlay nefessiz kalmışçasına sustu ve bir kolunu kendini korumak istiyormuş gibi kaldırdı.

Bunu yapan tek kişi o değildi. Salonun her tarafında adamlar koltuklarında eğilip büzülmüşlerdi... Tam o anda Başkan Kent kasılırcasına bir hareketle titreşim tabancasını çekmiş ve dinleyicilerin başlarının üzerine doğru ateşlemişti. Grosvenor silahtan çıkan izci ışının kendi başını değil ama biraz daha yukarısını hedef aldığını, dürtüsel olarak eğildikten sonra ancak fark edebilmişti.

Arkalarda bir yerden gök gürlemesini andıran bir çığlık duyuldu ve ağır bir şey salonu sarsarak yıkıldı.

Diğerleriyle birlikte hızla ardına dönen Grosvenor son koltukların da ötesinde, yerde kıvranmakta olan on metre uzunluğundaki zırhlı yaratığa gerçeklikten koparcasına baktı. Bir saniye sonra, ilk hayvanın kırmızı gözlü bir benzeri odanın ortasında, havada maddeleşmiş ve dört metre daha ilerisinde zemini gümleterek düşmüştü. Üçüncü bir iblis suratlı canavar daha maddeleşti, ikinciye takılarak düştü, birkaç kez yuvarlandı ve kükreyerek kalktı ayağa.

Birkaç saniye içinde yaratıkların sayısı bir düzineyi bulmuştu.

Grosvenor tabancasını çekti ve ateşledi. Hayvansı kükremelerin şiddeti iki kat artmıştı. Çelik sertliğinde pullar salonun madeni döşemesine ve duvarlarına gıcırdayarak sürtünüyordu. Çelik gibi pençeler şakırdıyor, ağır ayaklar yeri dövüyordu.

Grosvenor'ın dört bir yanında insanlar silahlarını ateşlemekle meşguldü. Grosvenor döndü ve iki sıra koltuğun üzerinden aşarak kontrol panelinin en alt platformuna sıçradı. Başkanvekili ateş etmeye ara vererek Grosvenor'a öfkeyle bağırdı:

"Ne cehenneme kaçtığını sanıyorsun, korkak köpek?"

Titreşim tabancası ona doğru dönerken Grosvenor adamı acımasızca yere indirdi ve tabancayı uzağa tekmeledi. Öfkeden kudurmak üzereydi, ama kendine hâkim oldu. İkinci platforma

sıçrarken Kent'in tabancanın peşinden emeklemekte olduğunu gördü. Kimyagerin ona ateş açacağından en ufak bir kuşkusu yoktu. Geminin çok katlı enerji kalkanını kontrol eden şaltere ulaştığında rahatlayarak içini çekti, sonuna dek indirdi ve kendini yere attı... son anda! Kent'in tabancasından püsküren izci ışını tam da Grosvenor'ın kafasının bir saniye önce olduğu noktada, kontrol panelinin üzerinde patlamıştı. Sonra ışın kesildi. Kent ayağa kalktı ve şamatanın içinde sesini duyurmaya çalıştı: "Ne yapmaya çalıştığını anlamamıştım!"

Bu bir özür olarak Grosvenor'ın buz kesmesine yol açmıştı. Başkanvekilinin Grosvenor'ın kaçmakta olduğunu sanmakla cinayetine kendince haklılık kazandırdığı belliydi. Grosvenor konuşamayacak kadar öfkeyle dolu halde kimyagere sürtünerek geçti. Kent'i aylardır tolere etmişti, ama adamın tavırları başkanlığa layık olmadığını artık net bir biçimde ortaya koyuyordu. izleyen haftalarda kişisel gerginlikleriyle geminin mahvına neden olabilirdi.

Grosvenor en alt platforma indiğinde, titreşim tabancasının enerjisini diğerlerininkine ekledi. Üç adamın bir ısı yansıtıcısını yerleştirmeye çalıştıklarını gözucuyla gördü. Yansıtıcının dayanılmaz alevi püskürmeye başladığında yaratıklar moleküler enerjiyle bayıltılmış durumdaydılar ve öldürülmeleri hiç de zor olmadı.

Tehlike geçtikten sonra Grosvenor bu canavarca yaratıkların yüzlerce ışık yılı öteden nakledildikleri gerçeğini kavradı. Her şey olanaksız bir düş gibiydi.

Ama yanık et kokusu yeterince gerçekti. Salonun zeminindeki mavimsi hayvan kanı da. Son ve kesin delil ise salonun dört yanına dağılmış durumdaki zırhlı ve pullu leşlerdi.

23

Grosvenor birkaç dakika sonra Kent'i tekrar gördüğünde, Başkanvekili iletişim aygıtına işinin ehli ve serinkanlı bir havada emirler yağdırmaktaydı. Hava yastıklı vinçler getirildi ve leşler yüklenmeye başlandı. Alıcıvericiler karşılıklı mesajlarla sürekli vızıldıyorlardı. Durum hızla açığa kavuşturulmuştu.

Yaratıklar sadece kontrol köprüsünde cisimleşmişlerdi. Geminin radarı düşman bir nesne saptamamıştı. En yakın yıldıza olan mesafe bin ışık yılı civarındaydı. Az miktardaki bu veriler özümsendikçe köprünün her tarafında insanlar ter içinde küfrediyorlardı.

"Bin ışık yılı!" dedi başpilot Selenski. "Vay canına, o uzaklığa aktarma olmadan mesaj bile gönderemeyiz!"

Yüzbaşı Leeth aceleyle geldi. Bazı bilimadamlarıyla kısaca konuştu, sonra bir savaş konseyi toplanmasını istedi. Tartışmayı komutan başlattı.

"Karşı karşıya bulunduğumuz tehlikenin büyüklüğünü vurgulamama gerek yok. Düşmanca davranmakta olduğunu düşündüğümüz ve gökadası boyutlarındaki bir uygarlığın karşısında bir gemi dolusu insanız sadece. Şu an için enerji kalkanımızın ardında güvenlikte sayılırız. Tehlikenin doğası hedeflerimizi çok değilse bile kısmen sınırlı seçmemizi gerektiriyor. Niçin uzaklaşmamız gerektiği şeklinde bir uyarı aldığımızı anlamak zorundayız. Tehlikenin doğasını tam olarak belirlemeli ve ardındaki zekayı ölçmeliyiz. Şef biyoloğumuzun rahmetli düşmanlarımızın

bedenlerini hâlâ incelemekte olduğunu görüyorum. Mr. Smith, ne tür yaratıklardır bunlar?"

Smith üzerinde çalışmakta olduğu canavardan çevirdi başını. "Dünyada dinozorlar çağında bunlara benzer canlılar evrimleşmiş olsa gerek," dedi. "Beynin gövdeye oranla kapsadığı ufacık alanı göz önüne alırsak, zekâ düzeylerinin epey düşük olduğunu söyleyebiliriz."

"Mr. Gourlay bu hayvanların üstuzay yoluyla cisimleştirildiklerini söylüyor," dedi Kent. "Belki bu görüşünü geliştirmesini isteyebiliriz."

Yüzbaşı Leeth, "Mr. Gourlay," dedi, "söz sizindir."

İletişim uzmanı sözcükleri yayarak konuşuyordu. "Bu sadece bir kuram, üstelik çok da taze, ama evreni şişirilmiş bir balona benzetiyor. Balonu bir noktada delerseniz derhal sönmeye başlar, ama bir yandan da deliği onarmaya girişir. Şimdi, tuhaftır ki, herhangi bir nesne balon zarından içeri girerse, uzayda hep aynı noktaya varmış olması şart olmuyor. Eğer birilerinin bu olguyu denetleme yolunu bulduğunu düşünürsek, bunu bir çeşit ışınlama olarak kullanabilirler. Eğer bütün bunları biraz fazlaca düşsel bulan varsa, burada gerçekten olup bitenlerin de böyle göründüğünü unutmasın."

"Bizden çok daha zeki birilerinin olduğuna inanmak güç," dedi Kent. "Üstuzay kavramının insan bilimadamlarının gözünden kaçmış basit çözümleri olsa gerek. Belki bir şeyler öğreniriz." Kısa bir nefes molası verdi ve ekledi: "Korita, çok sessiz duruyorsun. Neyle yüz yüze olduğumuzu bize söylemeye ne dersin?"

Arkeolog ayağa kalktı ve ellerini bir şaşkınlık belirtisi şeklinde iki yana açtı. "Bir tahmin bile yürütemiyorum. Döngüsel tarih bazında benzetmeler yapmaya girişmeden önce saldırının ardında yatan dürtü hakkında daha çok veri elde etmeliyiz. Örneğin, eğer

amaçları gemiyi ele geçirmek idiyse, bize bu şekilde sille tokat girişmeleri büyük ahmaklıktı. Eğer saldırının amacı korkutmak idiyse, bu işi çok iyi becerdiler demektir."

Korita koltuğuna otururken gülüşmeler oldu. Ama Grosvenor Yüzbaşı Leeth'in yüzündeki ciddi ve düşünceli ifadenin değişmediğini fark etti.

"Saldırının ardındaki nedene gelince," dedi yüzbaşı yavaş yavaş, "yüzleşmek için kendimizi hazırlamamız gereken tatsız bir olasılık geldi aklıma. Halen elimizdeki ipuçlarına da yeterince uyuyor. Diyelim ki bu güçlü zekâ, ya da her neyse, bizim nereden geldiğimizi bilmek istesin..."

Sustu; ayakların ve adamların huzursuz kıpırdanışları sözlerinin tam isabet kaydettiğini gösteriyordu. Subay konuşmaya devam etti: "Haydi bu konuya onun bakış açısıyla yaklaşalım. İşte bize doğru gelmekte olan bir gemi var. Onun geldiği yönde, on milyon ışık yılı içinde, hatırı sayılır miktarda gökadaları, yıldız kümeleri ve bulutsuzlar mevcut olacaktır. Hangisi biziz peki?"

Salonda sessizlik vardı. Komutan Kent'e döndü. "Başkan, eğer sizin için de uygunsa, bu gökadasındaki gezegen sistemlerinden birini incelememizi öneriyorum."

"İtirazım yok," dedi Kent. "Ama şimdi, eğer başka bir..."

Grosvenor elini kaldırdı.

Kent devam etti: "Toplantıyı tatil..."

"Mr. Kent!" Grosvenor ayağa kalkmış ve yüksek sesle konuşmuştu.

"... ediyorum!" dedi Kent.

Adamlar oturmaya devam ettiler. Kent tereddütte kaldı, sonra hiç de inandırıcı olmayan bir şekilde "Affınızı dilerim, Mr. Grosvenor, söz sizindir," dedi.

“Bu varlığın bizim sembollerimizi inceden inceye yorumlayabileceğine inanmak hayli güç, ama yıldız kayıtlarımızın silinmesini öneriyorum,” dedi Grosvenor.

“Ben de aynı şeyi önermek üzereydim,” dedi Von Grossen heyecanla. “Devam et, Grosvenor.”

Öneri bir koro halinde desteklenmişti. Grosvenor konuşmasını sürdürdü. “Ana kalkanımızın bizi korumaya yeterli olacağı inancıyla hareket ediyoruz. Aslında, böyle davranmaktan başka bir seçeneğe de sahip değiliz. Ama bir kez bir gezegene inecek olursak, kuvvetli bazı ansefalo-ayarlayıcılar bulundurmamız gerekebilir. Onları beyin dalgalarını karıştırmakta kullanabiliriz ve zihinlerimizin daha fazla okunmasını engellemiş oluruz.”

Bir kez daha dinleyicilerden bu sözlere katıldıklarını belli eden bir uğultu yükselmişti.

Kent yavan bir sesle “Başka, Mr. Grosvenor?” diye sordu.

“Sadece genel bir yorumda bulunacağım. Bölüm şeflerinin sahip oldukları malzemeyi Tazı’nın işgal edilmesi olasılığını göz önünde bulundurarak bir elemeden geçirmelerinin uygun olacağını düşünüyorum.”

İnsanın tüylerini diken diken eden bir sessizlik içinde yerine oturdu.

Zaman ilerledikçe, düşman zekanın yeni hareketlerde bulunmaktan kaçındığı ya da koruyucu kalkanın gerçekten de çok etkin görev yaptığı netleşiyordu. Başka olay olmamıştı.

Gökadasının bu ücra köşesindeki güneşler birbirlerinden çok uzak ve yalnızdı. İlk güneş muazzam gecenin içinde öfkeli bir ışık ve ısı topu halinde irileşti. Lester ve ekibi ana kütleye yakın ve araştırılmaya değer beş gezegen saptadılar. Beş gezegenden biri —hepsi de görünür konumdalardı— sisler, yağmur ormanları ve dev

hayvanlarla dolu canlı bir ortama sahipti. Gemi bir iç denizin ve bataklıklarla kaplı bir kıtanın üzerinde alçaktan uçtuktan sonra gezegeni terk etti. Varlığından şüphelendikleri hayret verici zeka şöyle dursun herhangi bir uygarlıktan eser bile yoktu.

Uzay Tazısı üç yüz ışık yılını hızla kat etti ve vişne rengi sıcaklığına sığınmış iki gezegene sahip bir yıldıza ulaştı. Gezegenlerden biri yaşam için uygundu ve yine sisle, ormanla ve dev hayvanlarla kaplıydı. Bataklık bir denizin ve sıkı bitkilerle kaplı bir kıtanın üzerinde alçaktan uçtuktan sonra ayrıldılar.

Yıldızlar şimdi daha da sıklaşmıştı. Yüz elli ışık yılı mesafeyi topluiğne başları gibi kaplıyorlardı. En az yirmi gezegene sahip büyük mavi-beyaz bir yıldız Kent'in dikkatini çekti ve gemi yıldıza doğru yöneldi. Yıldıza en yakın ilk yedi gezegen kavrulmuş cehennemleri andırıyorlardı, hiçbir şansı yoktu yaşamın. Gemi birbirine yakın ve yaşama uygun üç gezegenin arasında bir sarmal çizdi, sonra geri kalanları araştırmaksızın yıldızlararası boşluğa daldı.

Arkalarında, yağmur ormanlarıyla kaplı üç gezegen onları doğuran kızgın güneşin çevresinde dönüyorlardı. Kent bölüm şefleriyle baş asistanlarını toplantıya çağırdı.

Lafı uzatmadan dosdoğru konuya girdi. "Kişisel fikrim," dedi, "elimizdeki verilerin henüz yeterli olmadığıdır. Ama Lester sizi derhal toplamamı istedi." Omuz silkti. "Belki bir şeyler öğreneceğiz"

Sustu ve onu izlemekte olan Grosvenor'ın kafası küçük adamın kendinden memnun hali karşısında karıştı. Bu ne tezgâhlıyor, diye geçirdi içinden. Başkanvekilinin bu toplantıdan çıkabilecek olumlu sonuçların semeresini şimdiden başkasına bırakıyor olması biraz garipti doğrusu.

Kent yine başlamıştı çene çalmaya ve sesi bu kez dostçaydı. "Gunlie, lütfen buraya gelip meramını anlatır mısın?"

Astronom alt platforma çıktı. En az Smith kadar uzun ve ince bir adamdı. İfadesiz yüzünün ortasında deniz mavisi iki göz taşıyordu. Ama konuşmaya başladığında sesindeki hafif duygusallık kendini belli etmişti.

"Beyler, son güneş sisteminde karşılaştığımız yaşanabilir üç gezegen de birbirinin tıpatıp aynısıydı ve bu yapay yöntemlerle gerçekleştirilmişti. Gezegen sistemlerinin oluşumuyla ilgili son kuramlarla ne kadar tanışık olduğunuzu bilemiyorum. Aranızda bu konuda yeterli bilgisi olmayanlar ziyaret ettiğimiz son güneş sistemindeki kitle dağılımının dinamik yönden olanaksızlığı hakkında benim sözüme inanmak zorunda kalacaklardır. Yaşanabilir üç gezegenden ikisinin yörüngelerine sonradan yerleştirildiklerini kesinlikle söyleyebilirim. Bana sorarsanız, geri dönüp araştıralım derim. Özellikle ilkel gezegenler yaratmakta olan birileri var gibi... Ama niçin, tahmin bile edemiyorum!"

Sustu ve gözlerini kapışmaya hazır biçimde Kent'e dikti. Kimyager yüzünde hafif bir gülümsemeyle yaklaştı. "Gunlie bana geldi ve o orman gezegenlerinden birine inmek üzere geri dönmemizi emretmemi istedi," dedi. "Bu konudaki duygularının ışığında tartışmamızı ve oylamamızı istiyorum."

Buydu demek. Grosvenor Kent'i takdir ediyor değilse bile anlayarak iç çekti. Başkanvekili muhalefetin kullanabileceği bir iddia ortaya koymaktan kurtulmuştu. Astronomun planına gerçekten karşı olmadığı aşikârdı. Ama kendi görüşlerinin reddedilebileceği bir toplantıyı düzenlemekle demokrasiye olan bağlılığını da göstermiş oluyordu. Destekleyicilerinin bağlılıklarını korumakta ustaca, ama biraz da demagojik bir tavırdı.

Aslında, Lester'ın isteğine karşı geçerli itirazlar vardı. Kent'in bunları bildiğine inanmak zordu, çünkü bu takdirde geminin başına gelebilecek tehlikeleri bile bile göz ardı ediyor konuma düşerdi. Aksi

kanıtlanıncaya dek Kent'i suçsuz kabul etti ve birkaç bilimadamı astronoma pek de önemli olmayan sorular yöneltirken sabırla bekledi. Yanıtlar verildiğinde ve kendisi dışında toplantı bitiyora benzediğinde Grosvenor ayağa kalktı ve "Mr. Kent'in bu konudaki görüşleri lehinde söz almak istiyorum," dedi.

"Gerçekten de, Mr. Grosvenor," dedi Kent, "şu ana kadar olan tartışmaların kısalığı grubumuzun olumlu eğilimini gösteriyor ve bunu daha fazla uzatmanın..."

O noktada sustu. Grosvenor'ın söylediklerinin asıl anlamını idrak etmişti. Yüzü yıldırım çarpmış gibiydi. Yardım beklercesine bir hareket yaptı diğerlerine. Konuşan kimse çıkmayınca elini indirdi ve "Mr. Grosvenor, söz sizindir," dedi.

"Mr. Kent haklıdır," dedi Grosvenor kesinlikle. "Henüz çok erken. Şu ana kadar üç gezegen sistemini ziyaret ettik. Random usulle belirlenmiş en az otuz sistem olmalıydı. Araştırma seferimizin boyutları göz önüne alındığında anlamlı bir sonuç ortaya kayabilmesi için gereken en az sayı budur. Doğrulanması amacıyla hesaplarımı matematik bölümünden arkadaşlara seve seve devredebilirim. Dahası, eğer gezegen yüzeyine inersek koruyucu enerji kalkanımızdan da çıkmamız gerekecek. Güçlerini üstuzay ortamında bile rahatlıkla iletebilen bir zekânın sürpriz saldırılarına karşı hazırlıklı olmak zorunda kalacağız. Bir gezegenin yüzeyinde korunmasız dururken bir milyar tonluk bir kütlenin tepemize çöktüğünü düşünüyorum da... Beyler, benim görüşüm şu ki, önümüzde bir ya da iki ay süreyle ince eleyip sık dokuyacağımız bir hazırlanma dönemi bulunuyor. Bu süre boyunca, tabii ki, olabildiğince çok sayıda güneşi araştırmalıyız. Eğer onların yaşanabilir gezegenleri de özellikle ilkel tipte çıkarlarsa o zaman Mr. Lester'ın yapaylık savı için sağlam bir temel bulmuş olacağız." Grosvenor nefesini toparlamak için bir an sustuktan sonra sözlerini

tamamladı. “Mr. Kent, aklınızdan geçenleri mi söylemiş bulunuyorum?”

Kent kendini bir kez daha tamamen toparlamıştı. “Aşağı yukarı, Mr. Grosvenor.” Çevresindekilere göz gezdirdi. “Eğer daha fazla konuşulmayacaksa, Gunlie’nin önerisini oylamaya açıyorum.”

Astronom ayağa kalktı. “Önerimi geri çekiyorum,” dedi. “İnmekte acele davranmanın yol açacağı sonuçları yeterince değerlendirmediğimi itiraf etmeliyim.”

Kent kısaca düşündükten sonra “Eğer Gunlie’nin önerisini devralacak olan varsa...” dedi. Birkaç saniye boyunca kimse konuşmayınca kendinden daha emin olarak devam etti: “Er ya da geç yapacağımız gezegen inişinin başarısı için nasıl katkıda bulunabileceklerine dair ayrıntılı bir raporu her bölüm şefinden bekliyorum. Hepsi bu kadar, beyler.”

Kontrol köprüsünün dışındaki koridorda Grosvenor kolunun üzerinde bir el hissetti. Döndü ve bunun başjeolog McCann’a ait olduğunu gördü. “Şu son aylar boyunca onarım işleriyle o denli meşguldük ki seni bölümüme davet etme fırsatını bir türlü yakalayamadım,” dedi McCann. “Eninde sonunda indiğimizde jeoloji bölümü araç gerecinin asıl amaçları dışında kullanılacaklarını tahmin ediyorum. Bu noktada bir neksiyolog çok yararlı olabilir.”

Grosvenor bunu zihninde şöyle bir tarttı, sonra başıyla onayladı. “Yarın sabah orada olacağım. Şu anda Başkanvekili için önerilerimi hazırlamak istiyorum.”

McCann ona kaçamak bir bakış attıktan sonra “Pek ilgileneceğini ummuyorsun, değil mi?” diye sordu.

Demek başkaları da Kent’in ondan hiç hazzetmediğini fark etmişlerdi. “Evet,” dedi usulca, “çünkü kişisel itibarını tercih etmek durumunda kalmayacak.”

McCann başını salladı. “Eh, sana iyi şanslar, delikanlı.”

Grosvenor onu durdurduğunda gitmek üzere dönmüştü. “Kent’in bir önder olarak popülerliğinin nedeni sizce ne olabilir?” diye sordu.

McCann karar veremiyor, temkinle ve uzun uzun düşünüyora benziyordu. Sonunda “O sadece bir insan,” dedi. “Sevdikleri var, sevmedikleri de. Olup bitenler onu heyecanlandırıyor. Asabi bilinir. Hatalar yapar ve yapmamış gibi davranır. Bir başkan olabilmek için her şeyini verir. Gemi Yer’e döndüğünde şan ve şöhret yöneticinin üzerine odaklanacaktır. Hepimizde Kent’ten bir parça mevcut. Yani, o, bir insan işte.”

“Bu görev için yeterli olup olmadığı hakkında hiçbir şey söylemediğinizi fark ettim,” dedi Grosvenor.

“Genel konuşursak, çok yaşamsal bir mevki de sayılmaz. Bilmesi gereken her konuda uzmanların önerilerini alabilir.” McCann dudaklarını büzdü. “Kent’in çekiciliğini sözcüklerle tanımlamak epey zor, ama sanırım bilimadamları güya var olan entelektüel duygusuzlukları konusunda rahatsızlar ve bilimsel nitelikleri tartışılmayan ama aynı zamanda da duygusal bilinen birini öne sürmek istiyorlar.”

Grosvenor başını iki yana salladı. “Başkanlık görevinin yaşamsal olmadığı konusundaki görüşünüze katılmıyorum. Bu, hatırı sayılır miktardaki yetkinin birey tarafından nasıl kullanılacağıyla ilgilidir.”

McCann onu kurnaz bakışlarla bir süre izledi, sonunda şöyle dedi: “Senin gibi kesinkes mantıklı davranan adamlar Kent gibilerin çekiciliklerini kavramakta hep zorlanmışlardır. Politik olarak, o tip insanlar karşısında pek şansımız olmaz.”

Grosvenor keyifsizce sırıttı. “Teknologları mağlup eden şey onların bilimsel yönteme olan bağlılıkları değildir. Dürüstlükleridir. Eğitim görmüş herhangi bir birey kendine karşı kullanılan taktikleri

bunu kullanan kişiden çok daha iyi anlar, ama yıpranacağına inandığı için aynı şekilde mukabele edemez.”

McCann kaşlarını çattı. “Bu biraz fazlaca kendini beğenmişlik oluyor. Sütten çıkmış ak kaşık olduğunu mu düşünüyorsun?”

Grosvenor susmuştu.

McCann ısrar etti. “Kent’in alaşağı edilmesine karar verdin diyelim, ne yapardın?”

“Halen tamamen meşru zeminde düşünmekteyim,” dedi Grosvenor dikkatle.

Karşısındakinin yüz ifadesinin rahatladığını şaşırarak gördü. Yaşlı adam kolunu dostça tuttu. “Niyetinin yasal olduğunu duymaktan memnunum,” dedi içtenlikle. “Verdiğin şu konferanstan beridir, başka kimsenin aklına gelmeyen bir şeyin, bu gemideki potansiyel olarak en tehlikeli kişi olduğunun ayırdındayım. Beynindeki bütünleşmiş bilgi kararlılıkla ve belirli bir amaca yönelik uygulandığında, dışarıdan gelecek her saldırıdan çok daha yıkıcı olabilir.”

Bir anlık şaşkınlığın ardından Grosvenor başını iki yana salladı. “Abartıyorsunuz,” dedi. “Yalnız bir adamı öldürmek çok kolaydır?”

“Görüyorum ki, bu tür bir bilgi bütünlüğüne sahip olduğunu yadsımıyorsun,” dedi McCann.

Grosvenor vedalaşmak üzere elini uzattı. “Hakkımdaki düşünceleriniz için teşekkürler. Her ne kadar biraz abartılmış da bulsam, moralimi düzelttiler.”

24

Uğradıkları otuzbirinci yıldız Sol boyutlarında ve Sol tipindeydi. Üç gezegeninden biri yüz otuz milyon kilometre mesafedeki bir yörüngede dönüyordu. Daha önce gördükleri yaşanabilir tüm diğer gezegenler gibi bu da ilkel denizler ve sisli yağmur ormanlarıyla kaplıydı.

Uzay Tazısı gezegeni çevreleyen hava ve su buharının içine dalarak olağanüstü bir ülkedeki yabancı ve dev bir madeni top halinde alçaktan uçmaya başladı.

Grosvenor jeoloji laboratuvarında aygıtların aşağıdaki arazinin doğasını ölçmelerini izliyordu. Çok dikkatli olunmasını gerektiren karmaşık bir işlemdi bu, çünkü verilerin büyük çoğunluğunun çok üst düzeyde eğitilmiş bir zihin tarafından bütünleştirilmesini gerektiriyordu. Ultrasonik ve kısa dalga sinyallerden yansımalar bir sel gibi alınıyor ve karşılaştırmalı inceleme için tam zamanında gerekli bilgisayar kanallarına aktarılıyordu. McCann'in bildiği standart yöntemlere Grosvenor neksiyoloji ilkelerine göre belirli iyileştirmeler yapmıştı ve aşağıdaki gezegen yüzeyinin şaşırtıcı ölçüde doğru bir çetelesi çıkarılmaktaydı.

Grosvenor eğitilmiş tahminlerine dalmış halde, orada bir saati aşkın bir süre oturdu. Ortaya çıkan veriler çok geniş bir yelpazeye dağılıyorlardı, ama farklı elementlerin dağılımı, düzenlenmesi ve moleküler yapıları göz önüne alındığında ortaya belirli bir jeolojik tablo çıkıyordu: çamur, kumtaşı, balçık, granit, organik kalıntılar —

büyük olasılıkla kömür yatakları— kayalıkların üzerini örten silikat kumu, su...

Önündeki birkaç göstergenin ibreleri ansızın fırlayarak durdular. Bu, içinde karbon ve molibdenden izler taşıyan yüksek miktarlarda demirin varlığına işaret ediyordu.

Çelik! Grosvenor bir dizi işlemi başlatan bir levyeyi çekti. Bir zil çalmaya başladı. Gemi durdu. Grosvenor'ın bir metre kadar uzağında McCann, Başkanvekili Kent'le konuşmaya başlamıştı.

"Evet, başkan," diyordu, "çelik... Sadece demir cevheri değil, çelik! Bu tür farkları saptayacak bir gözlemcimiz var." Grosvenor'ın adını vermemişti, ama konuşmaya devam etti: "Aygıtlarımızı en çok kırk metre derinliğe ayarladık. Bu orman çamuruna gömülmüş —ya da gizlenmiş— bir kent olabilir."

"Birkaç güne kadar anlarız zaten," dedi Kent.

Temkinli davranılarak gemi gezegen yüzeyinin epey üzerinde tutuluyordu ve gerekli aygıtlar enerji kalkanında açılan küçük bir delikten aşağı sarkıtılıyordu. Dev kürekler, vinçler, mobil taşıyıcılar diğer destek araç gereciyle birlikte hazırlanmışlardı. Her şey önceden o denli ince ayrıntılarına kadar planlanmıştı ki, malzemeyi boşaltmaya başlamasından itibaren otuz dakika içinde gemi uzaya açılmıştı.

Kazı işlerinin tamamı uzaktan kumandayla gerçekleştiriliyordu. Neler olduğu uzmanlar tarafından ekranlardan izleniyor ve arazideki makineler yönlendiriliyorlardı. Dört gün içinde bu araç gereç yığını seksen metre derinliğinde ve yüz yirmi metre genişliğinde bir çukur açmıştı. O zaman ortaya çıkan şey bir kentten ziyade bir zamanlar kent olduğunu düşündüren muazzam bir moloz yığınıydı.

Binalar taşıyamayacakları kadar ağır bir yükün altında ezilmiş gibiydi. Cadde düzeyi seksen metre derinlikteydi ve o aşamadan

sonra kemikler kazılarak çıkarılmaya başlanmıştı. Kazıyı durdurma sinyalleri gönderildi ve bulanık atmosferin içinden birkaç tahlisiye gemisi yüzeye indirildi. Grosvenor, McCann'la birlikte inmişti ve çok geçmeden diğer bazı bilimadamlarıyla birlikte iskeletlerden birinin başında duruyordu.

"Epey kötü ezilmiş," dedi Smith. "Ama bir araya getirebileceğimi sanıyorum."

Eğitilmiş parmaklarıyla kemikleri kabaca bir şekle soktu. "Dört bacaklı," dedi. Bacaklardan birine bir floroskop yöneltti. Sonra "Bu aşağı yukarı yirmi beş yıldır ölüye benziyor," dedi.

Grosvenor başka tarafa döndü. Çevresinde uzanan paramparça döküntüler yok olmuş bir ırkın temel fiziksel özelliklerinin andaçlarıydı. Ama onları öldüren tahayyül edilemeyecek kadar acımasız varlığın ne olduğuna dair ipuçları taşıdıkları söylenemezdi. Zavallı kurbanlardı bunlar, mağrur ve ölümcül galipler değil.

McCann'in caddeden kazılmış toprağı incelemekte olduğu yere doğru dikkatle yürüdü. "Sanırım bu noktadan bir ya da iki yüz metre derine kadar stratigrafik bir inceleme yapmamız doğru olur," dedi jeolog.

Emri üzerine bir sondaj ekibi derhal çalışmaya başlamıştı. Makine kaya ve balçığı delerek kendine yol açarken, Grosvenor bir saat boyunca meşgul olacak başka şeyler buldu. İnce bir toprak şeridi gözlerinin önünden akıyordu sürekli olarak. Arada bir, bir taş parçasını ya da toprağı kimyasal işlemlere tabi tutuyordu. Tahlisiye gemileri *Tazı*'ya dönüş yoluna çıktıklarında, McCann, Kent'e oldukça doğru bir rapor sunacak duruma gelmişti. McCann raporunu verirken Grosvenor ekranın dışında kalmaya özen gösterdi.

"Başkan, bunun yapay bir orman gezegeni olup olmadığını kontrol etmem hatırlarsınız özellikle istenmişti. Öyle görünüyor. Çamurun altındaki yer katmanları daha eski, ama daha az ilkel bir

gezegenin varlığını düşündürüyor. Başka bir gezegenden yağmur ormanı katmanlarının sökülüp buraya taşınmış olduklarına inanmak çok güç, ama eldeki veriler bu yönde."

"Ya kentin kendisinden ne haber? Nasıl mahvedilmiş?"

"Birkaç hesap yaptık ve olağanüstü miktarlarda kaya, toprak ve suyun gördüğümüz hasarı yapabileceğine karar verdik."

"Felaketin ne kadar önce gerçekleştiğini gösteren bir belirtiye rastladınız mı?"

"Az miktarda jeometrik veriye sahibiz. İncelediğimiz çeşitli yerlerde, yeni düzey eskinin üzerinde çökmelere yol açmış, ki bu da fazladan binen ağırlığın aşağıdaki zayıf noktalan zorladığını gösteriyor. Bu koşullar altında çökecek olan yeryüzü tiplerini belirleyerek bilgisayarlara yüklemeyi düşünüyoruz. Yetkin bir matematikçi," —Grosvenor'ı kastediyordu— "ağırlığın en çok yüz yıl kadar önce binmiş olduğunu hesapladı. Jeoloji olgunlaşmak için binlerce hatta milyonlarca yılı gerektiren olgularla ilgilendiğinden, aygıtların yapabileceği tek şey sadece bu hesapları sağlamaktan ibaret. Daha kesin bir tahmin veremiyorlar."

Kısa bir aradan sonra Kent resmi bir tavırla "Teşekkür ederim," dedi. "Senin ve ekibinin iyi bir iş çıkardığınızı düşünüyorum. Bir sorum daha var: Araştırmalarınız esnasında, böylesine afetimsi bir yıkıma yol açan zekanın doğası hakkında bize ipucu verebilecek herhangi bir veriye ulaştınız mı?"

"Asistanlarıma danışmadan sadece kendi adıma konuşmam gerekirse... hayır."

McCann'in kararını böyle dikkatlice sınırlandırmış olması Grosvenor açısından çok uygundu. Jeolog için bu gezegenin araştırılması düşmana karşı verilecek savaşta atılan ilk adımdı. Ona göre ise, uzay boşluğundaki tuhaf mırıltıları duydukları ilk andan itibaren başlayan keşif ve mantık zincirinin son halkasıydı.

Düşlenebilecek en korkunç yaratığın kimliğini biliyordu. Müthiş niyetinin ne olduğunu kestirebiliyordu. Ne yapılması gerektiğini dikkatle analiz etmişti.

Tehlike nedir? sorusu değildi onun derdi. Çözümünü hiçbir ödün vermeden uygulamaya sokacak noktaya gelmişti. Ne yazık ki, en çok bir ya da iki bilim türüne sahip insanların zihinleri, evrendeki tüm yaşamı tehdit eden en ölümcül tehlikenin olasılıklarını kavrayacak kapasiteye, hatta istence sahip değillerdi.

Aynı şekilde, Grosvenor sorunu hem siyasal hem de bilimsel addediyordu. Yaklaşmakta olan mücadelenin olası doğasının keskin biçimde bilincinde olarak, taktiklerinin dikkatlice düşünülmüş ve aynı derecede kesin bir iradeyle uygulanmış olmaları gerekeceğini anlamıştı.

Hangi noktaya kadar gitmesi gerekeceğine karar vermek için henüz erkendi. Ama eylemlerine herhangi bir sınır koyamayacağını hissediyordu. Ne gerekirse yapacaktı.

25

Grosvenor eyleme geçmeye hazır olduğunda Kent'e bir mektup yazdı:

Başkanvekili
Yönetim Ofisi
Keşif Gemisi *Uzay Tazısı*

Sayın Mr. Kent,

Tüm bölüm şeflerine yapmam gereken önemli bir duyurum vardır. Duyuru bu gökadasındaki yabancı zekayla ve ona karşı en büyük ölçekte uygulamamız gereken hareketin doğasıyla ilgilidir.

Bahsi geçen çözümü ortaya koyabilmem için lütfen olağanüstü bir toplantı düzenler misiniz?

Mektubu "Saygılarımla, Elliot Grosvenor," diye imzaladı ve destekleyici ipuçları değil ama bir çözüm önermekte olduğunu Kent'in idrak edip edemeyeceğini merak etti. Bir yanıt beklerken odasındaki kişisel eşyalarının tamamını sessizce Neksiyoloji Bölümü'ne nakletti. Bir kuşatma olasılığını da içeren savunma stratejisinin bir parçasıydı bu.

Yanıt ertesi sabah gelmişti:

Sayın Mr. Grosvenor,

Dün öğleden sonra göndermiş olduğunuz muhtıranın içeriğini Mr. Kent'e iletmiş bulunuyorum. Raporunuzu ekte gönderilen A-16-4 formunu doldurarak iletmenizi tavsiye ediyor ve bu yolu kullanmamış olmanızı şaşkınlıkla karşılıyor.

Bu konuda değişik veri ve görüşler bize iletilmektedir. Sizin görüşünüze de, diğerleriyle birlikte, gereken önem verilecektir.

Lütfen formu uygun biçimde doldurup en kısa zamanda iletiniz.

Saygılarımla
Mr. Kent adına,
John Fohran

Grosvenor mektubu asık bir yüzle okudu. Kent'in sekreterine gemideki yegâne neksiyolog hakkında ne tür yorumlar yapmış olduğundan en ufak bir kuşkusu yoktu. Öyle bile olsa, Kent mutlaka frenlemiş olmalıydı dilini. Adamın içindeki öfke ve nefret hâlâ bastırılmış haldeydi. Eğer Korita haklıysa, bir kriz anında bunun tamamı boşalacaktı. Bu, insanoğlunun 'kışıydı' ve bireylerin benmerkezciliği yüzünden nice uygarlıklar yıkılıp gitmişti.

Gerçekten bilgi vermek gibi bir niyetinin hiç olmamasına karşın, Grosvenor sekreterin gönderdiği formu doldurmaya karar verdi. Ancak, sadece verilerini listeledi. Ne bir yorumda bulundu, ne de çözüm önerdi. 'Öneriler' başlığı altına "yeterli her şahıs sonucu mutlaka ve derhal kavrayacaktır," diye yazdı.

Buradaki en önemli gerçek ortaya koyduğu verilerin tamamının *Uzay Tazısı*'ndaki şu ya da bu bölüm tarafından zaten biliniyor

olmasıydı. Veriler belki de haftalardır Kent'in masasına yığılmışlardı.

Grosvenor formu bizzat götürdü. Hemen bir yanıt verilmesini beklemiyordu, yine de bölümünde kaldı. Yemeklerinin bile oraya gönderilmesini sağladı. İki adet yirmi dört saatlik devre gelip geçti ve sonunda Kent'in yanıtı ulaştı.

> Sayın Mr. Grosvenor,
>
> Konsey tarafından değerlendirilmek üzere göndermiş bulunduğunuz A-16-4 formuna baktığımda, önerilerinizi net olarak belirtmemiş olduğunuzu gördüm. Bu konuda başka öneriler de almış olduğumuz ve ayrıntılı her planın en iyi yönlerini bir araya getirmek istediğimiz için daha kapsamlı bir açıklama göndermenizi bekliyoruz.
>
> Gerekli dikkati gösterir misiniz, lütfen?

'Gregory Kent, Başkanvekili,' diye imzalanmıştı. Grosvenor bizzat Kent'in imzasının bulunmasını amacına ulaşmış olmak tarzında değerlendirdi ve asıl eylemin başlamak üzere olduğuna karar verdi.

Gripten ayırt edilemeyecek bulgular yaratan birkaç hap içti. Vücudunun buna vereceği tepkiyi beklerken Kent'e bir not daha yazdı ve bu sefer önerilerini açıklayamayacak kadar hasta olduğunu belirterek "...bu öneriler özellikle çok uzun olacaktır, çünkü birçok bilim dalının gerçekleri üzerine yapılacak hatırı sayılır miktarda yoruma dayanmaktadır," diye yazdı. "Yine de, keşif seferi üyelerini uzayda fazladan geçirecekleri beş yıllık bir döneme alıştırmak için ön propagandaya bir an önce başlamak akıllıca olacaktır."

Mektubu posta borusuna atar atmaz Dr. Eggert'ın ofisini aradı. Zamanlaması beklediğinden de isabetli olmuştu. Dr. Eggert geldi ve

muayene çantasını yere bıraktı.

O daha doğrulurken koridorda ayak sesleri duyuldu. Bir saniye sonra Kent ve irikıyım iki asistanı içeri girdiler.

Dr. Eggert rasgele dönüp baktı ve başkimyageri gördüğünde neşeyle selamladı. “Selam, Greg,” dedi kalın bir sesle. Diğerinin varlığını fark ettiğini böylece gösterdikten sonra bütün dikkatini Grosvenor’a yöneltti. “Eveet,” dedi sonunda, “mikrop kapmışa benziyoruz, öyle mi dostum? Bu gezegen inişlerine ne kadar dikkat edersek edelim, bir virüs ya da bakteri koruyucu önlemleri hep aşıyor gibi. Seni karantina koğuşuna götürmek zorundayım.”

“Burada kalmayı tercih ederim.”

Dr. Eggert kaşlarını çattı, sonra omuz silkti. “Senin durumunda, olabilir.” Aletlerini topladı, “Seninle ilgilenmesi için hemen bir hastabakıcı göndereceğim. Tuhaf mikroplarla işimizi şansa bırakamayız.”

Kent’ten bir homurtu yükseldi. Yüzüne şaşkın bir ifade veren Grosvenor soran gözlerle baktı Başkanvekiline. Kent, canı sıkılmış bir halde, “Sorun nedir, doktor?” diye sordu.

“Henüz tam olarak söyleyemiyorum. Laboratuvar sonuçlarını görmemiz gerekiyor.” Somurttu. “Onun neredeyse her yanından örnekler aldım. Şu ana kadar elimizdeki bulgular sadece ateş ve akciğerlerde sıvı toplanması.” Başını iki yana salladı. “Korkarım şu anda onunla konuşmana izin veremeyeceğim, Greg. Bu ciddi olabilir.”

Kent saygısızca “Bu riski göze almak zorundayız, doktor,” diye kestirip attı. “Mr. Grosvenor çok değerli bilgilere sahip ve onları bize iletecek kadar da güçlü olduğundan eminim.”

Dr. Eggert Grosvenor’a baktı. “Kendini nasıl hissediyorsun, evlat?” diye sordu.

“Hâlâ konuşabilirim,” dedi Grosvenor bitkin halde. Yüzü yanıyordu. Gözleri sızlıyordu. Ama kendini hasta etmesinin birkaç nedeninden biri de Kent’i, şu anda yapmakta olduğu gibi, yanına getirmekti.

Diğer neden ise Kent’in düzenleyeceği bir bilimadamları toplantısında kişisel olarak bulunmak istemiyordu. Eğer diğerleri ona karşı harekete geçme kararı alırlarsa kendini sadece ve sadece bu bölümde savunabilirdi.

Doktor saatine bir göz attı. “Bak ne diyeceğim,” dedi Kent’e ve dolaylı olarak da Grosvenor’a. “Bir hastabakıcı gönderiyorum. O buraya gelinceye dek konuşmanız bitmiş olmalı. Tamam mı?”

Kent sahte bir samimiyetle “Çok iyi,” dedi.

Grosvenor başıyla onayladı.

Dr. Eggert kapıdan seslendi. “Mr. Fander yirmi dakikaya kadar burada olur.”

O gittiğinde Kent yatağın kenarına kadar yavaş yavaş geldi ve Grosvenor’a baktı. Uzunca bir saniye boyunca bu şekilde durduktan sonra yanıltıcı biçimde yumuşak bir sesle “Ne yapmak istediğini anlamıyorum,” dedi. “Elindeki bilgileri niçin vermiyorsun?”

“Mr. Kent, gerçekten şaşırdınız mı?” diye sordu Grosvenor.

Bir kez daha sessizlik oldu. Grosvenor kendini güçlükle dizginleyen çok öfkeli bir adamla karşı karşıya olduğunu hissediyordu. Sonunda, Kent alçak ve gergin bir sesle “Bu keşif seferinin başı benim,” dedi. “Önerilerini derhal iletmeni istiyorum.”

Grosvenor ağır ağır başını iki yana salladı. Kendini ansızın ateşli ve çok hasta hissetmişti. “Buna tam olarak ne yanıt vereceğimi bilmiyorum,” dedi. “Oldukça kestirilebilir bir yapıya sahipsiniz, Mr. Kent. Anlayacağınız, mektuplarımı tam da bu şekilde karşılamanızı bekliyordum. Buraya bir çift,” —diğer iki adama göz attı— “fedaiyle geleceğinizden emindim. Bu koşullar altında bölüm şeflerinin

toplanmalarında ısrar etmekte haklı oluyorum ve önerilerimi bizzat iletmek istiyorum.”

“Çok zekisin, ha?” dedi kimyager öfkeyle. Eli kalktı. Grosvenor’ın yüzüne bir tokat yapıştırdı. Sıkılı dişlerinin arasından yine konuştu. “Hastasın demek? Tuhaf hastalıklar kapmış insanlar bazen şuurlarını yitirir ve en sevgili dostlarına bile saldırdıkları için katı önlemlere maruz kalırlar.”

Grosvenor adamı bulanık görmeye başlamıştı. Eliyle yüzünü tuttu. Aşırı ateşli ve güçsüz olduğu için antidotu ağzına sokmakta zorlandı. Kent’in vurduğu yeri ovuyormuş gibi yapıyordu. Yeni ilacını yuttu ve titrek bir sesle “Pekâlâ, aklım başımda değil,” dedi. “Şimdi ne olacak?”

Kent bu tepki karşısında şaşırmışsa da renk vermemişti. “Gerçekten ne istiyorsun?” dedi ters ters.

Grosvenor bir anlık bulantıyı bastırmak zorunda kalmıştı. Bulantı geçtiğinde yanıt verdi. “Düşman zekâ hakkında keşfedilenlerin, sizin fikrinizce bu gemi sakinlerinin beklenenden beş yıl daha uzun bir süre uzayda kalmaları gerekeceği yolunda propaganda yapılmasını başlatmanızı istiyorum. Şimdilik bu kadar. Bu gerçekleştiğinde, ne yapacağınızı size bildireceğim.”

Kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Antidot işe yarıyordu. Ateşi düşmüştü ve ne dediğinin tam olarak bilincindeydi. Planı hiç de esnek değildi. Herhangi bir aşamada Kent ya da daha sonra konsey onun önerilerini kabul edebilirlerdi ve bu da stratejisinin sonu olurdu.

Kent sanki bir şey söyleyecekmişçesine ikidir ağzını açıyordu. Sonra tekrar kapıyordu. Sonunda boğulurcasına “Diyeceğin bu kadar mı?” diye sordu.

Grosvenor’ın parmakları battaniyenin altında, yatağın kenarındaki bir düğmenin üzerinde basmaya hazır bekliyorlardı.

“Yemin ederim ki istediğini alacaksın,” dedi.

“Söz konusu bile değil,” dedi Kent. “Böyle bir çılgınlığa katılmam olanaksız. Adamlar yolculuğun bir yıl uzatılmasına bile tahammül edemezler.”

“Buradaki varlığınız çılgın bir çözüme sahip olduğuma inanmadığınızın kanıtıdır,” dedi Grosvenor sakin bir sesle.

Kent yumruklarını sıkıp açıyordu. “Mümkün değil! Bu hareketimi bölüm şeflerime nasıl açıklarım?”

Ufak tefek adamı izlerken Grosvenor’a krizin eli kulağındaymış gibi göründü. “Bu aşamada onlara söylemek zorunda değilsiniz. Tek yapacağınız bilgilendirilecekleri sözünü vermek.”

Kent’in yüzünü izlemekte olan teknisyenlerden biri söze girdi. “Bak, şef, bu adam başkanla konuşmakta olduğunun farkında değilmişe benziyor. Şunu hizaya sokmamıza ne dersin?”

Kent tam bir şey daha söylemek üzereyken kendini frenledi. Dudaklarını yalayarak geri çekildi. Sonra şiddetle salladı başını. “Haklısın, Bredder. Nasıl oldu da onunla tartışmaya girdim bilmiyorum. Önce şu kapıyı kilitlememe izin ver. Sonra biz...”

“Yerinde olsam o kapıyı kapamazdım,” diye uyardı Grosvenor. “Geminin her yanında alarmlar çalmaya başlayacak.”

Bir eli kapının tokmağında kalan Kent durdu ve döndü. Suratında buz gibi bir gülümseme vardı. “Pekâlâ, o zaman,” dedi. “Senin hesabını kapı açıkken göreceğiz. Konuşmaya başla, dostum.” İki teknisyen hızla ilerlediler. “Bredder, periferik elektrostatik şarjı hiç duymuş muydun?” diye sordu Grosvenor. İki adam durakladığında uğursuzca devam etti. “Bana dokunursanız yanarsınız. Elleriniz kavrulur. Suratlarınız...”

İki adam geri çekiliyorlardı. Sarışın Bredder Kent’e huzursuzca bir göz attı. “Bir insan vücudundaki elektrik miktarı bir sineği bile öldürmeye yetmez,” dedi Kent öfkeyle.

Grosvenor başını iki yana salladı. "Biraz konunun dışına çıkmadın mı, Kent? Elektrik benim vücudumda değil, ama bana dokunursan kesinlikle senin vücudunda olacak."

Kent titreşim tabancasını çekti ve üzerinde göstere göstere bir ayarlama yaptı. "Geri durun!" dedi asistanlarına. "Ona saniyenin onda biri kadar akım vereceğim. Bu onu bayıltmaz, ama vücudundaki her molekülü yerinden oynatacaktır."

"Yerinde olsam denemezdim," dedi Grosvenor sessizce. "Seni uyarıyorum."

Adam onu ya duymamıştı, ya da dikkat etmeyecek kadar öfkeliydi. İzci ışını Grosvenor'ın gözlerini kamaştırdı. Önce bir tıslama ve çatırtı, ardından da Kent'ten yükselen bir acı çığlığı işitildi. Işıklar söndü. Grosvenor Kent'in tabancadan kurtulmak istercesine ellerini çırptığını gördü. Tabanca cildine yapışmış gibiydi, ama sonunda madeni bir çınlamayla birlikte yere düştü. Açıkça acı çekmekte olan Kent yaralı elini ovuşturarak olduğu yerde sallanıyordu.

Grosvenor kızgın bir acıma duygusuyla "Niçin dinlemiyorsun?" dedi. "Duvar panelleri yüksek potansiyelde elektriğe sahip. Titreşim tabancan havayı buharlaştırdığı için boşalttığın enerjiyi, namlunun ucu dışında, nötrleştiren bir elektrik şoku yaşadın. Umarım seni çok kötü yakmamıştır."

Kent kendini kontrol etmeyi başarmıştı. Bembeyaz ve gergin, ama sakindi. "Bunu çok pahalı ödeyeceksin," dedi alçak sesle. "Bir tek kişinin fikirlerini zorla kabul ettirmeye çalıştığı duyulduğunda..." Sustu ve iki adamına azametle işaret etti. "Gelin, şimdilik burada yapacak işimiz kalmadı."

Onların gitmesinden tamı tamına sekiz dakika sonra Fander içeri girdi. Grosvenor, artık hasta olmadığını iki kez sil baştan anlatmak zorunda kaldı. Genç doktorun derhal çağırdığı Dr. Eggert'ı

inandırmak daha da zor olmuştu. Grosvenor açığa çıkarılmaktan çekinmiyordu. Kullandığı ilacın tam olarak saptanması için kesinlikle kuşkulanılması ve uzun araştırmalar yapılması gerekliydi.

Sonuçta bir ya da iki gün süreyle kendi bölümünde dinlenmesi şartıyla onu yalnız bıraktılar. Grosvenor söylenenlere harfiyen uyacağını belirtti ve bunda da samimiydi. Önündeki zor günler boyunca Neksiyoloji Bölümü onun kalesi olacaktı.

Ona karşı ne tür bir önlem alınacağını kestiremiyordu, ama elinden geldiğince hazırlanmıştı işte.

Doktorların ayrılışından bir saat kadar sonra posta borusundan bir tıkırtı geldi. Kent'in yollamış olduğu notta, Elliot Grosvenor'ın talebi üzerine, bölüm şeflerinin toplantıya çağırıldıkları belirtiliyordu. Grosvenor'ın gönderdiği ilk mektuptan söz ediliyor, ama daha sonra olup bitenlere hiç değinilmiyordu. Yazılı metin şu sözlerle sona eriyordu: "Mr. Grosvenor'ın geçmiş başarılarının ışığında, Başkanvekili, bir oturum düzenlenmesini uygun bulmaktadır."

Grosvenor belirtilen saatte toplantı salonuna bağlandı. Görüntü ekranda belirdiğinde bütün salonun karşısında net bir biçimde uzandığını gördü ve büyük kontrol panelinin üzerindeki dev ekrandan bakmakta olduğunu anladı. O anda suratı toplantıdaki adamlara tepeden bakan üç küsur metrelik dev bir görüntüydü. İlk defa bir toplantıda ilgi çekeceği geçti aklından.

Salona hızla göz gezdirdiğinde bütün bölüm şeflerinin halihazırda oturmakta olduklarını gördü. Kent ve Yüzbaşı Leeth ekranın tam altında konuşmaktaydılar. Bu bir konuşmanın başlangıcı değil sonu olmuş olsa gerekti, çünkü Kent yukarısındaki ekrana bir göz attı, soğukça gülümsedi ve küçük dinleyici topluluğuna geri döndü. Sol elinin bandajlı olduğu Grosvenor'ın dikkatini çekmişti.

“Beyler,” dedi Kent, “teşrifata girmeden Mr. Grosvenor’a bağlanacağım.” Ekrana bir kez daha baktı, yüzünde vahşi bir sırıtış vardı. “Mr. Grosvenor, devam edebilirsiniz.”

“Beyler, yaklaşık bir hafta önce, bu gökadasındaki yabancı zekaya karşı geminin harekete geçmesi konusunda yeterli delile sahip bulunuyordum,” diye başladı sözlerine Grosvenor. “Bu çok büyük bir iddia gibi görünebilir ve ne yazık ki size sadece var olan delillere yönelik yorumumu iletebileceğim. Burada bulunan herkese böyle bir zekânın varlığını tek tek kanıtlayamam. İçinizden bazıları mantığımın sağlamlığını idrak edecektir. Belirli bilimler konusunda yeterince yetkin olmayan diğerleri ise vardığım sonuçları çok tartışmalı bulacaklardır. Çözümümün yegâne güvenilir çözüm olduğu konusunda sizleri nasıl ikna edebileceğimi uzun uzun düşündüm. Hangi deneyleri yaptığımı anlatmanın uygun bir adım olacağına karar verdim.”

Bir oturum düzenlenmesini sağlamak için ne tür hilelere başvurmuş olduğundan hiç bahsetmedi. Bütün olanlara rağmen Kent’e gerektiğinden fazla düşmanca davranmak niyetinde değildi.

“Şimdi Mr. Gourlay’ye seslenmek istiyorum,” dedi. “Bütün bunların otomatik C-9’a dek gittiğini söylediğimde eminim çok şaşırmayacaksınız. Acaba meslektaşlarımızı bu konuda aydınlatabilir misiniz?”

İletişim şefi Kent’e baktı. Kent omuz silkti ve başıyla onayladı. Gourlay “C-9’un ne zaman ortaya çıktığını söylemek olanaksız,” dedi. “Kendini bu konuda bilgisiz hissedenler için bir açıklama yapmak gerekirse, C-9, hareket etmekte olan bir geminin çevresindeki uzay tozu tehlikeli bir yoğunluğa ulaştığında otomatik olarak devreye giren minör bir perdedir. Uzayın herhangi bir noktasındaki tozun etkisi geminin hızıyla doğru orantılıdır ve göreceli olarak artar. O kertenkele yaratıkların kontrol köprüsünde

maddeleşmelerinden hemen önce çevrede C-9'u etkileyecek kadar çok toz bulunduğu bölüm çalışanlarından biri tarafından fark edilmişti."

Gourlay koltuğunda geri yaslandı. "Hepsi bu," dedi.

"Mr. Von Grossen, sizin bölümünüz bu gökadasındaki uzay tozu hakkında ne buldu?" diye sordu Grosvenor.

Şişman Von Grossen koltuğunda şöyle bir kıpırdandı. Ayağa kalkmadan konuşmaya başladı. "Olağandışı ya da karakteristik olarak nitelenebilecek bir şey yok. Bizim gökadamızda olduğundan biraz daha yoğun. Yüksek potansiyele sahip iyonize levhalar kullanarak bir miktar topladık Genellikle katıydı, birkaç basit element ve birçok bileşimler mevcuttu —bunlar tam yoğunlaşma anında ortaya çıkmış da olabilirler— ayrıca çoğunluğu hidrojen olan bir miktar serbest gaz. Şimdi, elimizdekiler tozun dışarıdaki haline çok az benzeyebilirler, ama onu olduğu gibi toplamadaki zorlukları henüz çözebilmiş değiliz. Toplama yöntemlerimiz tozun birçok yönden değişmesine yol açıyor. Uzaydaki işlevini ise ancak tahmin edebiliyoruz." Fizikçi ellerini çaresizlik içinde kaldırmıştı. "Şu anda söyleyebileceklerim bu kadar."

Grosvenor devam etti: "Neler bulduklarını çeşitli bölüm şeflerine sormaya devam edebilirim. Ama keşiflerini hiç kimseye haksızlık yapmadan özetlemek mümkün. Mr. Smith ve Mr. Kent'in bölümlerinin ikisi de Mr. Von Grossen'ın bölümüyle aynı sorunları yaşadılar. Mr. Smith'in çeşitli yollara başvurarak bir odanın atmosferini tozla doldurduğunu sanıyorum. Odaya konulan hayvanlarda ters bir etki görülmedi, böylece son olarak bunu kendi üzerinde denedi. Mr. Smith, buna ekleyecek bir şeyiniz var mı?"

Smith başını iki yana salladı. "Eğer bu bir canlı türüyse, benim sayemde kanıtlayamazsınız. Bu maddeyi en doğal haliyle ancak bir devriye gemisini uzaya çıkarıp kapılarını açtıktan ve kapattıktan

sonra yine içeri alarak sağladığımızı itiraf etmeliyim. Havanın bileşiminde küçük oynamalar olmuştu, ama önemli bir şey değildi bu."

"Bu kadar veri yeter," dedi Grosvenor. "Başka şeylerin yanı sıra ben de dışarı bir devriye gemisi çıkararak tozun içine dolmasını sağlamıştım. Beni ilgilendiren şuydu: Eğer bu bir tür canlıysa, neyle besleniyor? Böylece devriye gemime dolan havayı inceledim. Havanın önceki ve sonraki örneklerini Mr. Kent'e, Mr. Von Grossen'a ve Mr. Smith'e gönderdim. Çok küçük birkaç kimyasal değişiklik olmuştu. Bunlar inceleme yöntemlerindeki hatalara bağlanabilirdi. Ama ne bulduğunu size söylemesini Mr. Von Grossen'dan istiyorum."

Von Grossen koltuğunda gözlerini kırpıştırarak doğruldu. "Bu delil miydi, yahu?" diye sordu şaşkınlıkla. Koltuğunda yan döndü ve kaşlarını düşünceli biçimde çatarak meslektaşlarına baktı. "Niçin önemli sayıldığını göremiyorum," dedi, "ama 'sonra' diye etiketlenen hava örneğindeki moleküllerin elektrik yükleri biraz daha fazlaydı."

Belirleyici an gelmişti. Grosvenor bilimadamlarının gözlerine baktı ve hiç olmazsa bir çiftinin anlayışla ışıldamasını bekledi.

Adamlar yüzlerinde şaşkın ifadelerle otlanıyorlardı. Sonunda içlerinden biri "Galiba bizden zeki bir tür bulutsu tozuyla karşı karşıya olduğumuza inanmamız bekleniyor," dedi. "Bu benim için çok fazla."

"Haydi ama, Mr. Grosvenor," dedi Kent. "Ağzınızdaki baklayı çıkarın ve biz de bir karar verelim."

Grosvenor isteksizce başladı konuşmaya. "Beyler, bu noktada yanıtı görmekteki başarısızlığınız beni rahatsız ediyor. Başımızın derde gireceğini görebiliyorum. Benim konumumu bir düşününüz. Size, düşmanı tanımlamamı sağlayan deneylerim dahil, elimde olan

delilleri verdim. Vardığım sonuçların çok tartışmalı bulunacakları besbelli ortada. Yine de, eğer haklıysam, ki bundan eminim, düşünmekte olduğum önlemi almakta gecikmemiz hem insanlık hem de evrendeki zeki canlıların tümü için ölümcül sonuçlar doğuracaktır. Durum şu: Eğer size açıklarsam karar benim elimden çıkmış olacak. Çoğunluk karar verecek ve gördüğüm kadarıyla bu karardan yasal olarak dönülmeyecek."

Sözlerinin iyice sindirilmesi için kısa bir ara verdi. Adamlardan bazıları kaşları çatılmış halde birbirlerine bakıyorlardı. "Bekleyin," dedi Kent. "Bu adamın benmerkezciliğinin taş duvarına ben daha önce de çarptım."

Bu, toplantıdaki ilk düşmanca yorumdu. Grosvenor ona kısaca bir göz attı, sonra döndü ve sözlerine devam etti: "Beyler, hiç istemeden iletmek zorundayım ki, bu noktadan itibaren sorun bilimsel olmaktan çıkmış ve siyasal hale gelmiştir. Bu bağlamda, önerdiğim çözümün kabul edilmesini istiyorum. Başkanvekili Kent'in ve her bölüm şefinin *Uzay Tazısı*'nın boşlukta fazladan beş Yer yılı daha kalacağı yolunda yeterli bir propagandayı başlatmalarını bekliyorum, biz sadece beş yıldız yılıymış gibi davransak da. Size bu konudaki yorumumu ileteceğim, ama herkesin kendi prestijini bu konuya tartışmasız bağlamasını istiyorum. Gördüğüm kadarıyla tehlike o denli büyük ki, ufak tartışmalarla geçireceğimiz her saniye bile bir yüzkarası olacaktır."

Tehlikenin ne olduğunu kısaca özetledi. Sonra, onların tepkilerini beklemeden, kendi çözüm önerisini açıklamaya başladı.

"Bazı demir gezegenleri bulmalı ve gemimizin üretim kapasitesini nükleer yönden kararsız torpiller yapmaya ayırmalıyız. Yaklaşık bir yıl boyunca bu gökadasını dolaşıp random usulle torpiller atmamız gerekeceğini kestiriyorum. Sonra, uzayın bu bölümünü onun için yaşanmaz hale getirdiğimizde ayrılacak ve bizi

izlemesini önereceğiz, ki bu noktada onu daha başka ve daha zengin bir besin kaynağına taşımamız umudundan başka bir seçeneği kalmamış olacaktır. Zamanımızın büyük kısmını onu kendi gökadamıza götürmemeye özen göstermekle geçireceğiz."

Bir an sustu, sonra sessizce devam etti. "Evet, beyler, işte böyle. Yüzlerinizden kararın ikili çıkacağını okuyabiliyorum ve sanırım o ölümcül bölünmelerden birini daha yaşayacağız."

Sustu. Önce bir sessizlik oldu, sonra adamlardan biri "Beş yıl!" dedi.

Neredeyse bir fısıltıydı bu, ancak bir tetik görevi yapmıştı. Salonun her yanında bilimadamları huzursuzlanmaya başlamışlardı.

"Dünya yılı, tabii," diye ekledi Grosvenor derhal.

Bu konuyu vurgulamaya devam etmek zorundaydı. Zamanı ölçmenin daha uzun biçimini özellikle seçmişti, çünkü yıldız yılına çevrildiğinde biraz daha az görünecekti. Yüz dakikalık saati, yirmi saatlik günü ve üç yüz altmış günlük yılıyla Yıldız Zamanı psikolojik bir hileydi. Bir kez uzun güne uyum sağladıktan sonra insanlar eski düşünme şekillerine göre aslında ne kadar sürenin geçtiğinin farkına varamıyorlardı.

Şimdi, aynı şekilde, fazladan geçecek zamanın üç Yıldız Yılı olacağını anlayarak ferahlayacaklardı.

"Başka yorumu olan var mı?" Kent sormuştu.

Von Grossen bedbaht bir sesle "Mr. Grosvenor'ın analizini kabul etmem, samimiyetle söylüyorum ki, olanaksız. Geçmişteki performansını göz önüne aldığımda ona çok saygı duyuyorum. Ama gerçekten de geçerli delillere sahip olduğuna dair sözüne inanmamızı istiyor. Neksiyolojinin, sadece onun yöntemlerine göre eğitilmiş bireylerin ilgili olguları kavrayabilecekleri kadar keskin bir bilimler bütünleşimi olduğunu reddediyorum."

“Zahmet edip araştırma gereğini hiç duymamış olduğunuz bir konuyu reddetmekte biraz aceleci davranmıyor musunuz?” diye sordu Gresvenor nezaketsizce.

Von Grossen omuz silkti. “Belki de.”

“Anladığım şu ki,” dedi Zeller, “yıllar boyunca müthiş bir çaba sarf edecek, ama planımızın işlemekte olduğuna dair en dolaylı ve en hafif bir delil bile göremeyeceğiz.”

Grosvenor düşündü. Sonra hasmane cümleler sarf etmekten başka seçeneği kalmadığına karar verdi. Konu çok önemliydi. Karşısındakilerin duygularına vakit ayıramazdı. “Ne zaman başarılı olacağımızı ben bileceğim ve zahmet edip Neksiyoloji Bölümü’ne gelir ve tekniklerimizden birkaçını öğrenirseniz, zamanı geldiğinde siz de bilirsiniz belki.”

“Mr. Grosvenor daima bize onunla nasıl eşit düzeye gelebileceğimizi öğretmekle meşgul,” dedi Smith.

“Başka yorumu olan?” Kent’ti bu, sesi daha tiz ve zafer coşkusuyla dolu çıkıyordu.

Birkaç kişi konuşacak gibi oldu, ama sonra susmayı tercih ettiler. “Daha fazla vakit kaybetmektense,” dedi Kent, “çoğunluğun Mr. Grosvenor’ın önerisi hakkında ne düşündüğünü anlamak için oylamaya geçelim. Genel bir tepkinin verilmesini hepimiz istiyoruz sanıyorum.”

Yavaş yavaş öne yürüdü. Grosvenor yüzünü göremiyordu, ama adamın duruşunda bile bir kibir vardı. “Elleri görelim,” dedi Kent. “Grosvenor’ın yöntemini destekleyenler —hani şu uzayda fazladan beş yıl daha geçirmemizi içeren— lütfen ellerini kaldırsın.”

Bir el bile kalkmamıştı.

Adamlardan biri “Bunu bir süre düşüneceğim,” dedi sızlanırcasına.

Kent buna yanıt vermek üzere durdu. "Şu andaki fikrimizi oyluyoruz. Bu gemideki bölüm şeflerinin düşüncelerinin ne yönde olduğunu öğrenmek bizim için çok önemli."

"Kesinlikle karşı olanlar ellerini kaldırsın!" diye seslendi.

Üçü dışında bütün eller kalkmıştı. Grosvenor oy vermeyenleri bir bakışta belirledi: Korito, McCann ve Grossen.

Daha sonra Kent'in yanında durmakta olan Yüzbaşı Leeth'in de çekimser kalmış olduğunu fark etti.

"Yüzbaşı Leeth," dedi Grosvenor, "yasalar çerçevesinde gemiye el koymanızı gerektiren bir noktadayız. Tehlike çok açık."

"Mr. Grosvenor," dedi Leeth yavaş yavaş, "eğer gözle görülen bir düşmanla karşı karşıya bulunsaydık bu dediğiniz geçerli olurdu. Ancak bu şekliyle sadece bilimsel uzmanların önerileri doğrultusunda hareket edebilirim."

"Gemide sadece bir uzman var," dedi Grosvenor. "Diğerleri sorunlara yüzeysel yaklaşabilen bir grup amatör."

Bu sözler salona bir bomba gibi düşmüştü. Aynı anda birkaç kişi birden konuşmak üzere ayağa fırladı. Sonra öfkeli bir sessizlik çöktü.

Sonunda dikkatli bir şekilde konuşan Yüzbaşı Leeth oldu. "Mr. Grosvenor, desteksiz iddianızı kabul etmiyorum."

Kent alay edercesine, "Evet, beyler, Mr. Grosvenor'ın hakkımızda gerçekten neler düşündüğünü öğrenmiş bulunuyoruz," dedi.

Hakaretin kendisiyle ilgilenmiyor gibiydi. Neşeyle, dalga geçercesine konuşuyordu. Başkanvekili olarak onurlu ve saygın bir havayı korumakla yükümlü olduğunu unutmuşa benziyordu.

Botanik alt bölüm şefi Meader ona öfkeyle anımsattı. "Mr. Kent, böylesine kendini bilmez sözleri nasıl tolere edebildiğİnizi anlamıyorum."

“Çok doğru,” dedi Grosvenor, “hakkınızı arayınız. Evrenin tümü ölümcül bir tehlikeyle yüz yüze, ama sizin onurunuz her şeyden önce gelir.” McCann ilk kez ve huzursuzca söz aldı. “Korita, eğer dışarıda Grosvenor’ın tarif ettiği gibi bir varlık gerçekten mevcutsa, bunu döngüsel tarih kuramına göre nasıl yorumlarsınız?”

Arkeolog başını mutsuzlukla iki yana salladı. “Korkarım çok ilkel bir yaşam türünü söz konusu edebiliriz.” Salona göz gezdirdi. “Dostlarım, döngüsel tarih açısından ele almaya öncelik vermem gerektiğini düşünüyorum. Başarılarıyla kendimizi küçük görmemize yol açan bir kişinin yenilgisinden mutlu olmak... O kişinin aniden boşalan bencilliği...” Grosvenor’a kırılmaşçasına baktı. “Mr. Grosvenor, sarf ettiğiniz sözleri uygun bulmuş olmanıza çok üzüldüm.”

“Mr. Korita,” dedi Grosvenor ne dediğini bilir havalarda, “daha farklı bir yöntemi benimsemiş olsaydım, bu saygıdeğer insanlara —ki çoğunu kişisel olarak takdir ediyorum— söylediklerimi ve söyleyeceklerimi duymanız mümkün olmayacaktı.”

“Bu keşif seferi üyelerinin kişisel çıkarlara önem vermeksizin gerekeni yapacaklarına inancım tamdır,” dedi Korita.

“Buna inanmak çok zor,” dedi Grosvenor. “Çoğunun planımın fazladan beş yıl gerektirmesi gerçeğinden etkilenmiş olduklarını düşünüyorum. Bunun acımasız bir zorunluluk olduğunun farkındayım. Ama sizi temin ederim ki başka bir seçeneğe sahip değiliz.”

Kısa kesti. “Aslında bu sonucu bekliyordum ve hazırlıklıyım.” Grubun tamamına seslendi. “Beyler, beni, sizi temin ederim ki, hiç arzu etmediğim bir eyleme geçmeye zorlamış bulunuyorsunuz. Ültimatomum şudur...”

“Ültimatom mu dedin?” Kent’ti bu, rengi atmış, şaşkın.

Grosvenor ona hiç aldırmadı. "Eğer yarın saat 1000 itibariyle planım hâlâ kabul edilmemiş olursa, gemiye el koyacağım. Herkes beğense de beğenmese de benim emirlerimi uygulamak durumunda kalacaktır. Doğal olarak, bilimadamlarının bilgilerini beni bu amacımı uygulamaktan alıkoymak üzere bir araya getireceklerini umuyorum. Ancak direnmek boşuna olacaktır."

Grosvenor iletişim aracıyla kontrol köprüsü arasındaki bağlantıyı kestiğinde hengame devam ediyordu.

26

Grosvenor, toplantıdan bir saat kadar sonra, McCann'den bir çağrı aldı.

"Yanına gelmek istiyorum," diyordu jeolog.

Grosvenor'ın neşesi yerindeydi. "Gel haydi."

McCann kararsız görünüyordu. "Koridoru bubi tuzaklarıyla kapladığını düşünüyorum."

"Yani, evet, öyle de denebilir," diye kabul etti Grosvenor, "ama senin için sorun olmayacak."

"Ya suikast niyetiyle geliyorsam?"

"Benim bölümümde," dedi Grosvenor kulak kabartmakta olan olası şahısları da yıldıracak bir inançla, "beni bir topuzla bile öldüremezsiniz."

McCann önce bir düşündü, sonra "Birazdan oradayım!" dedi ve bağlantıyı kesti.

Çok yakından konuşmuş olsa gerekti, çünkü bir dakikaya kalmadan koridordaki gizli dedektörler yaklaşmakta olduğunu haber veriyorlardı. Çok geçmeden başı ve omuzları ekranda görünmüştü ve bir önleyici düğme derhal devreye girdi. Bu otomatik savunma düzeneğinin bir parçası olduğundan, Grosvenor devreyi eliyle açmak zorunda kalmıştı.

Birkaç saniye sonra McCann açık kapıda belirdi. Eşikte duraladı, sonra başını iki yana sallayarak içeri girdi.

"Bir an endişelendim. Senin garanti vermiş olmana rağmen, bir yığın silahın üzerime çevrili olduğunu hissettim. Ama hiçbir şey

görmedim.” Grosvenor’ın yüzünü inceledi. “Blöf mü yapıyorsun?”

“Kendi adıma ben de biraz sıkıntılıyım,” dedi Grosvenor. “Don, dürüstlüğünden kuşkuya düşmeme neden oldun. Senin buraya gerçekten de bir bomba taşıyarak geleceğini hiç ummazdım.”

McCann aptallaşmış gibiydi. “Ama taşımıyorum ki! Eğer aygıtların böyle bir şey gösteriyorsa...” Sustu. Ceketini çıkardı. Kendi üzerini aramaya başladı. Hareketleri aniden yavaşladı. Beş santimetre kadar uzunluğunda ince, gri renkli bir nesneyi çıkardığında kan yüzünden çekildi. “Nedir bu?” diye sordu.

“Kararlı bir plütonyım alaşımı.”

“Nükleer!”

“Hayır, radyoaktif değil. En azından şu haliyle. Ama yüksek frekanslı bir iletici vasıtasıyla radyoaktif gaz haline dönüştürülebilir. Gaz ikimizde de radyasyon yanıkları oluşturacaktır.”

“Grove, yemin ederim ki bundan haberim yoktu.”

“Buraya geleceğini kimseye söylemiş miydin?”

“Tabii ki. Geminin bu bölümü ablukaya alındı.”

“Diğer bir deyişle, izin alman gerekti.”

“Evet. Kent’ten.”

Grosvenor tereddüt etti, sonra “Çok iyi düşünmeni istiyorum,” dedi. “Kent’le konuşmakta olduğun sırada oda fazla ısınmış gibi gelmiş miydi?”

“Ama, ee, şimdi anımsıyorum. Boğulacağımı sanmıştım.”

“Bu ne kadar sürdü?”

“Belki bir saniye kadar.”

“Hımmm, demek ki en az on dakika süreyle kendinde değildin.”

“Baygın mı?” McCann suratını asmıştı. “Bak şu işe, lanet olsun! O bacaksız beni uyuşturdu!”

“Tam olarak ne kadar ilaç verildiğini bulabilirim,” diye açıkladı Grosvenor. “Bir kan testi bunu halleder.”

“Yapmanı isterdim. Bu sayede...”

Grosvenor başını iki yana salladı. “Bu sayede sadece başından böyle bir şey geçtiğini kanıtlardık. Bunu isteyerek yapmadığın anlamına gelmezdi. Benim açımdan çok daha tatmin edici olanı aklı başında hiç kimsenin plütonyum alaşımı Pu-t2’nin kendi yanında gaza dönüştürülmesini istemeyeceğidir. Otomatik nötrleştiricilere göre son bir dakikadır bunu yapmaya çalışıyorlar.”

Grosvenor gülümsedi. “Sorun yok, Don. Sana inanıyorum. Otur lütfen.”

“Ya bu ne olacak?” McCann küçük, madeni ‘bombayı’ iki parmağının arasında tutuyordu.

Grosvenor kapsülü aldı ve radyoaktif maddeler için kullandığı küçük bir kasaya yerleştirdi. Geri döndü ve oturdu. “Bir saldırı olacağını sanıyorum,” dedi. “Kent’in yaptıklarını diğerlerinin gözünde haklı çıkarmasının tek yolu bizi radyasyon yanıklarımızın tedavi edilebileceği bir aşamada ele geçirmesidir.”

“Olacakları şu ekrandan izleyebiliriz,” diye tamamladı sözlerini.

Saldırı önce elektronik göz tipindeki birkaç dedektör tarafından saptanmıştı. Duvara monte edilmiş bir panelde bazı ışıklar yanıp söndüler ve zil vınlamaya başladı.

Sonra panelin üzerindeki büyük ekranda saldırganları gördüler. Uzay giysileri giymiş bir düzineden fazla adam köşeyi dönmüş ve koridor boyunca ilerlemeye başlamışlardı. Grosvenor, Von Grossen’ın ve Fizik Bölümünden iki asistanını, ikisi biyokimya altbölümünden olmak üzere dört adet kimyageri, Gourlay’nin iletişim uzmanlarından üçünü ve iki subayı tanıdı. Arkadan üç asker mobil bir titreşim topu, yine hareketli bir ısı topu ve büyük bir gaz bombası atıcısı taşıyarak bunları izliyorlardı.

McCann huzursuzlanmıştı. “Buranın başka girişi yok mu?”

Grosvenor başıyla onayladı. “Koruma altında.”

“Yukarıyla aşağıdan ne haber?” McCann zemini ve tavanı göstermişti.

“Yukarıda bir depo ve aşağıda da sinema salonu var. İkisiyle de ilgilenildi.”

Sustular. Sonra koridordakiler durduğunda McCann “Von Grossen’ı görmüş olmak beni şaşırttı,” dedi. “Seni beğendiğini sanıyordum.”

“Onu ve diğerlerini amatörlükle suçlamam onu yaraladı,” dedi Grosvenor. “Ne yapabileceğimi bizzat görebilmek için geliyor.”

Koridorda saldırganlar kendi aralarında tartışıyora benziyorlardı. “Seni özellikle getiren nedir?” diye sordu Grosvenor.

McCann’in gözleri ekrana takılmıştı. “Yapayalnız olmadığını bilmeni istedim. Seninle olduklarını iletmemi isteyenler var.” Aklı başka şeylerle meşgul halde kesti. “Şunlar olup biterken konuşmayalım şimdi.”

“Ha şimdi ha sonra, fark etmez.”

McCann bunu duymazlıktan geldi. “Onları nasıl durduracağını göremiyorum,” dedi sıkıntıyla. “Duvarlarını eritecek güce sahipler.”

Grosvenor bir yorumda bulunmadı ve McCann ona doğru döndü. “Seninle açık olmak zorundayım,” dedi. “Bir çatışma yaşıyorum. Haklı olduğundan eminim. Ama kullandığın taktikler bana göre ahlak dışı.”

“Olası bir taktik daha var,” dedi Grosvenor, “o da seçimlerde Kent’e karşı aday olmak. O sadece vekil başkan olduğuna ve o konuma da seçilerek gelmediğine göre bir ay içinde seçime gidilmesini zorlayabilirim.”

“Niçin böyle yapmıyorsun?”

“Çünkü,” dedi Grosvenor titreyerek, “korkuyorum. Dışarıdaki... şey... açlıktan ölmek üzere. Her an başka bir gökadasına gitmeye kalkabilir ve bu da bizimki olabilir. Bir ay bekleyemeyiz.”

“Yine de,” diye vurguladı McCann, “senin planın onu bu gökadasından sürmek ve bunun en az bir yıl alacağını tahmin ediyorsun.”

“Hiçbir etoburun ağzından yemeğini kapmaya kalkıştın mı?” diye sordu Grosvenor. “Bir türlü bırakmak istemez, öyle değil mi? Bunun için dövüşür. Benim fikrimce bu yaratık onu sürmek istediğimizi fark ettiğinde, elindekini sonuna dek tutmaya çalışacaktır.”

“Anlıyorum.” McCann başıyla onayladı. “Çünkü, bir seçimi kazanma şansının neredeyse sıfır olduğunu kabul ediyorsun.”

Grosvenor başını şiddetle iki yana salladı. “Kazanırım. Benim lafıma inanmayabilirsin. Ama zevk, heyecan, ya da ihtirasa gömülmüş insanları denetlemek çok kolaydır. Kullandığım taktikleri ben geliştirmedim. Yüzyıllardır varlar. Ama onları incelemek için geçmişte yapılan girişimler köklerine dek inmedi. Son zamanlara kadar fizyolojiyle psikolojinin bağlantısı kuramsal bazda kalmıştı. Neksiyolojik eğitim bunu kesin teknikler haline getirdi.”

McCann susmuş, onu seyrediyordu. “İnsanlık için nasıl bir gelecek görüyorsun?” dedi sonunda. “Hepimizin neksiyologlara dönüşmemizi mi bekliyorsun?”

“Bu gemi özelinde buna mecburuz. Henüz bütün türümüz için uygulanması çok zor. Ancak uzun dönemde, bir bireyin bilmesi mümkün olan bir şeyi bilmemesinin özürü kalmayacaktır. Niçin bilmesin? Niçin gezegeninin gökleri altında durup ona batıl inançlarla ve cehaletle aptal gibi baksın ve önemli konularda birilerinin onu kandırdıkları inancıyla karar versin? Yer’in eskil çağlarındaki yıkık uygarlıklar insanların gelişmelere körü körüne

tepki vermelerinin ya da diktacı doktrinlere güvenmiş olduklarının delilidir."

Omuz silkti. "Halen daha az önemdeki bir amaca ulaşmamız mümkün. İnsanları kuşkucu hale getirmeliyiz. Okuma yazması olmayan kurnaz köylü sağlam kanıtlar gösterilmesi gereken bilimadamının atasıdır. Her düzeydeki anlayışta, sorgulayıcı insan belirli bir konudaki bilgi eksikliğini kısmen 'Bana göster! Yeni fikirlere açık bir zihnim var, ama sadece sözlerle ikna edemezsin beni!' diyerek telafi eder."

McCann düşünceliydi. "Siz neksiyologlar döngüsel tarihin düzenini değiştireceksiniz, niyetiniz bu mu?"

Grosvenor önce düşündü, ardından "Korita'yla tanışıncaya kadar bunun öneminin tam anlamıyla farkında olmadığımı itiraf etmeliyim," dedi. "Etkilenmiştim. Bu kuramın epey bir revizyona gereksinimi olduğunu düşünüyorum. 'Irk' ve 'kan' gibi sözcükler özellikle anlamsız, ama çerçeve gerçeklere uygun görünüyor."

McCann dikkatini saldırganlara yöneltmişti. Şaşkınlıkla "İşe başlamak için ayak sürüyormuş gibi bir halleri var," dedi. "Buraya kadar gelmeden önce planlarını yapmış olmalarını beklerdim."

Grosvenor bir şey demedi. McCann ona keskin bir bakış fırlattı. "Dur bir dakika," dedi. "Umarım senin savunmalarına toslamamışlardır."

Grosvenor hâlâ bir yanıt vermeyince McCann ayağa kalktı, ekrana yaklaştı ve dikkatle baktı. Dizleri üzerine çökmüş iki adama gözleri takıldı.

"Ama bunlar ne yapıyor?" diye sordu çaresizce. "Onları durduran nedir?"

Grosvenor önce tereddüt etti, sonra açıkladı: "Zeminden alt kata düşmemeye çalışıyorlar." Sakin görünmek için elinden geleni yapmasına rağmen sesinin titremesine engel olamamıştı.

Diğerleri onlara yeni bir şey yapmakta olduğunun farkında değillerdi. Bu bilgiye uzun bir süredir sahipti, tabii. Ama pratiğe ilk kez uyguluyordu. Daha önce hiçbir yerde hiçbir zaman uygulanmamış bir harekette bulunuyordu. Birçok bilim dalından yararlanmış ve eyleme geçtiği ortama ve amaca tam anlamıyla uygun hale getirmişti.

İşe yarıyordu... tam da beklediği gibi. Sağlam temellere dayalı kesin kavrayışıyla hataya yer bırakmamıştı.

Ama fiziksel gerçeklik önceden bilmesine rağmen onu keyiflendirmişti.

McCann geri döndü ve oturdu. “Zemin gerçekten çökecek mi?”

Grosvenor başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun. Zemin değişmedi. Onlar döşemenin içine batıyorlar. Eğer ilerlemeye devam ederlerse, tamamen düşecekler.” Ani bir kahkaha attı. “Olup biten rapor edildiğinde Gourlay’nin yüzünün alacağı şekli görmek isterdim. Bu onun ‘balon’ ışınlaması, üstuzay kavramı, biraz petrol jeolojisi ve bitki kimyasından kimi tekniklerin eklenmiş halinden başka bir şey değil.”

“Jeoloji mi dedin?” diye başladı McCann. Sonra sustu. “Bak sen, anladım. Bugünlerde sondaj yapmadan petrol çıkarılmasını kastediyorsun. Toprak yüzeyinde özel bir ortam oluşturuluyor sadece. Ama, dur bir dakika. Bir etken daha...”

“Düzinelerce etken var, dostum,” dedi Grosvenor. “Tekrar söylüyorum, bu işlem henüz laboratuvardan çıkmadı. Yakın mesafede çok az güç harcanarak birçok şeyin olması gerçekleştirilebiliyor.”

“Bu numarayı niçin pisipisiye ya da kızıl canavara karşı kullanmadın?” diye sordu McCann.

“Söyledim ya. Bu ortamı özellikle hazırladım. Birçok uyku saatini araçlarımı yerleştirmekle geçirdim, ki bu uzaylı

düşmanlarımıza karşı sahip olmadığım bir lükstü. İnan bana, eğer bu geminin kontrolü elimde olsaydı, o olaylarda bu kadar çok kayıp vermemiş olurduk”

“Kontrolü niçin ele almadın?”

“Çok geçti. Zaman kalmamıştı. Ayrıca, bu gemi Neksiyoloji Vakfı kurulmadan yıllar önce inşa edilmişti. Bir bölüme sahip olduğumuz için bile şanslı sayılırız.”

“Gemiye yarın nasıl el koyacağını anlamıyorum,” dedi McCann, “laboratuvarından çıkman gerekeceğine göre.” Sustu ve ekrana baktı. Sonra “Anti-çekim sallarını getirmişler,” dedi soluğu daralarak “Zemine dokumadan havadan süzülecekler.”

Grosvenor yanıt vermedi. O da görmüştü.

27

Anti-çekim salları da anti-ivme sürümüyle aynı bilimsel ilkeye göre çalışıyordu. Atalet halinden çıkan bir nesnede görülen tepkimenin moleküler bir süreç olduğu anlaşılmıştı, ama bu maddenin yapısından kaynaklanmıyordu. Bir anti-ivme alanı elektronların yörüngelerinde hafif bir oynamaya yol açardı. Bu da moleküler bir gerilim oluşturarak ufak da olsa maddenin bütünü kapsayan bir yeniden düzenlenimi sağlardı.

Bu şekilde modifiye edilen madde hızlanmanın ya da yavaşlamanın normal etkilerine bağışıkmış gibi davranırdı. Anti-ivme sürümüyle hızlanmakta olan bir gemi, saniyede milyonlarca kilometre hızla ilerliyor da olsa, ansızın durabilirdi.

Grosvenor'ın odasına saldırmakta olan grup silahlarını dar ve uzun sallara yüklediler, kendileri de bindiler ve uygun bir yoğunlukta çalıştırdılar. Sonra, manyetik çekim gücünden yararlanarak, yetmiş metre kadar ilerideki açık kapıya doğru ilerlemeye başladılar.

Yirmi metre kadar ilerlediler, sonra yavaşladılar, tamamen durup yine gerilediler. Sonra yine durdular.

Kontrol panelinde birşeylerle uğraşmakta olan Grosvenor geri geldi ve şaşkın haldeki McCann'in yanına oturdu.

"Ne yaptın?" diye sordu jeolog.

Grosvenor hemen yanıtladı bu soruyu. "Gördüğün gibi, çelik duvarlara mıknatıslar yönelterek sürdüler sallarını. Ben de itici bir alan oluşturdum ki bu hiç de yeni bir şey değil. Ama benim

uyguladığım şekliyle bu ısı fiziğinden çok benim ya da senin vücut ısılarımızı sabit tutmamızı andıran bir işlemdir. Şimdi jet motoru, ya da pervane, ya da belki," —bir kahkaha attı— "kürek kullanmak zorunda kalacaklar!"

Bakışlarını ekrandan ayırmamış olan McCann "Zahmet etmeyecekler," dedi. "Isı yansıtıcılarını kullanacaklar. İyisi mi kapıyı kapayalım."

"Bekle!"

McCann gözle görünür biçimde yutkundu. "Ama ısı içeri girecek! Kebap olacağız!"

Grosvenor başını iki yana salladı. "Sana söyledim, yaptığım şey ısısal bir işlemdi. Yeni enerji yedirildiğinde, metal çevrenin tamamı dengesini daha alt bir düzeyde sağlamaya çalışacaktır. İşte... bak!"

Mobil ısı yansıtıcısı ağarmaktaydı. Bu McCann'in fısıltıyla küfretmesine neden olan bir beyazlıktı. "Kırağı," diye mırıldandı. "Ama nasıl..."

Onlar seyrederken koridorun duvarları ve zemini buzlanmaya başlamıştı. Isıtıcı donmuş haldeki kundağında parlıyordu ve açık kapıdan içeri dondurucu bir rüzgâr esti. McCann titredi.

"Isı..." diye mırıldandı. "Daha alt düzeyde bir denge..."

Grosvenor ayağa kalktı. "Eve gitmelerinin vakti geldi," dedi. "Ne de olsa, başlarına bir şey gelmesini istemiyorum."

Toplantı salonunun duvarına dayalı olarak duran bir araca gitti ve kontrol panelinin önündeki koltuğa oturdu. Panelin üzerindeki tuşlar küçük ve farklı renklerdeydi. Her sırada yirmi beş tuş olmak üzere toplam yirmi beş sıra vardı.

McCann da gelip araca baktı. "Nedir bu?" diye sordu. "Daha önce gördüğümü anımsamıyorum."

Grosvenor seri ama neredeyse rasgele bir el hareketiyle yedi tuşa birden bastıktan sonra uzandı ve ana düğmeye dokundu. Hafif

ama net bir melodi duyuldu. Ses kesildikten sonra bile notalar sanki uzun bir süre asılı kaldılar havada.

Grosvenor bakışlarını kaldırdı. "Bu sende nasıl bir çağrışım yaptı?"

McCann biraz düşündü önce. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Kilisede çalan bir orgu düşündüm. Sonra bu değişti ve adayın herkesi mutlu edecek hızlı ve coşkulu bir melodi çaldığı siyasal bir toplantıdaydım." Sustu, sonra nefesi kesilircesine "Demek seçimi böyle kazanacaksın!" diye ekledi.

"Yöntemlerimden birisi."

McCann gerginleşmişti. "Vay canına, ne müthiş bir güce sahipsin!"

"Beni etkilemiyor," dedi Grosvenor.

"Ama sen şartlandırılmışsın, Tüm insanlığı şartlandırmayı bekleyemezsin,"

"Bir bebek de yürümeyi, kollarını hareket ettirmeyi, konuşmayı şartlandırılarak öğrenir, Bu şartlandırmayı niçin hipnotizmaya, kimyasal tepkimelere, besinlerin etkilerine kadar genişletmiyoruz? Bu yüzlerce yıl önce mümkündü. Birçok hastalığı, kalp kırıklıklarını ve kişinin kendi aklıyla bedenini yanlış değerlendirmesinden kaynaklanan nice felaketi önleyecektir,"

McCann yine gelmiş, mekiğe benzeyen alete bakıyordu, "Nasıl çalışıyor bu?"

"Elektrik devreleri olan bir dizi kristalden meydana gelmiş, Elektriğin belirli kristal yapılanmaları nasıl değiştirdiğini bilirsin, Bir düzen yaratarak kulağı es geçip doğrudan beyni etkileyen ultrasonik bir titreşim salıyoruz, Ben bu aleti bir müzisyenin çalgısını çalması gibi çalabilirim ve eğitim görmemiş herhangi bir kişinin duygularını çok derinden etkileyebilirim,"

McCann koltuğuna döndü ve oturdu, Aniden sararmıştı. "Beni korkutuyorsun," dedi alçak sesle, "Bunu ahlak dışı buluyorum, Elimde değil."

Grosvenor onu inceledi, sonra döndü ve araçta bir ayarlama yaptı. Bir düğmeye bastı. Bu kez melodi daha hüzünlü, daha tatlıydı, Sanki çevrelerindeki havada sonsuz sayıda titreşimler oluyormuşçasına insanın içini bayıltıyordu, hem de ses kesildikten çok sonra bile, "Bu kez ne hissettin?" diye sordu Grosvenor.

McCann önce karar veremedi, sonra "Annemi düşündüm," dedi. "Aniden eve dönmek isteği uyandı içimde."

Grosvenor suratını astı. "Bu biraz fazla tehlikeli," dedi. "Eğer dozunu artırırsam, adamlardan bazıları fötal pozisyonda kıvrılıp kalırlar." Durdu. "Ya bu nasıl?"

Hızla yeni bir düzenleme yaptı ve düğmeye dokundu. Bir çanın çok ama çok uzaktan gelen tınılarıydı duyulan.

"Bir bebektim," dedi McCann. "Uyku vaktim gelmişti. Uff, gözlerim kapanıyor." Şimdiki zamanla konuşmaya başladığının farkında değildi. Elinde olmadan esnedi.

Grosvenor aracın yanındaki bir masanın çekmecesinden iki adet plastik kulaklık çıkardı ve birini McCann'a uzattı. "Taksan iyi edersin."

Arkadaşı belirgin bir isteksizlikle aynı şeyi yaparken diğerini de kendi başına yerleştirdi. "Sanırım Makyevelist yaratılmamışım," dedi McCann. "Sanırım anlamsız seslerin insanları etkilemekte ve farklı duygular uyandırmakta daha önce de kullanıldığını söyleyeceksin bana."

Bir kadranı ayarlamakta olan Grosvenor yanıt vermek için durdu. "İnsanlar bir şeyin ahlaksal ya da ahlak dışı olup olmadığına o anda akıllarına gelen çağrışımlara ya da daha sonra anımsadıklarına bakarak karar verirler," dedi içtenlikle. "Bu hiçbir

ahlak sisteminin geçerli olmadığı anlamına gelmez. Ben kişisel olarak çoğunluğun yararına olan şeyin ahlaksal sayılmasını kabul ediyorum, tabii azınlıkta kalan bireylerin haklarının çiğnememesi ya da eziyet görmemeleri kaydıyla. Toplum hasta ya da cahil olan bireylerini kurtarmayı da öğrenmek zorundadır."

Hevesi giderek artıyordu. "Bu aracı daha önce hiç kullanmamış olduğumu lütfen kayda geç. Kent'in benim bölümümü işgali dışında hipnotizmadan da hiçbir zaman yararlanmadım... şu anda böyle yapmaya kararlı olsam da. Yolculuğumuzun başladığı andan itibaren insanları farkında bile olmayacakları en az bir düzine yöntemle buraya çekebilirdim. Bunu niçin yapmadım? Çünkü Neksiyoloji Vakfı kendisi ve mezunları için bir dizi etik kural koydu ve beynim bu yönde şartlandırıldı. Bu şartlanmayı kırabilirim, ancak büyük güçlüklerle."

"Şu anda kırmakta mısın?"

"Hayır."

"Demek ki oldukça esnekmiş bana sorarsan."

"Bu kesinlikle doğru. Eğer eylemlerimin haklılığına, şu anda olduğu üzere, yüzde yüz inanmışsam, sinirsel ya da duyusal bir sorunum kalmaz."

McCann susuyordu. Grosvenor devam etti. "Sanırım zihninde demokrasiye zorla el koyan bir diktatörün —yani benim— tablosu canlandı. Bu yanlış bir tablo, çünkü sefere çıkmış bir gemi ancak sözde-demokratik yöntemlerle yönetilebilir. En büyük fark ise yolculuğun sonunda hesap vermek zorunda kalacağımızdı."

McCann içini çekti. "Sanırım haklısın," dedi. Ekrana bir göz attı. Grosvenor da onun bakışlarını izledi ve uzay giysili adamların duvarlara tutunarak ilerlemeye çalıştıklarını gördü. Elleri duvarın dosdoğru içine girer gibiydi, ama az da olsa direnç vardı. Yavaş

yavaş yol alıyorlardı. McCann yine başlamıştı konuşmaya. “Şimdi ne yapacaksın?”

“Onları uyutmayı düşünüyorum... İşte böyle.” Düğmeye dokundu.

Çan sesi eskisinden daha yüksek değildi. Ama koridordakiler oldukları yere yığılıverdiler.

Grosvenor ayağa kalktı. “Bu her on dakikada bir yinelenecek. Ayrıca titreşimleri alıp geminin her yanına yansıtacak rezonatörlerim mevcut. Benimle gel!”

“Nereye böyle?”

“Geminin ana elektrik devresine bir devre bozucu yerleştirmek istiyorum.”

Film atölyesinden devre bozucuyu aldı ve bir saniye sonra koridor boyunca önde Grosvenor gidiyorlardı.

Gittikleri her yerde uyuyan adamlarla karşılaştılar. Önceleri McCann yüksek sesle ifade ediyordu şaşkınlığını. Sonra suskunlaştı ve rahatsız olmuş göründü. Sonunda “İnsanoğlunun özünde bu kadar korunmasız olduğunu bilmek ne üzücü,” dedi.

Grosvenor başını iki yana salladı. “Sandığından da kötü.”

Şimdi makine dairesine varmışlardı ve Grosvenor emekleyerek elektrik santralının alt katlarından birine girdi. On dakikaya kalmadan devre bozucuyu yerleştirmişti. Sessizce çıktı ve ne yaptığı ya da yapmaya niyetlendiği hakkında hiçbir şey söylemedi.

“Sakın bundan bahsetme,” dedi McCann’a. “Eğer bulurlarsa gelip yeni bir tane daha koymak zorunda kalacağım.”

“Onları şimdi mi uyandıracaksın?”

“Evet. Kendi bölümüme döner dönmez. Ama önce Von Grossen ve diğerlerini odalarına taşımama yardım et. Kendinden tiksinmesini istiyorum.”

“Vazgeçerler mi dersin?”

“Hayır.”

Doğru tahmin etmişti. Böylece, ertesi gün saat 1000 olduğunda ana elektrik akımını yerleştirdiği devre bozucuya sinyal veren şalteri indirdi.

Geminin her tarafında sürekli yanmakta olan ışıklar Riim hipnotik oynamalarının neksiyolojik varyasyonu halinde titreşmeye başladılar. Gemideki herkes bir anda ve hiç farkında olmadan hipnotize edilmişlerdi.

Grosvenor duygu makinesiyle oynamaya başlamıştı. Tehlike anında kendi türüne karşı olan sorumluluk, cesaret ve özveri duyguları üzerinde yoğunlaştı. Hatta zamanı normalden iki, belki de üç kat hızlı geçiyormuşçasına algılatacak karmaşık bir düzenleme de yaptı.

Temeli bu şekilde oluşturduktan sonra geminin iletişim ağından genel bir duyuru yayınlayarak kesin komutlar verdi. Asıl emirler tamamlandıktan sonra her adama ne olduğunu bilmediği ve anımsamayacağı anahtar bir sözcük ezberletti. Bu sözcüğü duyar duymaz tepki vereceklerdi.

Sonra bütün bunları kapsayacak tarzda bir bellek kaybı oluşturdu.

Makine dairesine indi ve devre bozucuyu çıkardı.

Kendi odasına döndü, herkesi uyandırdı ve Kent’i aradı. “Ültimatomumu geri alıyorum,” dedi. “Teslim olmaya hazırım. Geminin diğer üyelerinin dileklerine karşı tek başıma duramayacağımı anladım. Bizzat katılmak istediğim yeni bir toplantı düzenlenmesini arz ediyorum. Doğal olarak, bu gökadasındaki zeki yaratığa karşı topyekün bir savaşa bir an önce girmemiz gerektiği düşüncesindeyim.”

Gemi yöneticilerinin, duyguları tuhaf bir tesadüfle hep birlikte değişmiş olarak, sunulan delillerin yeterince açık olduğuna ve tehlikenin bir an önce eyleme geçilmesini gerektirdiğine karar vermelerine hiç şaşırmadı.

Başkanvekili Kent düşmanı amansız biçimde kovalamak ve bunu yaparken gemi mürettebatının rahatını ikinci plana atmakla görevlendirildi.

Herhangi bir bireyin genel kişiliğine müdahale etmemiş olan Grosvenor, Kent'in bu görevi nasıl isteksizce kabullendiğini memnuniyetle gördü ve eyleme geçilmesini yine ne kadar isteksiz de olsa kabullenişini yüreğine sular serpilerek izledi.

İnsanla uzaylı arasındaki büyük savaş başlamak üzereydi.

28

Anabis ikinci gökadasının tamamına yayılmış muazzam ve şekilsiz bir kitle halinde yaşıyordu. Bedeninin bir milyar zerresi iki yüz milyar güneşin kahredici ısı ve radyasyonundan sakınmaya çalışarak dermansızca kıvrandı. Ama sonsuz sayıdaki gezegene ve yaşam güçlerini ona vererek ölmekte olan katrilyonlarca canlı yaratığa hummalı ve doymak bilmez bir açlıkla sımsıkı yapıştı.

Bu yeterli değildi. Her an aç kalabileceğini bilmenin dehşeti bedeninin en uzak köşelerine dek sirayet etmişti. Yakın ya da uzak, vücudunu oluşturan sayısız hücreden yeterince besin olmadığına dair mesajlar geliyordu. Hücreler çok uzun süre çok azla yetinmek zorunda kalmışlardı.

Anabis ya çok büyük ya da çok küçük olduğunu idrak ediyordu yavaş yavaş. İlk zamanlarda fütursuzca büyümek gibi bir hata yapmıştı. O yıllarda gelecek sonsuz gibi görünüyordu. Bedeni giderek irileşirken gökadası bitip tükenmek bilmiyordu. Muhteşem geleceğinin bilincine varan basit bir organizmanın coşkusuyla genişlemişti.

Basit de bir organizmaydı aslında. Başlangıçta hayal meyal anımsadığı sisli bataklıktan sızan bir nefeslik gazdı sadece. Kokusuz, tatsız, renksiz bir gazdı ama devreye bir şekilde yaratıcı bir birleşim, bir şifre girmişti. Yaşam ortaya çıkmıştı.

Önceleri gözle görülmez küçük bir buluttu. Onu doğuran çamurlu, bulanık suların üzerinde coşkuyla bir o yana bir bu yana

koşuyor ve bir şey —ne olursa— öldürüldüğü sırada giderek artan bir tutkuyla orada olmak istiyordu.

Çünkü başkalarının ölümü onun için yaşamdı.

Yaşamını sürdürebilme sürecinin organik kimyanın o güne dek yarattığı en karmaşık işlemlerden biri olduğundan dolayı da değildi hani. İlgisi bilgiye değil, neşeye ve coşkuyaydı. Ölüm kalım savaşına girmiş iki böceğin üzerine süzülmek, onları sarmak ve gazının her atomu heyecanla titrerken mağlup olanın yaşam gücünü kendi önemsiz elementlerine soğurabilmek ne güzeldi!

Uzun, çok uzun bir süre boyunca yaşantısı besin peşinde koşmakla geçen anlamsız bir arayış olarak kaldı. Dünyası ise içinde basit ve mutlu bir yaşam sürdüğü daracık bir bataklık, kasvetli ve bozbulanık bir çevreydi. Ama zorlukla sızan azıcık gün ışığında bile belli belirsiz büyümekteydi hâlâ. Daha çok besine ihtiyacı vardı, rasgele ölen böceklerin sağlayacağından çok daha fazla.

Böylece kurnazlığı öğrendi, kokuşmuş bataklığının gerçeğine uyan ufak bilgi kırıntılarını. Hangi böceklerin avcı, hangilerinin av olduğunu öğrendi. Her türün avlanma saatlerini saptadı ve minicik, uçmayı bilmeyen canavarların nerelere sotalandıklarını. Uçan avcıları izlemek daha zordu. Ancak, Anabis'in keşfettiği gibi, onların da kendilerine özgü beslenme alışkanlıkları vardı. Buharlı vücudunu hiçbir şeyden şüphelenmeyen kurbanlarını kaderlerine sürükleyecek bir rüzgâr gibi kullanmayı öğrendi.

Besin depoları yeterli hale gelmişti, hatta aşmıştı. Büyüdü ve acıktı yine. Mecbur kaldığı için öğrendi kendi bataklığının dışında da yaşam olduğunu. Bir gün, her zamankinden de ötelere uzandığında, kanlı bir ölüm kalım boğuşmasına tutuşmuş zırhlı iki hayvana rastladı. Mağlup olan canavarın yaşam gücü hayati organlarından boşaldıkça hissettiği tarifsiz zevk, soğurduğu muazzam miktarlardaki enerji, o güne dek duymadığı bir coşkuyu

tattırdı ona. Galip gelen canavarın mağlubu yediği o birkaç saat içinde Anabis on bin kere on bin kat büyümüştü.

Olayı izleyen bir gün ve bir gece içinde yağmur ormanı gezegeninin tümünü kaplamıştı. Her okyanusa, her kıtaya dolup taştı ve ebedi bulutların üzerine, gün ışığının en safına çıktı. Sonra, zekâsı geliştikçe, neler olduğunu irdeledi. Bedeni ne zaman genişlese, çevresindeki atmosferden gazları içine çekiyordu. Bunun için bir değil iki aracı gerekliydi. Biri aramak zorunda olduğu besindi. Biri de gün ışığının morötesi radyasyonu. Bataklıkta, nem yüklü havanın en dibinde, gerekli kısa dalga ışınımdan ancak çok az bir miktar vardı. Sonuçta aynı oranda güçsüz, az ve sadece o gezegenin boyutlarında kalıyordu.

Sislerden kurtuldukça daha çok maruz kalıyordu morötesi ışınıma. O zaman başlayan genişlemesi çağlar boyunca dinmedi. İkinci gün geldiğinde en yakın gezegene ulaşmıştı. Ölçülebilecek bir zaman zarfında gökadasının sınırlarına vardı ve diğer yıldız kümelerinin ışıltısına açlıkla baktı. Ama araştıran, incecik bedeni bomboş mesafelerin muazzamlığı karşısında yenilgiyi öğrendi.

Beslenirken öğreniyordu. Başlangıçta düşüncelerinin sadece kendine ait olduğunu sanıyordu. Soğurduğu elektriksel sinir enerjilerinin hem muzaffer hem de ölmekte olan hayvanların zihinlerini de beraber getirdiğini tedricen kavradı. Düşünce düzeyi bir süre bu olmuştu. Birçok etobur avcının kurnazlığını ve avın kaçmaktaki ustalığını öğrendi. Bu şekilde madde nakletmeyi kavradı. İlkel dünyalar azami yaşam gücünü sunduğu için gezegenleri yağmur ormanlarıyla kaplamaya başladı. Orman gezegenlerinden kopardığı arazi dilimlerini üstuzay yoluyla nakletti. Soğuk gezegenleri güneşlerine doğru itti.

Bu da yeterli değildi.

Kudret günleri bir an içinde gelip geçmişti sanki. Nerede besleniyorsa daha da büyüyordu. Müthiş zekâsına rağmen bir türlü tutturamıyordu dengeyi. Ölçülebilir bir süre zarfında mahvolacağını korkuyla anladı.

Gemi umudu da beraberinde getirmişti. Tek yönde ve tehlikeli biçimde uzanarak gemiyi geldiği yere kadar izleyecekti. Böylece gökadasından gökadasına sıçrayarak ve sonsuz gecenin içinde giderek daha fazla yayılarak, sağkalım mücadelesini sürdürecekti. O yıllar boyunca tek umudu gezegenleri ormanlandırmaya devam etmek olmuştu ve bir de uzayın hiç ama hiç bitmemesi...

İnsanlar için karanlığın önemi yoktu. *Uzay Tazısı* engebeli metalden oluşmuş geniş bir ovaya konmuştu. Her lombozundan ışık yayılıyordu. Büyük ışıldaklar bu demir gezegeninin yüzeyinde dev çukurlar açmakta olan sıra sıra makineleri aydınlatıyordu. Başlangıçta demir cevheri dakikada bir torpil üreten ve derhal uzay boşluğuna fırlatan bir tek arıtma makinesine verilmişti.

Ertesi günün şafağında üretici makinenin bizzat kendisi üretilmeye başlanmış ve daha çok sayıdaki robota daha çok miktarda demir cevheri beslenir olmuştu. Kısa bir süre içinde yüz, sonra binlerce üretici makine o ince, kara torpilleri fırlatıyordu artık. Gezegeni çevreleyen gecenin içine giderek artan sayılarda dağılıyor, radyoaktif içeriklerini dört bir yana saçıyorlardı. Bu gökadasının sınırları içinde kalacak ama hiçbir zaman bir yıldıza ya da gezegene düşmeyecek şekilde ayarlanmışlardı.

İkinci günün şafağı yavaş yavaş kızarırken mühendis Pennons genel yayında raporunu verdi.

"Şu anda saniyede dokuz bin adet torpil üretiyoruz ve makinelerin bu işi bitireceklerine rahatlıkla güvenebileceğimizi düşünüyorum. Müdahaleyi önlemek için gezegenin çevresine kısmi

bir kalkan koydum. Yüz tane daha demir gezegeni saptandığında şişman dostumuz midesinde koca bir delik açıldığını hissetmeye başlayacaktır. Yola düşmenin zamanı geldi."

Zaman aylar sonra, yeni hedefin NGC-50,347 sayılı bulutsu olmasına karar verildiğinde gelmişti. Lester bu seçimin anlamını şöyle açıkladı:

"Özellikle bu gökadası," dedi, "dokuz yüz milyon ışık yılı uzaktadır. Eğer bu gazlı zekâ bizi izleyecek olursa, muazzam cüssesini pratikte sonsuz sayılabilecek bir boşlukta yitirecektir."

Oturdu ve Grosvenor söz aldı.

"Eminim ki," diye başladı konuşmasına, "bu ücra yıldız sistemine gerçekte gitmeyeceğimizi hepimiz anladık. Ona ulaşmak bize yüzlerce, belki de binlerce yıla mal olacaktır. Tüm amacımız bu düşman yaşam türünü açlıktan öleceği ortama çıkarmaktır. Bizi izleyip izlemediğini fısıltılardan anlayacağız. Fısıltılar dindiğinde o da ölmüş olacaktır."

Tam böyle olmuştu.

Zaman geçmişti. Grosvenor bölümünün toplantı salonuna girdi ve öğrenci sayısının bir kez daha artmış olduğunu gördü. Koltukların hepsi doluydu, hatta bitişikteki odalardan iskemleler çekilmişti. O akşamki dersine başladı.

"Neksiyolojinin karşı karşıya bulunduğu sorunlar bütünseldir. İnsanoğlu yaşamı olmak ve bilmek diye ikiye ayırmıştır. Doğanın bir bütün olduğunu fark ettiğini gösteren kimi sözcükleri zaman zaman kullansa da, sürekli değişmekte olan evrenin de değişik bileşkeleri varmış gibi davranır. Bu akşam tartışacak olduğumuz yöntemlere gelince..."

Duraksadı. Dinleyicilerine bakıyordu ve gözleri ansızın salonun gerilerinde oturan tanıdık bir gölgeye takıldı kaldı. Grosvenor bir

anlık tereddütün ardından devam etti:

“ ...bunlar bize gerçeklikle insan davranışları arasındaki uymazlıkların nasıl aşılacağını gösterecektir.”

Yöntemlerini açıklamaya daldı ve salonun gerilerinde Gregory Kent neksiyoloji üzerine ilk notlarını almaya başladı.

İnsanın yarattığı uygarlığın küçücük bir parçasını taşıyan *Uzay Tazısı* boşlukta giderek artan bir hızla yol alıyordu. Ne sonu vardı çevresindeki gecenin...

...ne de başlangıcı.

—o—

[←]

1. Gemi, yirmi saatlik gün ve 120 dakikalık saat üzerine oluşturulmuş Yıldız Zamanı'na göre işlemekteydi. Haftada on, ayda otuz ve yılda üç yüz altmış gün vardı. Günlere isim yerine sayı verilmişti ve geminin Yer'den ayrıldığı an takvimin başlangıcı kabul edilmişti.